

ELIA

WIJSHEDEN

INHOUDSOPGAVE

TEN GELEIDE

DEEL 1: ZO SPREEKT ELIA.....

DEEL 2: ELIA VERVOLGT.....

DEEL 3: . ELIA VERWIJST.....

DEEL 4: GAAT VERDER.....

DEEL 5: ELIA OVERSCHOUWT.....

DEEL 6: ELIA BESLUIT.....

TOT BESLUIT

Op eigen verantwoording mag alles uit deze ELIA WIJSHEDEN worden gebruikt, geciteerd en gekopieerd,voor informatie/ vragen mariandieterman@hotmail.com

TEN GELEIDE

De wereld is aan grote verandering onderhevig, het lijkt wel alsof alles op zijn kop staat en de onderste steen boven gehaald wordt op alle gebieden. Duistere zaken, geheime afspraken, alles komt aan het licht om te worden opgehelderd, recht gezet.

De mensheid ziet alles wat de afgelopen eeuwen is verwezenlijkt van de andere kanten, dat wat nu aan de orde is. Alle mensen ontwikkelen zich tot zelfstandige, verstandige wezens die weten wat recht of onrecht, liefde of haat, goed of slecht is. Dat is wat aangeboren, innerlijk weten was, altijd in de kiem aanwezig in ieder mens en nu naar buiten mag komen.

De mens is op het toppunt van zijn verstandelijk weten en mag nu het innerlijk weten hierbij voegen tot een geheel, alles weten en samenvoegen tot een geheel. De mens is meer dan zijn verstand en met het gevoel, de innerlijke zuiverheid kan hij zich ontwikkelen tot de God- mens die hij is.

Op aarde dit vormgeven, leven in deze grootsheid van alles weten vereist na een eeuwenlang ontwikkeling een grote draagkracht van elk mens. Dit kan alleen vorm krijgen, als er respect en liefde is voor alles en iedereen, eerbied voor Al dat is en wie de mens in wezen is liefde, licht, vrede en vreugde. Dan mag de mens zijn werkelijke bestemming bereiken en in vervulling komen door het verwezenlijken van de eenheid, alle leven brengen naar waar het voor bedoeld is.

DEEL 1: ZO SPREEKT ELIA .....

1.1

De hoogste waarde van het leven, hier op aarde als ook in de hemel is elkaar lief te hebben. In de sferen is dit vanzelfsprekend en dat is daarom de hemel op aarde, zuiverder kan de verbintenis niet zijn tussen geestelijke wezens. Wanneer de mens geestelijk is geworden op aarde mag hij ervaren wat het is, liefhebben zonder voorwaarden, ego en te zijn zoals hij bedoeld is.

Daar is een eeuwenlange voorbereiding aan vooraf gegaan, de mens moest zich in de aarde vestigen om de aarde geestelijk te kunnen maken. Het geestelijke stond en staat voor velen nog haaks op onvoorwaardelijke liefdevolle acceptatie van het innerlijk beleven van de ander. Het ego voert nog de boventoon in beter weten voor de ander en soms is dat ook nog wel nodig. Iedereen kan niet de dienst uitmaken en als er iemand het overzicht heeft, is gekozen om dit voor anderen te doen is dat een goede zaak. Waar dat niet zo is, meestal in de dagelijkse omgang, wordt dit een vorm van zelfverrijking, bevestiging van het ego van de persoonlijkheid. Het hoofd boven water houden in een maatschappij die gebaseerd is op slimmigheid en knappe koppen is er ook sprake van afgunst, zichzelf over- en onderschatten. Vooral dit laatste is momenteel aan de orde, wanneer de mens denkt dat hij iets niet goed genoeg vanuit zijn eigen visie doet of kan, gaat hij naar andere wegen kijken om te bereiken wat hij wil. Dat zijn standaard te hoog ligt, hij de lat te hoog legt, komt dan niet direct bij hem op, het ego draagt de persoonlijkheid op de keus voor deze hoogte te maken. Dat is dan niet meer de taak waarvoor het kunnen neerzetten voor deze mens is bedoeld en dan is er het niet alleen denkbeeldige gevaar dat dit gedoemd te is mislukken. De enige ingreep die dan mogelijk is bij anderen die hoger ingeschat worden nog te bewerkstelligen dat het wel mogelijk is, dat hij er wel toe in staat is wat hij denkt te kunnen. Heel ingewikkeld zoals het ego de persoonlijkheid stuurt, in de hand houdt en niet de mens op zijn eigen waarde liefdevol zijn gang kan laten gaan. De mens wordt door deze hoge eisen niet meer gewaardeerd op zijn kwaliteiten en de persoonlijkheid krijgt knauw op knauw. Als dit streven er niet was, meer te kunnen en willen dan mogelijk is, kan de mens in zijn eigen volle kracht neerzetten wat wel de bedoeling is. Helaas hoort dit bij het hele proces van vergeestelijking, in de aarde zetten is een les die door allen geleerd wordt. De voorhoede is nu bezig met de vergeestelijking, de hemel over de aarde te brengen in liefdevol zijn. Ook hier speelt ondanks het loslaten van het ego nog de vorm van overschatten en onderschatten van zichzelf. Om werkelijk in alle grootsheid, zonder enige angst of terughoudendheid de hemel op de aarde te laten zijn en dit in volledige overgave zonder inmenging van het ego dat alles toch beter wil weten, in de hand wil houden, een mening heeft die onveranderbaar is, is nog niet mogelijk.

Voorlopig zijn het nog de kleine stapjes die de mens kan zetten, het leren lopen en omgaan vanuit het goddelijk weten dat wat er gebeuren moet, aan het gebeuren is. Niemand heeft het tijdspad op snelheid gezet, alles mag neergezet worden in de volgorde en het tijdspad zoals het voor iedereen het juiste is. De een vroeg, de ander laat, de een beetje, de ander al half: zo gaat het immers de goede kant op en kan het proces werkelijk worden in- en uitgevoerd.

1.2

Vanuit de hemelen wordt ervoor gezorgd dat alles wat noodzakelijk is om de wereld klaar te maken voor de neerdaling van de hemelse liefde voorhanden is. Dat betekent dat iedereen die van goede wille is en weet wat er gebeuren gaat alles op zijn weg tegenkomt wat noodzakelijk is om de opdracht te voltooien. Niemand zal struikelen over wat er voorhanden is en dit niet wil zien of niet wil weten. Het is hetzelfde als niet in toevalligheden geloven of wel en dit als wonder te ervaren. De dingen doen zich voor en waar om gevraagd wordt, wordt ingewilligd als dit mogelijk is. Er is heel veel mogelijk, eigenlijk is er niets onmogelijk wat een mens zich bedenken kan, maar er zijn restricties aan wat er gewenst wordt en wat ervan vervuld wordt. Als het niet voor het hoogste goed van iedereen is kunnen wensen niet worden ingevuld: daarbij is het niet te overzien vanuit de beperkingen van de menselijke geest welke doorwerkingen wensen kunnen hebben. Wanneer dit strijdig is met de invulling van de levensopdracht of met de ontwikkeling van andere mensen kan de wens niet gehonoreerd worden op dat moment. Soms nog wel op een later tijdstip als alles op zijn plaats is gevallen, maar vaak niet meer in dit leven. Over het huidige leven heen kijken is een beperking van de menselijke geest om op aarde te doen wat gedaan moet worden. Als hij zou wensen, net als Jezus in Getsemane om de beker aan zich voorbij te laten gaan, kan niet worden uitgevoerd in het goddelijk plan wat noodzakelijk is. Als Jezus' wens was ingewilligd zouden de mensen nu nog leven in onwetendheid van hun eigen opstanding in de geestelijke wereld. Alles zou nog duister en onduidelijk zijn, er zou geen mogelijkheid tot inmenging van het hemelse zijn. De mens zou zich nog steeds niet gedragen kunnen voelen en afgestemd op wat meer is dan het aardse. Jezus, heeft ons door zijn sterven het overgaan naar de Vader getoond en de mogelijkheden om na de dood 'zichtbaar' te zijn voor degene die willen en kunnen zien. Dat is nog steeds een heikel punt, waar houdt geloven op en is het zichtbaar en werkbaar voor de mensen. De beperkingen van de zichtbaarheid van materie maakt dat het een welles nietes spel van het ego is: ontkennen van de mogelijkheden van anderen die wel deze gave van zien hebben. Eigenlijk betekent dit dat mensen die de Heilige Schrift als leidraad voor hun leven hanteren, dat zij zich niets aantrekken van wat er staat geschreven in het dagelijks leven. In de kerken wordt wel het hiernamaals aangehaald, maar in het dagelijks leven wordt alles wat hiermee te maken heeft als onzin en kwakzalverij neergezet. Dat blinden zien worden is een voorbeeld dat hardnekkig niet wordt begrepen, want wat niet te zien is als materie bestaat in de wetenschap en in de hoofden van de meeste mensen nog steeds niet. Werkelijke overgave, loslaten van de diepgewortelde, achterhaalde standpunten kan alleen wanneer voor mensen het leven zijn zin en betekenis verliest. Pas dan in deze overgave van het allemaal niet meer te weten kan de zingeving komen dat de mens het echt niet allemaal zo goed weet en alles alleen denkt te moeten weten en doen. Wanneer het leven wordt geleefd, los van alles wat is en moet, kan het leven worden geleefd in het werkelijk zijn in overgave tot alles en iedereen. Dan is de eigen wens eigenlijk niet meer van belang als het anderen zou schaden of tekort doen. Het wensen van geluk en voorspoed zowel voor anderen als zichzelf is dan een vragen om hulp bij het invullen van het leven. Simpele wensen kunnen daarom veelvuldig worden ingewilligd en het wonder van het genieten ervan is de mens gegeven: als een mens zich eenzaam voelt en er komt iemand op zijn pad is dit de vervulling. Dat kan zijn door een goede vriend of begrip van anderen en het lijkt alsof de 'partnerwens' dan niet is gehonoreerd. Juist de overgave aan de invulling zoals die zich voordoet geeft een dieper inzicht in wat noodzakelijk is op dat moment. In de tijd kan deze partner komen, maar pas als de wens gehonoreerd kan worden.

1.3

Vanuit de sferen is alles mogelijk wat een mensenhart wil of kan, alles ligt binnen bereik, omdat alles er voor iedereen is. Alles is eerst in de geest bedacht, ontwikkeld, uitgewerkt, voordat het naar de aarde gaat en in de vorm kan worden gebracht door de mens. Wanneer de mens een gedachte of een wens heeft, bedenkt zijn brein dit en dan lijkt het alsof dit mensenbrein los staat van het AI waar alles vandaan komt en naar terug gaat. De mens is ontvankelijk voor wat er in de energie is, als het ware een ontvangstation voor de sferen. Is deze ontvankelijkheid groot, dan zal er veel inspiratie zijn en veel nieuwe ideeën in zijn gedachten worden ervaren. Soms is dit geënt op wat een ander mens heeft gezegd of gedacht waarop wordt voortbordurd, maar meestal is het toch iets op zich staands wat uitgedacht wordt. Wanneer de mens besluit hierin te gaan, de gedachte uit te werken krijgt de uitwerking zijn specifieke en menselijke kant. Het wordt eigengemaakt, in het ego opgenomen tot iets wat helemaal zijn ding is, waar deze mens zich in kan verwezenlijken. Geen wonder dat de mens dan niet bedenkt dat het al voorberekt is in de sferen, hij heeft het immers zelf bedacht en vorm gegeven?

Wanneer er geen zuivere afstemming is en kennis van het AI dat alles en iedereen omvat is dit niet te begrijpen. Het is iets anders dan voor het nut van het algemeen of ten dienste van allen. Het wezenskenmerk is hier dat het dus niet een mens is die dit kan of doet. Met ego heeft het niet eens zoveel te maken, meer met het grote geheel niet begrijpen. In een fabriek is ook het eindproduct niet voor iedereen zichtbaar, elk onderdeel wordt vervaardigd voor het eindproduct. Wie erg zijn best doet, of nieuwe inzichten uitknobbelt voor het onderdeel, of zelfs het proces is geen vernieuwer in de zin van bedenker: dat is immers al voorberekt. Dat de mens goed zijn best doet en met de flow van ontwikkelingen meegaat, is eigenlijk gewoon menselijk werken. Wanneer hij denkt dat hij hierin bijzonder is, dat het zijn kwaliteiten zijn is dit wel ego van een lager alloo.

Als de mens ervaart hoe alles ineen past, bijvoorbeeld zoals het menselijk lichaam functioneert in een zuiver volmaakt mechanisme waarin alles op elkaar is afgestemd en zich verenigt, is er alleen heilige verwondering mogelijk. In deze verwondering mag de eerbied voor dit volmaakte Zijn een plaats vinden en dat is slechts in overgave mogelijk. Want wie kan zich meten iets als een mens te ontwikkelen, waarin al duizenden jaren als bij een computer alles is afgestemd. Dit is van zo'n immense grootsheid die uitvinders wel eens hebben geprobeerd te imiteren met een robot, maar die bij lange na niet deze mogelijkheden heeft. Los van de bezieling is het systeem niet te evenaren, maar ook niet te begrijpen. Wetenschappers doen vaak een gooi naar het verklaren waarom bepaalde lichamelijke of geestelijke functies er wel of niet zijn. Dit gebeurt dan op basis van waargenomen feiten, maar het geheim zit juist in de niet waar te nemen onzichtbaarheid.

Gelukkig bedenkt geen mens meer een mens te willen maken, het blijft bij onderzoeken wat er al is en de mens is nog steeds een fantastisch studieobject. Zo is het heelal ook nog vol geheimen, licht en duisternis en kan het AI niet worden uitgedroogd voor wie er geen deel van is, geen notie heeft van deze almachtige grootheid.

1.4

Over een aantal jaren zal de wereld een totaal andere invulling hebben, deze ommekeer gaat geleidelijk plaatsvinden. Het jaar 2012 staat weliswaar voor de ommekeer en zal dat ook markeren, maar alle voorbereidingen zijn dan al afgerond. Zoals er bij het plannen van een weg van alles moet worden voorbereid met inspraakprocedures tot en met het bestellen van het asfalt: dan is het meeste werk gedaan, het hoeft alleen nog te worden uitgevoerd. Alleen de invulling, in dit geval de uitvoering moet dan daarna volgens planning gaan plaatsvinden.

Voor de vervulling zijn dan genoeg mensen op allerlei niveaus voorbereid om de klus af te maken die in de sferen is begonnen. Door jarenlange inwerking op diverse menselijke geesten is dan bereikt wat kan worden uitgevoerd. Als het ware zijn de werkers geïnstrueerd om de weg neer te leggen, alles is dan duidelijk de werktekeningen zijn gemaakt. .... De tijdsplanning is weliswaar van een andere orde, bij een weg zal dit niet eens in jaren zijn in de verwerkelijking van het geesteswezen dat de mens is en op aarde moet zijn zal dit eeuwen beslaan. Deze vervolmaking van de schepping, de schepper op aarde zijn door de mens, zal een langdurige tijdsspanne beslaan, omdat alle neuzen dezelfde kant op moeten worden gedraaid. Dit zal voor elk mens niet in dit leven mogelijk zijn, het ego is diep geworteld in de mensenziel die lijdt. Het lijden wegnemen is niet mogelijk, slechts de mens zelf kan het lijden overstijgen in overgave tot het grotere geheel, het Al Wat Is accepteren, de Schepper accepteren. De mens kan zelf alleen een schepper worden als dit proces volledig is afgerond, alle ego franje die eeuwenlang is opgebouwd zal verdwenen moeten zijn. Al het karma wat nu in de wereld is zal door de mensen in liefde voor elkaar moeten zijn omgezet en dit vraagt nog veel geduld. Diegene die hier nu al weet van heeft, weet ook dat dit eenvoudig is om te leren, om te leren Zijn in liefde en vrede jegens God en de wereld. Het gaat hier niet om jalousie naar de medemens maar om de gevestigde structuren en menselijke verhoudingen, ook het kapitalisme speelt een enorme rol. Om dit in andere banen te kunnen leiden, zonder revolutionaire acties die meestal het tegendeel bewerkstelligen, zal dit een langdurig proces zijn. Ieder mens heeft zo zijn eigen belangen, het beter weten, van eenvoudige denkbeelden over hemzelf tot Koninklijke status aan toe. Geen koning hoeft afgezet of op een andere manier worden onttroond, in de mens zal het verlangen naar aanbidding, overgave aan iets hogers, mooiers in de vorm van overgave aan het Al, God een plaats moeten krijgen. Tegelijkertijd zal de mens zijn eigen mogelijkheden, grootsheid in dienst van de schepper moeten zetten om zelf schepper te kunnen worden en zijn. Deze enorme grootsheid, een ver overstijgen van het ego zal van deze kleinheid naar de grootsheid van het Al moeten. Geen mens kan zich nu die schepper wanen zonder grootheidswaanzin, toch zal dit in het leven van de mens in liefde gaan plaatsvinden. Elk mens gaat een schepper zijn, al acht hij zich daar zelf niet toe in staat. Deze grootsheid leren leven vergt nog vele jaren met vallen en opstaan, om het kleine benepen ego eerst los te laten. Pas na dit loslaten, dat de mens zelf niets werkelijk kan bewerkstelligen mag de grootsheid, van goddelijk zijn, medeschepper zijn een plaats krijgen. Het een is wezenlijk iets anders dan het andere, daarom zal pas door het ervaren van het een, het loslaten van het ego, het grotere dat totaal anders is, als het ware heilig voelt, worden bereikt door overgave.

1.5

De afgelegde weg van de mensheid om tot ontwikkeling te komen is een zware geweest. Tussen de levens door was er de noodzaak om als het ware bij te tanken in de sferen. De zwaarte van de aarde met alle karma dat er in de loop der eeuwen in was verzameld was voor de mens bijna niet te dragen. Het omkeerpunt, de Christus die in de aarde is gestorven voor de mens om de opstanding leefbaar op aarde te maken, heeft troost en verlichting gebracht. Maar het lijden bleef, alles moest worden schoon gewist, de aarde moest liefde worden. Pas als de aarde liefde is geworden is het koninkrijk der hemelen uitgebreid, de hemel op de aarde neergedaald. Daar zijn veel mensen voor nodig geweest en in de toekomst nog noodzakelijk. Alleen mensen kunnen in en langzamerhand op de aarde met een goddelijk bewustzijn en het weten wat werkelijk liefde is dit bewerkstelligen. Dat het een zeer zware taak is daarvan is de mens zich bewust, vanaf het begin is er steeds in de sferen een bewuste keus om de taken op aarde te volbrengen. Als het grote geheel na het aardse leven, het overgaan weer duidelijk is, is er een dringen vanuit de sferen om het te vervolmaken. Alle zielen popelen om weer naar de aarde te gaan, ondanks hun eerdere ervaringen. De mens is in wezen liefde en goedheid, het onrecht alsof dit niet zo zou zijn en dat de mens slecht en verdorven is, als de duisternis van de aarde was, MOET worden rechtgezet.

Om de aarde als uitbreiding van het koninkrijk der hemelen te veranderen, de duisternis te overwinnen gaat in verschillende fasen. Eerst werd de mens afgesneden van zijn hemelse verbindingen, de klus moest geklaard worden door vanuit de duisternis het licht en de liefde neer te laten dalen. Als dit zomaar als een regenbuitje was neergedaald, was het immers opgezogen en verdwenen: als het ware opgeslokt door de duisternis! Juist door het omspitten van de aarde, zichzelf in de aarde te gronden er een mee te worden konden de veranderingen naar het licht vorm krijgen. Natuurlijk had God dit ook zomaar kunnen doen, maar dan was de mens niet volgroeid en was de ervaring van het goddelijk zijn en scheppen niet uitgebreid. Als de Schepper het had gedaan waren de medescheppers nooit volwaardige scheppers geworden. Dat proces is nog gaande, de mens weet zich nog steeds niet een volwaardige schepper. Er zijn nog te veel duistere krachten, de staartjes de laatste uitwerkingen van wat geen liefde is houden dit nog tegen. Alleen door te leven in en te weten van de hogere opdracht, liefde te zijn naar zichzelf, de ander en de wereld kan dit worden overwonnen. Iedereen moet hierin zijn steentje bijdragen, zijn eigen verentooi gladstrijken en trots zijn op wat hij in zijn goddelijk mens- zijn hiermee bereikt. Het lijkt een druppel op de gloeiende plaat maar steeds vaker zal er de herkenning zijn van anderen, die dezelfde opdracht proberen te volbrengen. Nu kan er op aarde ook worden bijgetankt, de sferen kunnen worden bereikt op aarde: alle opdrachten en keuzes kunnen op aarde duidelijk worden. Beginnen met in verwondering en overgave voor het hoogste goed voor alles en iedereen elkaar als goddelijke wezens te erkennen, zonder ego gedachten is een feest van ontmoeting. En waar meerdere personen bijeen zijn is God ook op aarde dan in hun midden, dat is pas werkelijk een stap in de richting van vervolmaking!

1.6

Orkanen die over de aarde gaan geven aan hoe het met de aarde gesteld is, de winden waaien niet mee als het er allemaal slecht aan toe gaat. De aardbevingen waarschuwen voor de draagkracht die er is op de aarde en de watersnoden geven aan dat de spoelingen tot zuiverheid zijn opgedroogd, droogte daarentegen duidt op een verdorsting van de mensheid in het ego.

De natuur laat zien waar het bij de mensheid aan schort, waar er nood is die moet worden gelenigd. Dit lenigen is niet door geld geven op te lossen, maar zal van de mensen zelf moeten komen in liefde voor al wat is. De mens weet vaak niet eens meer wat het goede liefdevolle voor hemzelf is, laat staan dat hij dat voor een ander weet. Hiermee wordt niet het goedbedoelde vanuit het eigen ego bedoeld, maar liefdevolheid vanuit het hart. Dit is totaal andere energie, die weer kan bliksemen in willen helpen, veranderen en hulp opdringen. Dat is niet waar het om gaat, dat is niet wat mensen, de natuur en de aarde nodig heeft. Daar is er al genoeg van, al die mensen die hun eigen willen hebben ontwikkeld en nu over de wereld uitzetten in wilskracht. Deze wilskracht kan heel noodzakelijk zijn, maar hiervan is er teveel ontwikkeld en het is nu een tegenkracht geworden om in liefdevolheid te komen. De meeste mensen ervaren dit ook al, meestal in sombere, verdrietige tijden en als ze dit hebben overwonnen door wel liefdevol met zichzelf om te gaan, verdwijnt dit weer zo gauw ze weer in het oude patroon komen. Dan gaat het allemaal weer onvervaard door in dit nu zelfs met het inzicht dat het innerlijk van de mens recht moet worden gedaan.

Zo gaat het ook met het de natuur geweld aandoen, vervuilende maatregelen worden genomen met het innerlijk weten dat dit niet ongelimiteerd door kan gaan. Het gaat nog steeds om het gewin, in het nu het willen hebben van alles wat er maar mogelijk is en dit vaak ten koste van andere mensen. Dat dit niet liefdevol is naar alles en iedereen wordt nog te veel weggevaagd als soft, maar de veranderingen dat dit niet zo door kan blijven gaan, zijn nu al voelbaar. Landbouwgrond gebruiken voor schonere auto's is nu nog een dubbele visie die wordt gehanteerd, maar belachelijk is het wel dat een weldenkend mens dit kan uitleggen en bedenken als zijnde ten dienste van iets of iemand. De natuur heeft niet het eeuwige leven en kan deze enorme plasticbergen, lucht – en watervervuiling niet aan. De mens weet dit en gaat hiermee door, willens en wetens en zogenaamd voor een betere wereld voor het nageslacht. Deze korte termijn visie van de mens is totaal niet dienend voor de mensheid en de natuur laat van zich horen. Zolang de mens niet leert alles om zich heen en zichzelf zuiver te behandelen, te eren wat leeft en waar hij van en op leeft, spuwt de natuur terug. Alles komt terug als een boemerang en de mens zal uiteindelijk moeten leren wat wel en niet de juiste manier van leven is. Waar de grens ligt van doelmatig, liefdevol handelen zal altijd door de mens die hier weet van heeft moeten worden getrokken. Tot hier en niet verder, de grenzen overschrijden heeft consequenties: ze niet hanteren is geen recht doen aan de natuur en de wereld om hem heen.

1.7

De gedachte aan het leven na de dood is nog lang niet voor iedereen helder, er heerst nog veel angst en de verdoemenis is nog alom aanwezig. De schuld is er bij de mensen goed ingebracht, het oorzaak gevolg denken is nog niet verdwenen. Alsof het aan de mens is wat er gebeurt, het tegenovergestelde is dus de waarheid. Als onderdrukking, overheersing werd de kleine mens aangepreft dat hij als schuldige zou boeten voor allerlei zonden die onwetend of willens door hem waren begaan. De precieze toedracht was nooit duidelijk, want die ene rechter zou alles beslissen. Er zijn zelfs beelden geschapen van het wege van de ziel aan de hemelpoort, als je geluk had liet hij je door, als je pech had niet en moest je naar de hel. De fantasie en de angsten van de mensen kenden geen grenzen, geen wonder dat er geen vertrouwen is in het hiernamaals. De mens is bedoeld om op aarde te leven en te leren los van zijn verbinding met de sferen vanwaar hij komt en waar hij weer naar terugkeert. Soms komt er een herinnering zijn aardse brein binnen van herhaling of weten hiervan, maar alles wat geleerd moet staat los van eerdere pogingen. Zelfs al wordt het weten meer, alle ervaringen zullen weer in het aardse vorm moeten krijgen om te leren en misschien een andere uitkomst te verkrijgen. Als de opdracht voor dit leven is liefdevol te zijn naar het gezin kan als dit verkeerd dreigt te gaan even een glimp opleveren om weer de juiste invulling aan de opdracht te geven. In het innerlijk weten is dit verweven en dit kan de mens behoeden door te kiezen voor het juiste gedrag op dat moment.

Van binnen weet de mens immers dat hij goed is, al is het nu bijna zelfoverschatting geworden hierin te geloven. Dat is het gevolg van de eeuwenlange onderdrukking en de leidraad die machthebbers hebben uitgezet om de vrede en de macht te bewaren. Oorlogen zijn er nooit door voorkomen, dat is weer een ander proces dat het ego betreft. De mens is een vat vol tegenstrijdigheden geworden, onderschatting door nauwelijks in zijn eigen goddelijkheid te geloven en overschatting waar het zijn ego betreft. De tussenweg is uiteraard waar het om gaat, liefdevol Zijn zonder ego en geloven in de eigen goedheid en: in liefdevolle kracht wonderen te kunnen bewerkstelligen.

Dat is voor machthebbers een enorme bedreiging dat elk mens zelf weet wat voor hem het juiste is, maar in plaats van anarchie zal dat de Nieuwe Wereld zijn, het Utopia waar iedereen van droomt. Loslaten van het oude beeld hoe de macht moet worden verdeeld en behouden vereist een overgave die nog lang niet voldoende voorhanden is. De Nieuwe Wereld zal langzaam groeien in de harten van de mensen, steeds meer en duidelijker zal naar voren komen waar het werkelijk om gaat in het leven, op de aarde en in de eeuwigheid. Pas als dit allemaal als verbonden, als eenheid wordt ervaren kan de mens zijn bestemming vinden in innerlijk weten en liefdevol zijn, elk ander mens of volk als gelijke te beschouwen. De hemel op aarde neer te zetten en voor te leven tot die Universele Eenheid is bereikt. Dan is er immers geen verschil meer tussen de hemel en de aarde en vloeit alles als vanzelf ineen, Petrus is allang met pensioen en niemand hoeft meer te vrezen om te sterven.

Als alles liefde is, is er geen laatste oordeel of veroordeling in termen van schuld meer mogelijk. Veroordelen wat de mensen zelf deden, de schuld op zich nemen of een ander schuldig achten, oordelen en veroordelen behoort dan tot het verleden als 'oud' gedrag.

De volgende eeuw zal een andere zijn dan deze, waar alles moet worden omgeploegd en opnieuw worden vormgegeven. De volgende eeuw zal alles dieper en vreugdevoller in de vorm uitgewerkt kunnen worden tot zich waarlijk een hemel op aarde kan ontwikkelen. Alles is daarvoor nu reeds in gereedheid gebracht, diverse kanalen hebben hier weet van en bereiden de weg voor tot vervolmaking. Voor deze kanalen is dat een zoeken naar de juiste weg, een weg die nog net geoorloofd is in het huidige maatschappelijk bestel. Alles wat een stap te snel gaat wordt op dit moment genadeloos afgestraft door de handhavers van de huidige orde. Langzaamaan zien zij hun wereld afbrokkelen en met Argusogen houden zij alle ontwikkelingen in de gaten. Het gelijk komt steeds minder aan hun kant, de zogenaamd niet werkzame bestanddelen van de homeopathie mogen blijven bestaan en zelf het medium Jomanda wordt niet meer genadeloos veroordeeld. Gelukkig zijn er inmiddels meerdere mensen die begrijpen dat de kruidenrij en heksenjacht niet meer van deze tijd is en oordelen gemoedelijker. Dit zijn barrières die moeten worden overwonnen en de voorhoede moet zich ook wapenen tegen onbegrip en voorzichtig moeten laveren tussen bestaande meningen en vooroordelen. Dat kan alleen wanneer zij werkelijk van binnen uit liefde zijn en liefde uitdragen. Pas dan kan de ander worden benaderd van binnen uit, niet om die ander te veranderen, maar om in liefde iedereen zijn pad te laten gaan. Dan is er geen reden voor vervolging of achterdocht, verweren is niet nodig de ander komt tot inkeer door hemzelf te laten zijn wie hij is. Accepteren van andermans fouten in de wetenschap dat die ook door jezelf gemaakt zouden kunnen zijn, geeft vergeving alvorens de fouten gemaakt worden. Doordat er begrip is voor het onbegrip is de acceptatie er zodat er geen verzet meer hoeft te zijn of beschuldigen van andere denkbeelden. Wanneer er niet op een eenvoudige manier gecommuniceerd kan worden, maar er bekeringsdrang of overtuigingskracht ingezet moet worden om een ander denkbeeld te introduceren is dit altijd te veel. Niemand zal tegen zijn zin in, let wel dit is kunnen begrijpen, open staan voor een andere mening of tot werkelijk inzicht komen. Er zal dan eerder een verharding van de eigen standpunten komen en het omgekeerde wordt bereikt. Ook denkbeelden moeten met de stroom mee zich ontwikkelen, alles mag hierbij, een beetje van alles om het begrijpbaar te maken voor de ander. Dit is vooral geen geweld aandoen aan de eigen mening, maar verzachten van de verschillen geeft begrip. Meestromen met de ander, even stoppen als dat nodig is, maar altijd vol liefde voor het proces van de ander: het blijft het proces en de keuze van de ander. Niemand is verantwoordelijk voor de keuze van anderen, iedereen mag bij de Vereniging ter bestrijding van Kwakzalverij. Wie en wat er uiteindelijk wordt bestreden krijgt uiteindelijk zijn eigen vorm in de loop van deze eeuw. Nu zijn er al duizenden mensen die wel varen bij alternatieve behandelingen, toch worden deze als niet effectief bestreden! Gelukkig weten de behandelaars beter en vervolgen behoedzaam hun pad, overal worden fouten gemaakt waar mensen werken. Dat hoort er nu eenmaal bij en diegene zonder fouten moet nog opstaan, mensen moeten zelfs leren door fouten en ervaringen overal want zo is het leven.

Vallen en opstaan, leren en integreren van het geleerde, weten en weet hebben van de aardse en geestelijke, er is deze eeuw nog veel te leren. De vervulling zal wel steeds duidelijker vorm krijgen, hoe het niet moet is nu geleerd, maar de juiste 'hemelse' vorm moet nog in de aarde gezet. Het voorwerk hiervan is begonnen, de Aquariustijd neemt zijn vormen aan.

Overall is werk te doen, niets is volledig, alles kan verder aangevuld, opgevuld, uitgewerkt en ontwikkeld worden. Zelfs als iets definitief af is, is er altijd nog wel verder iets uit te werken, in officiële nota's heet dat dan aanbevelingen. Elk mens die op aarde iets creëert, in de wereld zet loopt tegen zijn menselijke beperkingen aan dat het niet compleet en perfect is, zelfs als het een herhaling is van opgedane ervaringen. Steeds weer zijn er nieuwe mogelijkheden om uit te werken en dat komt omdat door de uitwerking alles weer een nieuwe vorm kan krijgen, weer in de vorm verder kan groeien. Voor een kunstwerk dat af is geldt dat niet voor het kunstwerk, maar wel voor de kunstenaar die door het in de wereld zetten ervan weer verder kan groeien in mogelijkheden en werkwijze.

Stilstaan in het universum is niet mogelijk sinds er beweging is, soms is de beweging heftig en soms lijkt het stil te staan. De menselijke geest kan evenzo niet stilstaan, altijd is er beweging, soms rustig maar vaak ook heftig.

Wanneer alle beweging die er is in dezelfde liefdevolle richting zou zijn, kan alles zich sneller in een positieve richting ontwikkelen. Nog steeds is er correctie nodig van bewegingen die niet in de stroom zijn, nog tijd nodig hebben om weer mee te stromen. De mens is deel van die universele stroom, maar met de vrije wil om te kiezen of hij mee wil, of hij zijn creaties wil laten aansluiten bij het AI dat is. Wanneer hij besluit in zijn eigen voordeel te leven, dan is dat zijn goed recht, leren voor jezelf op te komen versterkt het kunnen creëren en voor jezelf opkomen. In de vele levens zijn allerlei aspecten aan de orde geweest waarin de mens geleerd heeft door ervaringen zich te sterken en het leven aan te kunnen. Deze mogelijkheden uitwerken was noodzakelijk zodat de mens weet wat hij kan en weet wat hij wil: hij is bewust geworden van zichzelf, zijn kracht en mogelijkheden om vorm te geven aan zijn leven. Dit bewuste denken is een diep bewustzijn dat zich verder mag ontwikkelen, want het bewustzijn houdt niet op bij een overleven of bewust zijn. Achter het bewustzijn is een andere vorm van groter bewustzijn, een allesomvattend bewustzijn. Dit kan pas worden 'ontdekt' in het bewustzijn komen als het andere bewustzijn er is, dan is er pas de mogelijkheid om dit grote bewustzijn te ervaren en hierin te groeien.

Dat is weer een totaal andere ontwikkeling van de mens, alles ten behoeve van het grote geheel, het AI, het universum in de wereld vorm te geven. Niet meer door het eigen willen, maar door overgave voor het grotere geheel, voor alle mensen de dingen te doen. Het eigen ik ten dienste stellen voor het grotere geheel als keus om te leven; als het ware strategisch het overzicht op langere termijn vormgeven. Niet meer de inperking van het eigen belang zien, maar de gemeenschappelijke belangen en de hogere doelstellingen vormgeven.

1.10

Wat er gebeurt in de wereld is in het grote plan duidelijk en overzichtelijk, maar degene die er in betrokken zijn kunnen dit niet zien. Ze kunnen ervaren dat de dingen goed gaan, maar hierin is geen benul van een groter plan aanwezig. Het idee dat het goed gaat is voldoende om gemotiveerd te doen wat gedaan moet worden en hierin bevrediging te vinden. Deze bevrediging is als het naar je zin hebben, niet meer en niet minder. Wanneer de mogelijkheid er is om de eigen inspiratie vorm te kunnen geven is dat een heel ander gebeuren. Er is dan een sprankje van de eigen grootsheid en het grote geheel waarin dit alles past te voelen. Het kan zijn dat een verkoper een klant iets verkoopt en daar precies zijn eigen zienswijze in heeft kunnen overbrengen die bij de klant nodig was om te kopen. Het kan los van alle geleerde methoden staan of juist er in passen, de eigen beleving, het eigen willen is erbij ingezet. Dan is het resultaat iets wat bereikt is, niet zomaar vanzelf uit het boekje maar met de eigenschappen van de verkoper. Maar al te vaak gaan de dingen niet op deze manier en wordt het sleur, zonder diepe inzet of alleen vanuit zakelijk belang werken. Dat is niet waar de mens voor gemaakt is, juist hij kan zijn eigen wereld vorm geven: de mens hoeft niet af te wachten. Wel is hij gehouden aan het mogelijke binnen de verhoudingen zoals die maatschappelijk er zijn. Deze beperken de eigen inbreng in duidelijke taakgebieden en verantwoordelijkheden, een verkoper is niet bedoeld om een banktransactie te ondernemen als hij denkt dat hij dat ook wel kan.

Deze beperkende zaken is wat een mens van zich af kan schudden, de verkoper kan en mag zijn interesse voor het bankwezen gaan ontwikkelen, daar staat hij vrij in. Dit heeft uiteraard veel andere consequenties en meestal deinst de mens daarvoor terug. Dan komt daarbij een twijfel aan zijn eigen kunnen en weg is het vreugdevolle idee. Deze beperking legt de mens zichzelf op, niemand vraagt hem zijn dromen niet uit te voeren. De realiteit van het dagelijks leven is dermate beperkend voor vrij initiatief dat het stagnerend werkt op de individualiteit van de mens. Want wie geeft een mooie baan op voor een onzekere toekomst? Dan moet er minstens sprake zijn van passie en niet meer van een wens of idee, de mens weet dan van binnen dat er andere dingen nodig zijn voor zijn vervulling. Meestal is dit een proces dat plaats gaat vinden als er aan een aantal andere taken in het mensenleven is voldaan. Eigenlijk is er in de mens een rijpingsproces om uit te vinden wat voor hem werkelijk aan de orde is. De maatschappij is zo gereguleerd dat dit voor een mens bijna niet meer te ontrafelen is. Van jongs af aan is de keuze een zo hoog mogelijke opleiding te volgen, want dat zou het beste zijn en een basis voor alle talenten om te ontwikkelen. Jarenlange terreur van grammatica regels in allerlei talen zijn echter voor weinig jongeren inspirerend en velen haken af of dromen zich hierdoor heen. Daarna gaat de wereld open, maar niet in werkelijkheid want zonder werk zijn is geen vreugdevol bestaan. Zo zijn er vele beperkingen in een mensenleven die hij zichzelf van jongs af aan laat opleggen en vaak pas op oudere leeftijd weer kan loslaten.

In het grote plan gaat het dan ook hierom, wat wil de mens werkelijk in de wereld zetten? Wat bereikt hij voor de ontwikkeling van zijn eigen innerlijk beleven? Dat is waar het om gaat in het Grote plan, daar moeten alle lijntjes weer bijeen komen om aan een betere wereld te gaan werken. Veel mensen schrijven boeken over hun persoonlijke ervaringen die anderen kunnen dienen om van te leren: dit heeft een tweeledig effect, een voor de schrijver die zijn hele levensinvulling nog eens overziet en soms de lezer die het herkent en er iets mee kan of wil doen. Dit effect is altijd heel beperkt, er zullen altijd aanknopingspunten van herkenning zijn, maar elk mens heeft zijn eigen leven in te vullen met hoe hij in de wereld staat.

Elk mens heeft op aarde zijn eigen opdracht te vervullen en dient dit overeenkomstig zijn mogelijkheden en beperkingen uit te voeren. Wanneer anderen menen deze opdracht te moeten beperken of uit handen te nemen is dit een onnodige inmenging en schadelijk voor het wezen van de ander.

Wanneer een mens zelf iemand om raad of hulp vraagt is dit een andere zaak, dan mag worden meegedacht hoe deze mens zijn opdracht beter of eenvoudiger kan vervullen. Altijd staat voorop dat degene die iets vraagt gehonoreerd wordt in het behulpzaam zijn en niet in het overrulen van wat helemaal niet gevraagd wordt. Dat is moeilijk te beperken voor degene die de raad of hulp geeft, waar ligt de grens in het goed bedoelen en te veel gaan bepalen voor de ander. Dit is nooit vooraf aan te geven en zal altijd in de loop van het zich ontwikkelende contact duidelijk worden op gevoelsniveau. Niemand kan vooraf inschatten waar het stoppen moet, iedereen heeft zijn eigen behoefte, elk mens is immers een uniek individu? De een heeft een beetje meer nodig dan de ander, dit vereist een enorm empathisch vermogen van degene die meent een ander te moeten of te kunnen helpen. Meestal gebeurt dit uit hulpverlenende motieven met een hulpverleningsplan of uit persoonlijke motieven, wat goed voor mij is, is ook goed voor de ander. Daarbij is niet iedereen geschikt om het aanvoelen te leren en dit te ontwikkelen, elk mens heeft zijn eigen ego en zet dat er al snel tussen. Werkelijk invoelen in de ander kan alleen als er afgestemd wordt met het zielewezen van de ander; wat heeft hij van mij nodig op dit moment? Daarbij zal het eigen goed bedoelde willen, dat immers ook ego is, losgelaten moeten worden en dat is niet eenvoudig. Degene die geholpen wil worden is eigenlijk degene die bepaalt wat en hoe, waar hij advies of hulp over wil. Deze beperking is moeilijk te begrijpen voor goedbedoelende helpers die meer willen doen of geven. Als er dan een weigering komt bij dit te veel, is er sprake van een mislukte hulpverlening of vriendschap. Dit is jammer want het is van alle kanten goed bedoeld en het geeft een onnodige verwijdering en verharding van standpunten, zeg maar het begin van oorlog in het klein. De mens kan zich door iets dergelijks volledig weggevaagd voelen en in een diepe afwijzing komen door iets wat amper in de realiteit is aan te tonen. Want waar gaat het helemaal om, maar op gevoelsniveau liggen deze zaken dieper, dan is er sprake van het eigen IK en of het ego en komen allerlei dingen samen. Meestal niet te ontrafelen waar het begin van deze onverenigbaarheid ligt, is deze te zoeken in het diepste wezen van de mens zelf. Wanneer de mens zichzelf afvraagt wat het voor hem betekent en alles los laat van de ander, komt hij bij zijn diepste wezen uit. Daar is het antwoord wel duidelijk, waar het ego is en wat er werkelijk van binnen gewild is. Pas in de stilte van het eigen wezen vallen alle stukjes op hun plaats en mag de mens weer weten wat wel en niet gedaan of juist niet gedaan moet worden.

Elk mens heeft daarbij het recht om te zijn wie hij is en zijn eigen lessen te leren, bij voorkeur zonder bemoeienis van een ander. In een samenleving waar iedereen alles reuze goed bedoeld en denkt te kunnen is de grens van wat van en voor een ander is vaak moeilijk te trekken. Dit gebeurt dan vanuit het goede willen voor iedereen wat niet aan de orde is, elk mens heeft de vrijheid zijn eigen leven te leven en zijn eigen keuzes en fouten te maken.

Wat voor de mensheid van belang is dient zich met stukjes en beetjes aan, anders zou de opdracht uitvoeren veel te groots zijn. Zelfs in de vervulling van die opdracht zit groei en dan is het helemaal niet te overzien.

De dingen die gebeuren, uitgevoerd worden in naam van het Al, het universum, de God in de mens bij iedereen verrijken dusdanig dat er geen beperking kan zijn in wat er wordt bewerkstelligd. Als een mens na de heilige vervulling van een taak staat, groeit het verlangen om dit te blijven doen, alhoewel dit niet de opdracht was. Het geleerde uitvoeren geeft kwaliteiten die bij die mens gaan horen en deze kunnen daarna behalve dat ze aangeleerd zijn ook vaker en verder worden uitgevoerd in meer waarde van vervulling. Daarbij is er volledige keuzevrijheid om dit te doen, niemand dwingt de mens hiertoe, maar de drang komt van binnenuit. De mens die altijd het goede wil naar zijn eigen weten en mogelijkheden is van goeden wille. Wanneer hij heeft ervaren dat een uitgevoerde opdracht zoveel vreugde en vervulling geeft, wil hij van binnenuit hieraan vorm blijven geven. Of dat nu een moeilijke, vervelende of gemakkelijke opdracht is geweest dat maakt niet uit. Omzien naar een positief resultaat wat een verrijking was kan herhaald worden om in deze vreugde te komen. Daarbij zal door de herhaling de opdracht eenvoudiger zijn en weer tot nieuwe groei leiden, de ontwikkeling houdt immers nergens op!

Steeds weer zal een opdracht zich aandienen als hij nog moet worden vormgegeven, soms komt een mens er niet toe dit uit te voeren. De omstandigheden zijn er dan niet naar dat deze opdracht in het weten van de mens komt, herinneren van de opdracht is niet aanwezig. Pas veel later zal de mens ervaren dat het onwetendheid is geweest en daar kan hij niets aan doen. Het is er gewoon nog niet van gekomen, de tijd was niet rijp om de opdracht uit te voeren tot dat moment.

Ontkennen van een opdracht die wel uitgevoerd moet worden kan leiden tot een vreugdeloos bestaan waar het nut van het leven niet duidelijk is. Telkens zal zich daarin iets voordoen wat geen verdere vorm krijgt en als iets van later wordt weggezet. Elk mens weet dat wanneer er niet op het diepste innerlijk weten wordt ingegaan, de opdracht niet bereikt wordt. Dan zal vaak de zogenaamde wens worden weggewuifd met een vaag gebaar als tja dat zou ik wel willen, had ik maar.....Dit is dus niet de manier om er iets van te maken, het is weglopen van het eigen willen, tot het zich in volle omvang aandient om te worden uitgevoerd. Dan is het ook nooit te laat, alleen is het dan amper meer een vrije keus die in een moeten gaat vorm krijgen. Als de mens dan hierin overgave aan gaat beginnen zal hij ervaren dat dit het enige juiste is voor hem om te doen en dat hij dit veel eerder had moeten doen.

Voor geen enkel mens ligt vast wat hij vanuit zijn vrije wil moet gaan ondernemen, deze keus is altijd aan de mens zelf om te nemen. Maar dat er voor iedereen een special opdracht is ter vervulling van zijn bestaan is pas achteraf vast te stellen als de vervulling is bereikt. Dat en de eigen opdracht in zichzelf vinden als het er tijd voor is, maakt het voor andere mensen erg ongrijpbaar om de ware bestemming te ontdekken in het leven.

Achter de einder ligt de horizon die voor velen onzichtbaar is, vooral omdat ze niet kunnen zien. Niet kunnen zien betekent hier ook niet willen zien, blijven in wat er zo op het eerste oog te zien is. Zelfs als er twijfels zijn dan nog blijven denken, beredeneren dat het zo is en niet anders. Wat er ook wordt aangereikt, hoe er ook op deze mens wordt ingewerkt het zal paarden voor de zwijnen zijn.

Want wat de mens niet wil, dat kan niet in de vrije wil komen, het is als het ware vastgebakken en kan niet worden losgeweekt. Elke glimp van inzicht wordt afgedaan als iets wat niet mogelijk is en vooral wat anderen hem voorspiegelen wordt afgewezen. Dit is het voorbeeld van hoe in het Vissentijdperk de mens zijn eigen verstand en ego vertrouwde om op te varen. Het was niet zozeer een zelfoverschatting, maar eerder een overlevingsstrategie die werd gevolgd. Nu nog varen veel mensen op deze koers, dan weten ze wat ze hebben en kunnen behappen. Dat anderen daar anders over denken is daar niet in te plaatsen, er is gewoon geen ruimte voor.

Toch staat de ontwikkeling van het mens-zijn nooit stil, nu leven we in het Aquariustijdperk en zal alles anders vorm gaan krijgen. Niet meer het eigen willen van de mens is van belang, maar de hele mensheid: de einder mag worden gezien. De onmetelijke grootsheid van wat achter de einder ligt kan iedereen ook maar weer tot zijn eigen horizon omvatten. Deze grens zoeken en vinden geeft weer verwarring, waar ligt daarbij de noodzaak en het begrip van deze mens. Want dat iedereen uniek is, zijn eigen opdracht heeft te vervullen, maakt het niet gemakkelijker. Wat voor de een is weggelegd, het pad dat bewandeld moet worden, geldt niet voor een ander mens. Deze vrijheid is aanvankelijk erg onoverzichtelijk en kan tot grote teleurstellingen leiden, want wat gewild wordt is vaak mogelijk. Daarbij is het pad van de ander zichtbaar en lijkt dan zeer aantrekkelijk, als de eigen weg dan toch nog weer ontdekt moet worden lijkt dit een doolhof.

Toch zit hier al de verandering, de beweging in om te komen wat uiteindelijk de bedoeling is, leven zoals het bedoeld is. Leren in het leven de eigen weg te vinden, de uniekheid van het bestaan met de eigen kwaliteiten, talenten. Wanneer hiervan steeds meer glimpjes binnenkomen, zal dit een enorm innerlijke vreugde geven. Het begint al met de bezinning, proberen het hogere zijn in zichzelf toe te laten. Wanneer het eerste glimpje van innerlijke rust er is geweest wordt de mens gemotiveerd om verder en verder te gaan. Dan zal steeds duidelijker zijn dat het pad langs innerlijke vrede moet worden bereikt, dat wat zich onthult voor deze mens. Het willen, of het vasthouden van het oude verdwijnt dan en zal steeds meer in de stroom van liefde en in verwondering voor de grootsheid van het bestaan en in dienst van het geheel, de totale mensheid komen.

Dit ontdekken van de einder, over de horizon van het aardse bestaan kijken en ontdekken geeft de mens de vervulling die hij zoekt, doen wat gedaan moet worden als deel van het geheel, ten dienste van Alles.

Gerekend vanaf nu, 2009 zal er een verandering gaande zijn tot 2013 die voor iedereen voelbaar is. Dat gaat niet alleen om wat er voor 2012 was voorspeld, alsof de aarde zou ophouden te bestaan, maar de veranderingen zullen er wel zijn. Niets blijft meer bij het oude, alle oude gezagvormen zullen verdwijnen, alles wat duister is zal licht worden. Wanneer steeds meer en duidelijker het leven niet meer in oorlog, maar in vrede wordt geleefd zal dit vanzelfsprekend zijn. Harde onderdrukking van een totale bevolkingsgroep of individuele onderdrukking zal niet meer worden getolereerd. Er zal steeds meer duidelijk worden waar het om gaat voor de mens om zijn levensinvulling te ontplooien.

In deze periode van overgang lijkt alles tot op het scherpst van de snede te moeten worden rechtgezet, onrecht wat aan het licht komt wordt sterk bekritiseerd en zondig bestraft. Dat is een hectische tijd waarin veel waarden worden rechtgezet die niet voor iedereen zo belangrijk zijn. Intussen zullen de normen waarop met elkaar wordt omgegaan langzaam inbedden, de omgangsvormen zullen anders worden. Uiteindelijk is het de bedoeling dat elk mens gehoord wordt en zelf mag beslissen over zijn eigen leven. Dat is aanvankelijk nog wat moeilijk door te voeren en er zal niet altijd geluisterd worden. Toch zal dit recht steeds meer inhoud en vorm krijgen, het wordt een bestaansrecht. Vergeleken met middeleeuwse tijden is dit een enorme vooruitgang, maar er zal nog veel meer veranderen. Status gaat veranderen, wie de baas is of rijk is, is niet meer relevant, status wordt verworven en niet meer automatisch verkregen door afkomst, een hoge opleiding of baan. De werkelijke kwaliteiten, inzicht en wijsheid, de vrede vorm geven en voor iedereen gelijke rechten op voeding en een volwaardig leven zullen de normen zijn van waaruit gedacht gaat worden.

Dit is zomaar niet even ingebed, de mensen zijn nog lang niet bevrijd van het Vissentijdperk-ego, maar de stroom zal deze andere richting opgaan. Er zullen nog een tijdlang tegenstromen zijn die niet met deze nieuwe tijd en waarden willen meegaan. Dat zal nog weer de nodige strijd opleveren, maar uiteindelijk zal het ego niet meer bepalen wat van belang is voor de mensheid. Dat de mens meer is dan een intelligentie met een, een zich ontwikkelend uniek wezen, dat ten behoeve van alles en iedereen de wereld en de mensheid wil dienen ten behoeve van het totale universum. Geen eigenliefde of resultaten die slechts voor hemzelf gelden zijn van belang, maar de gemeenschappelijke belangen en het welzijn van alles en iedereen. Dan zijn de waarden en normen duidelijk en is er nooit geen discussie meer over wat wel en niet gebeuren moet. Altijd zal voor het goede voor allen, zuiverheid en liefde worden gekozen, omdat dat het enige is wat belangrijk is. Hieraan zal deze en de komende eeuw veel verder in bijgeschaafd moeten worden, alles zal binnenste buiten en op zijn kop worden gezet om de grote zuivering te laten plaats vinden. Hieraan werken is werken aan een betere wereld en een betere afstemming, zowel in het individu als in de maatschappij en met Al wat de mens in feite is.

Alles mag vorm krijgen in het leven, elke gedachte mag in daden of in de werkelijkheid worden gezet. Dit betreft dus zowel het goede als het slechte, het licht en de duisternis. In wezen heeft de mens alles in de hand hij bepaalt welke gedachte hij toelaat en welke acties hij onderneemt. Deze verantwoordelijkheid is hem eeuwen ontnomen, maar mag weer worden opgenomen.

Elk mens schrikt daar diep in zichzelf voor terug, ja wel zelf bepalen en met name de vreugdevolle zaken zelf te mogen vormgeven. Maar de mens staat in de wereld en dat betekent dat hij dan dus behalve deze vreugdevolle zaken ook de verantwoordelijkheid voor het vreugdevolle in de hele wereld heeft: hij is immers onderdeel van het geheel! Dat is even iets anders, wie kan daarin opstaan, welk mens kan dit dragen? En daar is dan weer het gezag, de macht overlaten aan een ander die wel de capaciteiten heeft de wereldorde te kunnen hanteren. Dit lijkt bijna een goddelijke macht te moeten zijn, welk mens kan alles overzien: er is immers bij alle dingen een donkere en een lichte kant? Alles kan altijd vanuit de ene visie worden bekeken en vanuit de andere worden belicht.

Als iedereen zich dit realiseert en weet dat elk mens in wezen goed is, kan in de nieuwe wereld alles vanuit vertrouwen in goedheid vorm krijgen. Dit zal een enorme verzachting geven in het beoordelen van andere mensen. Zelf weet de mens wel waarom hij soms tot daden komt die niet altijd even correct en liefdevol zijn. Als hij zichzelf al kan vergeven dan doet de huidige maatschappij dat zeker niet en zal er jarenlang strafproces op zijn daden kunnen zijn. Voor de goede orde zal er een rechtssysteem moeten zijn om niet het verkeerde in de mens te ver zijn gang te laten gaan. Te denken valt hier aan verrijken voor het eigen gewin, wat nu nog veel uit het eigen ego wordt gedaan.

Maar het totale rechtssysteem zal moeten worden herzien, elk mens maakt fouten, ontdekt en leert hoe het leven zinvoller en vanuit zijn eigen innerlijk vorm te geven. Niemand kan dit zonder misstappen doen, anders zou hij immers de helft leren en niet weten wat een misstap is. Juist door de misstap wordt de juiste stap om te nemen duidelijk, niet zo.....maar zo! Soms is dit niet noodzakelijk en kan in een keer de goede weg worden bewandeld, maar de mens is niet slecht door de fouten die hij maakt. Het nieuwe rechtssysteem zou een spiegel moeten zijn voor de gevolgen die de misstap heeft en de juiste stap moeten verduidelijken. Alle straf voor het verkeerde, zonder dat de juiste stap helder is gemaakt is geen RECHT doen aan het wezenlijke van de mens. Opsluiting is geen remedie, lang of kort het maakt niet uit, dit is eerde bedoeld voor de maatschappij die bang is voor veelplegers. Deze angst voor de medemens die fouten maakt is in wezen ongegrond, elk mens kent immers ook zijn eigen falen. Als hij dat bij een ander ziet is begrip op zijn plaats en een wegwijzer hoe ervan geleerd kan worden.

Dan kan elk mens de verantwoordelijkheid voor zichzelf leren dragen in het leven en de bekritisering van anderen mag gewoon stoppen uit piëteit voor de medemens. Het is wel duidelijk dat de mens die dit nog moeten leren, nog geen verantwoordelijkheid voor anderen kan dragen. Dat zijn dan weer andere mensen die al geleerd hebben door hun fouten en weten hoe het wel moet, vooral de verantwoordelijkheid voor zichzelf durven en kunnen dragen. Daar zijn er nog maar weinig van die dit volledig onder de knie hebben en zeker niet bij de gevestigde ordeleiders.

De waarden in het leven staan niet stil, het zijn gegevenheden die veranderlijk zijn. Met alle beweging en verandering zijn ook de waarden niet dezelfde gebleven. Dat kan ook niet in een veranderlijke maatschappij en wereld. Zoals de natuur steeds weer opnieuw tot bloei komt zo is de aarde ook in beweging in golven van vooruitgang. Bomen groeien tot een bepaalde hoogte en daarna stopt de groei lijkt het, nageslacht is er inmiddels al lang geweest door vruchtbeginsels die zijn opgegroeid. De oude boom mag dan ter ziele gaan en het boomgeslacht wordt door de nieuwe generaties voortgezet om tot wasdom te komen en te muteren. De mens lijkt weinig te muteren, maar dit komt omdat de wetenschap van overdragen via beeldmateriaal niet nauwkeurig is. In Egypte zagen de mensen er echt anders uit, al lijkt het wel veel op de huidige mens. Binnen een paar generaties lijken er zich geen veranderingen voor te doen, toch zijn ze er wel degelijk. De lichamelijke en geestelijke ontwikkeling, de intelligentie, de sexualiteit en de lengte van de mens zijn de afgelopen decennia behoorlijk veranderd. Dit gaat zo ongemerkt en naar tevredenheid dat het als winst van de huidige generatie wordt gezien in plaats van natuurlijke mutatie. Met deze veranderingen is ook de sociale context aan verandering onderhevig, dezelfde waarden van vroeger zijn niet meer aan de orde, uit de tijd geraakt. Wanneer aan de oude waarden en normen wordt gerefereerd is dit uit de tijd, het is niet mogelijk dit uit de context te zien door iets proberen terug te plaatsen in een andere tijd.

Waar het dan scheef gaat, de vergelijking mank loopt, is dat de huidige mens denkt dat dit wel terug te plaatsen is, evenals bij het vasthouden aan oude vaststaande leringen als de Thora, de Bijbel, de Koran of andere verouderde voorschriften. Vertalingen en herzieningen dienen niet alleen qua schrijfwijze te worden aangepast, maar ook qua levensvormen. De oude denkbeelden zijn achterhaald en of ze nu ten goede veranderd zijn of juist in de verkeerde richting, de oude regels voldoen niet meer.

De mens is echter zodanig ontwikkeld dat oude richtlijnen niet dezelfde impact hebben, straffen of voorleven heeft niet zoals vroeger dezelfde uitwerking. Een kind van negen is niet hetzelfde kind van negen van een eeuw geleden, toentertijd was een kind niet eens kind geweest. Het is dan ook onbegrijpelijk dat deze ontwikkeling die van kind mogen zijn en dus anders uitgroeien zo vaak wordt genegeerd in normen en waarden. Vroeger was er door de kerkelijke doctrines nauwelijks sprake van seksualiteit maar van voortplanting, het zou zeer benepen zijn als er nu nog van de oude dogma's omtrent seks wordt uitgegaan. Dat er nieuwe waarden en normen noodzakelijk zijn is duidelijk, alleen teruggrijpen naar verouderde, zoals het vroeger was of zoals het in de Schrift staat is niet meer werkbaar.

Dit is vaak de reden waarom er opstanden zijn tegen verouderde normen en waarden, niet omdat de ouders of leiders niet deugen, maar omdat het op een oude manier niet meer werkbaar is. De mens wil in beweging blijven, als hij gedwongen wordt stil te staan, of zelfs stappen terug moet zetten, dan komt hij in opstand. Deze opstand is de noodzakelijke beweging die voor ontwikkeling en groei heeft gezorgd en zo zal het elke keer weer gaan.

De mens die zijn waarden en normen heeft bepaald is daarin vergroeid, als de boom die uiteindelijk volgroeid is, niet meer groeien kan, het mag aan de jongere generatie, het nageslacht worden overgedragen naar behoefte te bewegen, te veranderen en te groeien.

Gegeven de omstandigheden is de mens in zijn ontwikkeling op de goede weg, al lerende om te doen wat het goede is. Veel tegenslagen op zijn pad, veel fouten om van te leren motiveren hem helaas niet in zichzelf te keren en erna het goede te doen. Het ego heeft zich dermate versterkt in het aardse dat het een vastbijten van beter weten is, dwars tegen het gevoel in. Een nog een keer op dezelfde manier proberen alsof er dan andere resultaten komen, dit is de eigenheid onderschatten en de factor geluk gebruiken voor het eigen falen. Dat is ook een manier om de persoonlijkheid tevreden te stellen en daarvan wordt zeer veel gebruik gemaakt. Alle loterijen zijn er voorbeelden van, terwijl geluk door het winnen van veel geld niet gegarandeerd is. Nee, de mens zal altijd zelf voor zijn eigen 'geluk' moeten zorgen en dat geluk stroomt niet als geld naar hem toe. Als er geld of andere energie stroomt betekent dat, dat er iets anders is waardoor dit kan stromen. Dit is als het toelaten van geluk, energie, vertrouwen in het zelf te zien waardoor de stroom op gang komt. Als de mens van binnen uit weet dat hij met het goede voor hem bezig is, zal de stroom op gang komen. Een ander kan pogen dit te herhalen, te kopiëren en dan lukt het niet. Waarom lijkt de vraag dan te zijn faalt de ander en het antwoord is heel simpel. Wat voor de een de weg is die hij moet leren bewandelen is die niet voor de ander. Elk mens kan wel leren zijn eigen weg te vinden en dat is voor elke persoonlijkheid hetzelfde. Als de mens die eigen weg weet, heeft gevonden, vormt het pad zich vanzelf. Soms is dit met veel geld of juist met weinig geld, waarbij de mens met plezier in armoede gaat leven. Er zijn meer gelukkige kluizenaars dan gelukkige rijkkaards: de rijkkaards die niet om geld geven zijn dan nog weer vaak gelukkiger dan de op geld beluste rijkkaards. Iedereen kent de fabel van Dagobert Duck die alleen maar bezig is zijn rijkdom te tellen en te bewaken en geen oog heeft voor plezier of geluk in het leven. Geld is een machtige factor geworden terwijl het alleen maar om energie gaat, de energetische waarde van geld wordt daarbij sterk overschat. Rijk voelen en rijk zijn is iets anders, je rijk voelen komt van binnen uit en bij rijk zijn ligt het er maar aan of je je gelukkig kunt of wilt voelen. Geld is verslavend, meer en meer lijkt het ideaal, terwijl genoeg de norm is om gelukkig te kunnen zijn. Genoeg te eten hebben is voldoende, heerlijk als er beleg op de boterham is of de wetenschap dat er elke dag eten is. Maar meer dan genoeg levert weinig extra's op, meer dan supergelukkig kun je niet zijn en dan gaat het al om hele andere zaken. Een ander gelukkig maken is dan de volgende stap en uiteindelijk gaat het erom dat iedereen even gelukkig is als jezelf.

Daarbij komt dat geld- energie in die enorme hoeveelheden meestal geen eerlijke verdeling is en voor velen ontberen betekent. Gelukkig zijn met iets wat de mens graag wil heeft eigenlijk maar een kant en dat is in vrede met zichzelf leven en dat heeft met geld niets te maken. Als het geluk, geld de goede energie naar hem toekomt, hij het kan zien en voelen en ervan genieten, dan is dit een cadeau. Hiernaar streven, het te willen en tegen alles in af te dwingen als recht zal nooit een vreugdevolle beleving zijn die de mens werkelijk verrijkt. Verrijking is het samen delen in vreugde van wat er is en deze energie laten stromen, win je dan de loterij dan weet je van binnen uit wie je hier gelukkig mee kan maken. Als dat dan weer naar anderen stroomt, kan de geluksstroom verder gaan over de aarde en tot geluk van iedereen leiden. Meestal gaat het hierbij om energie die niets met geld te maken heeft maar met een respectvolle en liefdevolle houding naar alles en iedereen en dankbaarheid naar de energievoorziening, het universum, het Al, God of hoe je het ook wilt benoemen.

De gedachte die vorm krijgt in daden is een actieve manier om iets in de wereld te zetten. Meestal worden gedachten niet omgezet in daden en blijft de gedachte hangen in het niets. Als er een actieve daad uit voortkomt, is de gedachte zinvol geweest, maar meestal zijn gedachten zinloos. Vaak gaan ze over onwaarschijnlijkheden die tot niets leiden en vermoeien ze de mens. Het gaat vaak over gebeurtenissen die geweest zijn en niet meer kunnen worden veranderd, of over toekomstige zaken die men probeert te voorzien. Dit voorzien is vooral niet een afgestemd schouwen, maar een soort angstig beleven van onzekerheid. Vervolgens wordt deze onzekerheid dichtgetimmerd met het besluit dat dit alles, waar men voor kan vrezen niet mag gebeuren. De maatregelen die dan genomen worden geven een schijnzekerheid waarop de mens verder zijn leven kan invullen. Werkelijk vertrouwen in zichzelf, het leven of de maatschappij is er niet, er kan nog steeds van alles gebeuren wat de mens niet heeft voorzien. En zo is het dus ook, de mens kan niet alles overzien, wat hij wel kan overzien is al zonder vertrouwen in zichzelf of de wereld. Dat maakt het voor de mens nog moeilijker om te vertrouwen en te leven in overgave aan de gebeurtenissen die zich voordoen. Eigenlijk blijft de mens achter zichzelf aan hollen en zich druk maken over dingen die wellicht nooit zullen gebeuren. Dat dit veelal verspilde energie is moge duidelijk zijn, een actieve daad in de wereld zetten kost minder energie in gedachten en daden. Zorgen maken over de jaren heen, over andere mensen en vooral wat deze andere mensen denken en kunnen doen is onnodig. Elk mens mag zijn eigen leven leiden, dat doet hij toch al, bemoeizucht over daden, gedachten en acties van anderen is niet aan de orde. Als een mens de wereld, zijn eigen leefomgeving wil veranderen of zijn gedachten wil inperken, zal hij bij zichzelf moeten beginnen. Het idee dat wat er mis gaat in zijn leven aan anderen te wijten is, anderen verantwoordelijk te maken voor zijn problemen of falen is feitelijk al achterhaald.

Geen mens kan zonder andere mensen in zijn leven, het leven vorm geven alleen voor zichzelf is onhoudbaar: daar is de mens niet voor gemaakt. Alles kan in het leven vorm worden gegeven met en door anderen, door plezier en motivatie om te doen wat gedaan moet worden. Alleen plezier maken is even leuk, maar op den duur verveelt dat en blijft de mens in zijn eigen gedachten ronddwalen. Anderen kunnen door hun gedrag, woorden of daden inspireren tot andere, grotere daden die verricht kunnen worden. Let wel de inspiratie die de mens kan krijgen komt niet uit andere mensen, de mens mag altijd vrij kiezen of hij geïnspireerd wil worden of niet. Het toelaten van inspiratie vereist een vertrouwen in het bovenaardse, iets wat niet van de mensen zelf komt. Dit heeft de een meer dan de ander ontwikkeld, het is als het ware een gevoelskwestie of je durft te doen of te laten wat je in je eigen gevoel van binnen uit wilt. Wat van binnen uit komt, als het ware naar buiten wil is de inspiratie die kunstenaars ervaren, iets wat neergezet moet worden in een aardse vorm. Dat verandert per mens, per cultuur en in de tijd, er is een tijd voor schilders, componisten en schrijvers die in de voor hun tijd bepalende kunst maken. Los hiervan is er de gewone inspiratie, de stroom van het leven volgen in wat goed en niet goed is, wat gebeuren moet en wat het juiste is. Het geweten geeft aan wat geweten mag worden en wat er in de wereld gezet moet worden. Of het luisteren naar een klagende buurvrouw zelfbeklag is of werkelijke gewetensnood is waarnaar geluisterd moet worden is aan elk individu zelf te bepalen.

Alles is door elk mens op zijn eigen manier in de wereld te zetten, iedereen is uniek in gedachten, opdrachten en uitvoeringen. Dat bepaalt niet de mens zelf, hij is slechts een radertje in het hele wereldgebeuren, de maatschappij.

Gedurende de afgelopen tijd heeft de mens zich ontwikkeld tot wat in zijn potentie besloten lag, een goddelijk wezen te zijn. Dit is niet vanzelf gegaan, het is een ontwikkeling geweest van onbewustheid naar bewust zijn. Was in den beginne overleven centraal, alle capaciteiten, talenten, vaardigheden en kwaliteiten in dit overleven moesten worden ontwikkeld om verder te kunnen doorgroeien.

Daarna was er de fase van het ego, het doorschieten en overschatten van capaciteiten, talenten, vaardigheden en kwaliteiten tot er een nieuw evenwicht wordt gevonden. Wat noodzakelijk is om te overleven en wat er nodig is om te leven. Leven betekent hier bewust leven en verantwoordelijk zijn voor de eigen daden en acties om het leven te vergemakkelijken, uit te bouwen met capaciteiten, talenten, vaardigheden en kwaliteiten.

Telkens weer zijn er in de ontwikkeling naar bewust zijn op allerlei manieren en op diverse plaatsen alle mogelijkheden geweest om deze capaciteiten, talenten, vaardigheden en kwaliteiten te verfijnen. Het ego is de zwaarste beproeving, want ondanks het weten, het meestal wel weet hebben van het goddelijk te zijn, moet er dan een innerlijke inperking, een voegen ten behoeve van het geheel, het algemeen belang komen. Dit onderschatten, omdat het te groots is, of juist overschatten omdat de grootsheid nog niet kan worden gehanteerd zijn voor de tegen het bewust zijn levende mensen zeer gevoelige zaken. Het evenwicht vinden voor het algemeen belang moeten uitwassen als wat er op Atlantis en in Lemurië gebeurde voorkomen. De technologische ontwikkeling die nu zogenaamd op een hoog peil staat, is daar een te verwaarlozen onderdeel van dat al in veel meer culturen is vorm gegeven. Maar om dit in de hand te houden, de techniek ten behoeve van iedereen en niet alleen voor het eigen zelf, de familie of het eigen volk te benutten is een enorme beperking gebleken. De mens die zich groot waant kan niet overzien wat werkelijk van belang is in die ontwikkeling. De atoombom was weer zo'n uitwas die bijna weer tot de vernietiging van de mensheid heeft geleid. Gelukkig kon het tij gekeerd en is de totale vernietiging in een angstig beleven gebleven, de dreiging is nog steeds evident wat grootheidswaan of zelfvernietiging tot stand kan brengen.

Nu eindelijk de mens zich bewust wordt en leert buigen voor het goddelijke in hem zelf, deel van de grote Eenheid, het Al dat is zal er een gezamenlijk plan kunnen komen. Zolang nog niet alle neuzen deze kant opstaan, er nog veel onrecht en ongelijkheid is, zal dit nog een ontwikkeling zijn voor de komende tijd. De neuzen die wel al de juiste kant opstaan kunnen al veel voorkomen en voorleven hoe het is om Bewust te Zijn, een hele andere keuze om het leven te leven. Los van ego, naar het eigen goddelijk geweten te handelen in samenspraak met het totale Zijn in een vloeiende stroom het leven in te vullen in liefde voor alles en iedereen.

De afgelopen tijd is er een geweest van vallen en opstaan, leren door fouten, herstellen en nog eens weer proberen te leren en te groeien door vorderend inzicht. Vijftig jaar geleden was het niet mogelijk innerlijk te schouwen, de mens had daar gewoon nog niet zelf de bewustheid en de mogelijkheden voor. Wel was er toen al een groeiend inzicht in het eigen functioneren, maar dat had meer te maken met goed en kwaad en dit ging langzaam naar oorzaak en gevolg van het eigen handelen. Hiervoor was er amper inzicht in eigen verantwoordelijkheid, dat werd door anderen gedragen, als de slaaf die willoos vervoerd werd om voor een baas te werken.

In de middeleeuwen was er een andere cultuur waarbij de mens zichzelf mocht ontwikkelen in vakbekwaamheden, de bazen waren kruisridders en andere landveroveraars. De groei naar een innerlijk besef werd aanvankelijk door de kerken ingedamd en bepaald, hierbij moest de mens heel tegenstrijdig wel bewust zijn van God, maar geen eigen goddelijk bewustzijn krijgen. Alles wat hier wel naar riekte werd in de ban gedaan, verstoten of vernietigd. Zo hield de kerk de macht in handen en regeerde God op aarde met harde hand en strenge regels. Zo nu en dan werd dit doorbroken met verschijningen en wonderen, maar hier werd de heiligverklaring op gelegd. Een wonder van God werd de uitzondering. Maar voor de mens werd het een mogelijkheid, een ontsnapping aan de inperkingen, als een vast baken voor de gelovige ziel die hierin de redding van zijn eigenheid zag, de innerlijke goddelijkheid voelde bevestigd. Steeds meer kwamen glimpjes van bewustwording naar boven, de mens groeide in zijn weten en nam afstand van alle opgelegde plichten. Heel langzaam groeide het innerlijk besef, de drive om voor de eigen rechten op te komen: hij ging zien dat er geen eerlijke verdeling was en dat hem onrecht werd aangedaan. Ook voor de onderdrukkers was dit een nieuwe visie, die aanvankelijk werd onderdrukt door veel geweld en verbieden van de eigenheid. Door de opstanden waren de machthebbers te druk bezig met het bestrijden en het duurde een hele tijd van voortschrijdend inzicht dat waar was waartegen in opstand werd gekomen. De mens was in principe immers niet slecht en de grote verantwoordelijkheid was voor machthebbers om alles in de hand te houden, het belust zijn op bezit en later geld was uitzondering. De gewone mens was ook niet in staat voor zichzelf te zorgen en verantwoordelijk te zijn voor wat er in de wereld om hem heen gebeurde. De mens was nog bezig met basale levensvormen, eten en drinken en de kinderen groot brengen: het was nog ongeveer een dierlijk niveau dat zich steeds verder ontwikkelde. Hij deed wat hem verteld werd en dat was goed, er was veel loyaliteit en in vertrouwen werd het leven geleefd dat een ander wist wat goed voor hem was. Het bewustworden, onder dit juk uit willen, komt pas veel later, niemand had inzicht in het wereldgebeuren, de mens heeft lang gedacht in al zijn wijsheid dat de aarde plat was, zover als zijn horizon reikte. Dat er hiernaast ook een ander leven mogelijk was, een leven van godsvrucht en opgaan in het goddelijke was ook slechts aan weinigen gegeven. Loges en kloosters hielden dit als goedbewaarde geheimen onder de pet evenals de kerken: vreugde en vervulling mochten en konden maar weinig mensen ervaren. Zo was er wel altijd een weten van werkelijk zijn, maar dit was zeer beperkt, omdat de onbewuste mens deze grootsheid niet had kunnen dragen. Eerst moet er draagkracht zijn om deze aspecten van het mens-zijn te kunnen aanvaarden, van zichzelf van slecht naar goed weten te zijn.

De ontwikkeling naar het mens-zijn van nu heeft eeuwenlang kunnen rijpen en nu is het bijna oogsttijd. Zoals in eerdere tijden zieners, kunstenaars, componisten en geestelijken de vervoeringen hebben mogen ervaren, nu is dat binnenkort voor iedereen weggelegd.

DEEL 2 : ELIA VERVOLGT.....

2.1

Nooit is de leerschool te zwaar voor de mens, al denkt hij vaak dat hij het leven op aarde amper kan dragen. Het leven doet een beroep op zijn wilskracht, doorzettingsvermogen en inzet waarbij het uiterste hiervan vaak gevraagd wordt.

Waarom denkt de mens dat hij niet alles aankan wat zich voordoet in zijn leven, dat hij de levenslessen mag leren door ervaringen? Hier gaat het om het ego, de onbewuste mens leefde om in zijn basisbehoefte zijn eten en drinken te kunnen voorzien en was tevreden met wat er zich voordeed in zijn leven. De bewustere mens wil een beloning voor zijn inzet, verwacht een aai over zijn bol, salaris, minimaal waardering waaruit blijkt dat hij het goed gedaan heeft. Het onbewuste weten dat het goed is wat de mens doet is op de helling komen te staan door de geloofsbelevingen die er generaties lang zijn ingepompt. Van een min of meer onbetrouwbare God hing het af of er vergeving van zonden was, die eventueel kon worden afgekocht. Hier is van zinnige zelfreflectie geen sprake, als je geld genoeg had ging je dus zondevrij naar de hemel. Dat dit de wereld op zijn kop is en al die tijd mensen door onderdrukking, in een: “ Heer ik ben niet waardig dat Gij tot mij komt.” te kerstenen is wat nu als geestelijke mishandeling te zien is. Veroordelen van deze daden is weliswaar niet aan de orde, maar te veel mensen kennen hun eigen waarde hierdoor nog steeds niet. Wanneer er dan een beproeving op hun pad komt is er nog steeds dat weten te kunnen falen, een Schepper die als het ware zo maar kiest jou te straffen, terwijl je vroom leeft en denkt dat je alles goed doet.

Dat is waar het om gaat, niet om wat er zich voordoet in je leven, dat kun jij niet en niemand anders van te voren overzien en zeker niet in het totaalplaatje van jouw ontwikkeling. Juist door het leren en groeien door ervaringen kun je je levensopdracht vervullen en dat kan best een zware opdracht zijn. Als jij gekozen hebt als levensopdracht dat verdriet je leven niet zal vergallen, kunnen er veel verdrietige dingen op je levenspad komen: zo leer je alle facetten van verdriet door te ervaren en te groeien in jouw ontwikkeling.

Uiteindelijk hoeft de mens niet te lijden, het leven is heel simpel een kermis waar je alle attracties mag proberen, soms bots je te hard in de botsautootjes, soms val je uit de draaimolen. Maar de essentie van het leven is te genieten en je door niets en niemand hiervan te laten weerhouden, vooral niet door jezelf. Als jij jezelf knecht in het niet mogen of jezelf niet toestaan, weet een ander deze energie perfect op te pakken en je voor allerlei karretjes te spannen. Jij en alleen jijzelf kunt jouw leven vormgeven, je verdriet je leven laten overschaduwen. Als je een gebroken been hebt is het leven vanuit dat perspectief een waardevolle variatie in plaats van een straf omdat je iets verkeerd hebt gedaan.

Leef het leven zoals het zich voordoet, geniet en zoek de vreugde in alles: gebruik de energie waarin alles mogelijk is. Als jij als positieve energiemotor je leven leeft, zal er positieve energie naar je toekomen, omdat je die aantrekt. Kies je voor je klein voelen en onvolmaakt, dan zal er verdrukking en overheersing voor je liggen, terwijl dat juk al lang mag worden losgelaten.

Weet dat jij kunt kiezen in vrijheid voor vreugde en vervulling van jouw leven!

2.2

Ga de weg die voor je ligt en wijk niet af van je gekozen pad, de weg die je voor ogen ligt. Er zullen veel afleidingen zijn die je pad vertragen en zijwegen die je moet passeren. Doordat je tussen en met mensen leeft is dat geen eenvoudige opgave. Allerlei zaken die voor het invullen van het leven noodzakelijk zijn zullen uitgevoerd moeten worden, het brood hoeft niet meer zelf gebakken te worden, maar het brood moet wel op de plank komen. Behalve dat hierin het gevaar van afwijken van je levenspad ligt, is dit echter ook de mogelijkheid om te leren. Alles wat er in het leven geleerd moet worden moet worden gepraktiseerd. Het lijkt eenvoudig om iets in de wereld te zetten wanneer je het goed bedacht hebt en weloverwogen een planning hebt gemaakt. Toch komt dan de echte leerschool, klopt het allemaal en kun je werkelijk doen wat gedaan moet worden.

Welke opdracht ook, alles moet in de aarde gezet en beoefend worden en voor jou een vervulling zijn wat je je had voorgenomen om te doen. Als je vanuit je innerlijk je had voorgenomen niet in boosheid, drift of woede te gaan, is het een hele kunst om getreiter te weerstaan. Dat is een gedeelte van het zelf wat onder controle moet zijn, alvorens verdere ontwikkeling mogelijk is. Als bij de geringste tegenslag de medemens wordt neergeslagen is er nog weinig mogelijk om in de vorm te brengen. Eerst heeft de mens zijn primaire emoties moeten leren beheersen, zijn eigen willen en voelen in balans moeten krijgen. Bij veel mensen slaan de stoppen nog door als ze het gevoel hebben gedwarsboomd te worden, dan is er nog steeds geen goede grond om werkelijk vanuit het innerlijk iets in de aarde te zetten. Dan is het nog steeds de leerperiode om zichzelf als mens met vrije wil te ontwikkelen in wat hij wel en niet wil. Vaak wordt dit ook door vallen en opstaan geleerd, soms schiet een mens nog wel eens onbedoeld uit naar een ander. De essentie van dit leren is controleren van het gedrag, jezelf in de hand leren houden en dat kan een hele klus zijn. Veel mensen zijn hier ook al voorbij, of ze hebben een masker opgezet een soort harnas waar niemand doorheen komt. In plaats van het uiten en direct reageren vanuit boosheid wordt dit naar binnen opgeslagen: niemand komt daar dan doorheen. Echt gelukkig zijn is dit niet, gevoelens mogen stromen en dat kan alleen als ze er wel mogen zijn. Niet in die heftige mate gericht naar de ander of jezelf, maar als geaccepteerd onderdeel van het menselijk bestaan. Wanneer de mens van binnen uit weet dat hij een goed mens is die leert in liefde te leven, kan hij zichzelf zijn uitvallen vergeven en ze als misverstand zien. Geen mens is God op aarde, mensen blijven mensen, maar vanuit liefde naar elkaar en zichzelf kijken brengt de mens waar hij naar toe wil. Als er dan iets gebeuren moet en in een aardse vorm gezet gaat worden, rust er als het ware al Gods zegen op. Als het dan nog niet gaat worden wat de mens had bedacht of gewild, dan mag dit weer een leermoment zijn in het grote proces dat het leven is. De mens leeft zijn leven dan zonder dat hij overvallen wordt door falen of minderwaardigheidsgevoelens: hij is het waard te leven en te leren hoe het leven liefdevol uit te voeren op aarde. Als het altijd in een keer lukt, is het leerproces niet doorlopen, alles kan altijd beter, de mens leert van het leven en vooral van zijn fouten.

Het leven leven is waar het om gaat, doen wat gedaan moet worden vanuit het innerlijk, vanuit de drive die de inspiratiebron is. Vorm geven aan wat van binnen uit gewild wordt is leven in vreugde, in vrijheid het leven tot vervulling brengen in liefde tot zichzelf en de ander.

2.3

De rij om als mens om te incarneren is groot, alle geesteswezens weten dat de tijd van vervulling nabij is. Eeuwenlang heeft ieder zijn steentje bijgedragen en zich in het aardegewoel gestort, wat met veel pijn en lijden gepaard is gegaan. Gelukkig is er na het aardse leven geen pijn en lijden meer en kan er vanuit diepe verbondenheid de keus worden gemaakt opnieuw te incarneren, om bij te dragen aan de vervulling. Deze keus brengt voor alles en iedereen een enorme geestdrift en vreugde en er is een popelen in een wachtende rij wanneer het mogelijk is.

Zo nu en dan kunnen de hemelse sluizen als het ware opengaan, na een heftige oorlog of natuurramp is er weer veel heling nodig en het lijden op aarde vanuit de sferen aanzien brengt weer velen naar de aarde. De mens is zodanig geconstrueerd dat hij veel aankan, lichamelijk en geestelijk: cellen vernieuwen zich en de mens is leerbaar door ervaringen op te doen. De evolutie heeft de mens gebracht tot waar hij nu is, al vaker in eerdere culturen is dit zodanig aan de orde geweest. Telkens was er nog een hindernis waardoor de vervulling niet kon plaatsvinden, meestal had dit met het ego te maken. Dit ego waardoor de mens sterk en krachtig zichzelf kan verwerklijken, zat hem in de weg bij het verwezenlijken van zichzelf. Het eigen ik, gezin, familie en volk kwam dan voorop te staan en niet de grote noemer, het geheel waarvoor het allemaal bedoeld was kreeg voorrang. Nu nog steeds zijn er oorlogen, vetes die beslecht moeten worden waarvan andere mensen de dupe worden. Dit gaat verdwijnen en zolang dit nog gaande is, is er geen volledige vervulling mogelijk. Wanneer er vrede is, kan de eenheid komen, de vreugdevolle erkenning van het allemaal mens zijn met kwaliteiten en gaven die elkaar, alles en iedereen dienen.

Het leven zal bijna vanzelf vorm krijgen, dit is het Utopia waar Thomas Moore al over schreef. Diep in zichzelf weet elk mens dat hij geroepen is om die eenheid mee te helpen vorm te krijgen. Maar al te vaak kruipt de mens dan in zijn zielige, arme ik die dat niet kan en dat is ook weer ego. De zelfoverschatting en zelfonderschatting is nog niet verdwenen, dit kan pas langzaam vorm krijgen evenals het mannelijke en het vrouwelijke in balans moeten komen. Beide zijn inmiddels uitgebreid aan zet geweest en door ervaring, onderdrukking en machtsuitoefening, heeft de mens geleerd zichzelf en de ander op waarde te schatten.

Sterrenkinderen, de nieuwetijds- kinderen zijn al volop op aarde om de belangen te relativeren die niet tot eenheid leiden. Van onderaf worden alle zinloze bepalingen en onderdrukking van eigen kwaliteiten, de regels ervaren in schoolse vormen die de mens niet dienen om zich te ontplooien. Eigenlijk lijden zij nog onder de onderdrukkende regels om zich straks volledig in te kunnen zetten voor het universele doel. Over een aantal jaren zullen zij de bepalers zijn van de nieuwe orde die iedereen dient, veranderen wat hen niet gediend heeft. Het is nog slechts een kwestie van jaren dat de grote gevestigde orde wordt ondergraven in respect en liefde voor alle leven, alles en iedereen. Dan kan vanuit de sferen helemaal volledig de indaling plaatsvinden en de mens worden geholpen de aarde van verdraagzaamheid liefde te maken, een groot Utopia waar in vrede en vreugde geleefd wordt.

2.4

Vergeten zaken zijn voor veel mensen zaken die het licht niet meer mogen zien, het is als het ware verstoppertje van de eigen belevenissen. Terwijl alles bedoeld is om te leren en met enige trots het resultaat erin het leven mag zijn, voelt de mens vaak schande over zijn falen. Dit staat haaks op het leren in vrijheid, door vallen en opstaan en schade en schande. De mens MAG leren, van wie of wie niet is niet aan de orde: schaamte is iets dat de mens zelf heeft gekweekt, het is aangeleerd en doet geen recht aan wie hij werkelijk is. Alsof andere mensen meer of minder zijn, de eigen manier om te leren niet de juiste zou zijn. Als God dat al zou hebben bepaald dat alles altijd alleen volmaakt moet zijn, let wel gelijk de eerste keer dus niks oefenen of door ervaringen leren! De mens is hier op aarde om te leren, anders hoefde hij hier niet te zijn. Misschien is de verdraaiing over de volmaakte mens ingegeven om de volmaakte God te verduidelijken, maar met de mens zelf heeft dit niks te maken. De mens wil immers alleen zijn goddelijkheid neerzetten, vormgeven, vanuit liefde en respect voor de wereld er leren hoe hij het allemaal goed mag leren doen.

Weten dat hij het goed doet zoals hij het doet houdt ook in een ander de vrijheid te geven het op zijn manier te doen zoals hij denkt dat het goed is. Niet iedereen heeft dezelfde visie op wat goed is of volmaakt en dat mag geleerd worden op aarde. Wat voor de een de juiste manier is, kan voor de ander totaal niet werken. Wie denkt te moeten bepalen wat voor IEDEREEN de juiste weg is heeft het dus bij het verkeerde eind, deze weg bestaat niet. Er is wel een universele weg maar dat is iets anders, dat is waar de mens geleid wordt tot eenheid op zijn eigen manier, in zijn eigen wezen die hij is. Elk mens is uniek, heeft de eigen ervaringen die hem speciaal maken, een eenheidsworst van elk mens maken doet tekort aan de eigenheid. Alle baby's zien er ongeveer hetzelfde uit, maar ze zijn het niet en door de ervaringen die ze in het leven opdoen zullen ze het ook nooit worden. Om eenzelfde uiterlijk of innerlijk te bewerkstelligen worden kinderen nu al in klassen gedumpt waar ze dezelfde leerstof krijgen voorgeschoteld. De een smult ervan de ander walgt ervan en de middenmoot laat het maar over zich heen komen. Dit leren is vooral niet bedoeld om de uniekheid in de mens naar boven te halen, ZIJN kwaliteiten te ontwikkelen. In het latere leven leert de leerschool van het leven de mens ook niet om zijn eigen leerschool te kiezen, want er zijn te veel normen en beperkingen die hem meestal niet dienen. De kinderen van deze nieuwe tijd hebben dan ook lak aan al die regels die hen worden opgelegd, ze dagdromen veelal om hun tijd op school door te komen zonder al te veel gedoe. Dyslexie en zogenaamd autisme zijn schering en inslag, want elke afwijking van het grote gros wordt als zodanig benoemd. Deze kinderen zijn de toekomst voor onze wereld en weten van binnen al waar het om gaat, niet om die schoolse regels en beperkingen te integreren in hun wezen. Waar de huidige volwassen generatie zich langzaam heeft losgemaakt van de kerkelijke slavernij, zal de huidige jeugd dit doen met alles wat niemand meer dient.

Het gaat erom dat de mens trots mag zijn op wat hij geleerd heeft, zijn diploma van het leven mag halen zoals het voor hem was bedoeld. Geen tijd gestoken in ellenlange psalmen of rekensommen die hem niet dienen, maar juist wat hem dient volledig te kunnen opnemen. Kinderen die leren wat hun interesseert zijn rekenwonders, laat de anderen andere dingen leren met plezier. Maar laat niemand zich schamen over zijn leerproces in het leven, wegstoppen en vergeten welke les te pijnlijk was om te onthouden. Meestal komt deze onvoltooide les later weer terug en ook dan is het weer een harde les. Het hoeft geen harde les te zijn als de mens zich realiseert dat hij niet alleen MOET leren, maar gekozen heeft vanuit zijn diepste hunkering om te leren wat hij wil leren.

2.5

Volgens de overleveringen is de ware aard van de mens een zwakke geest in een sterk lichaam, voor de man althans. Het lijf was robuust en het hoofd kon maar net fier worden opgeheven, het lopen verliep wat houterig, niet soepel maar zwaar. De mens heeft zich ontwikkeld tot een soepel functionerend organisme dat alle onderdelen van zijn lichaam beheerst en kan ontwikkelen. Waar nodig traint hij zijn spieren en het uithoudingsvermogen wordt door allerlei oefeningen verder opgevoerd. Niet dat de mens van nu dit nodig heeft, maar het is een ideaalbeeld dat wordt nagestreefd. Geen enkele weldenkend mens kan zich zomaar plezierig verheugen in boven zijn kunnen, zwetend en naar ademhappend zijn oefeningen voltooien. Daar moet dus een andere drijfveer zijn en dat is het ego.

Wat de mens wil, kan hij gestalte geven als hij dat wil: binnen bepaalde grenzen weliswaar, maar dit zijn voor het ego acceptabele grenzen. Een topsporter weet het ego kan niet elk mens zijn, maar hoe dichterbij dit benaderd wordt hoe trotser de mens op zijn prestaties mag zijn. Hierbij geldt wel nog steeds meer, verder sneller en dit houdt niet op. Steeds wordt de mens van binnenuit tot prestaties gedwongen waarover hij zich tevreden voelt. Afdwingen van de moeheid, traagheid van het lichaam geeft ruimte in de geest die kan worden ingenomen door een grotere gestalte in spieroppervlakte, longinhoud of hartvolume. Of dit altijd een gezonde optie is voor elk mens valt te betwijfelen, maar veel mensen voelen zich hier uitstekend bij. Hier kunnen ze aan de top van hun kunnen komen en dit door veel oefenen zelfs voorbij het dode punt: het is als het ware het lichaam prestaties afdwingen. Het lichaam is hier niet altijd op gebouwd en de over- inspanning vraagt zijn tol, dit wordt door het ego opgevoerd tot buiten normale proporties. Hierin MOET de mens zelf zijn ego overwinnen, of door afhaken omdat het te veel is of door rust na blessures inzien dat het niet de juiste manier is om het lichaam te misbruiken. Het afzien en het ego inschatten, zijn eigen willen begrijpen is geen eenvoudige zaak, het willen is er wel om door te gaan en dan haakt het lichaam af! Bij een auto kun je er wel van op aan dat na een grote beurt alles functioneert zoals het hoort en er hard gereden kan worden. Bij de mens is dat dus niet zo en dat komt omdat de mens geen machine is die je op kunt voeren, bij de mens is het willen te zien als het doen niet los te zien van het voelen. Een auto weet niet, voelt niet als hij oververhit is al gaat er ook een lampje branden, de mens kan wel voelen wanneer hij over de streep van zijn kunnen gaat. Maar als zijn ego hem aanzet, hij zich op laat naaien toch door te gaan, tja dan zijn er gevolgen die eigenlijk te overzien waren. Ook dat kan een auto niet, terugblikken naar waar het te ver over de schreef ging reflecteren wat er gevoeld werd: de mens heeft zijn geest gekregen om na te denken. Wanneer hij zich op laat voeren om zijn eigen kunnen of zijn eigen welbehagen ten koste van zijn lichaam door het willen, laat hij zich leiden door het ego. Het zelfde geldt overigens omgekeerd voor anorexia waar het ego ook te bepalend is ten koste van het lichaam.

Het lichaam is dienend aan de mens, het past zich aan aan de tijd en de noden van de mens, maar er zijn grenzen. Behaard en enigszins kromgebogen hoeft de mens niet alleen meer planten en zo nu en dan een stuk wild te eten. Alles staat de mens ten dienste, alle mogelijkheden zijn er om voldoende te eten, bewegen en gelukkig te zijn. Dit alles moet geleerd worden, het ego niet te laten overheersen, voldoende voedsel te nemen zodat het lichaam in optimale conditie mag zijn. Het proces is nog steeds niet klaar, de mens leert door ervaringen om zijn leven in vreugde en zachtheid voor zichzelf in te gaan vullen zoals het bedoeld is.

2.6

Zonder de ervaringen van de mensen zou de wereld er niet zo uit zien als hij nu is. De diverse beschavingen hebben hun sporen nagelaten, sommige zijn totaal verdwenen en op een aantal wordt nu nog voortgebouwd. Maar de mensen zijn niet meer dezelfde als die deze beschavingen hebben neergezet. Als we kijken naar het Inca- rijk dan is het met wat iedereen noemt veel fantasie mogelijk te bedenken waar alles toen voor heeft gediend. Wat de mensen nu fantasie noemen is eigenlijk overgeleverde kennis die terugbedacht wordt als iets waarschijnlijk. Dat is de zogenaamde wetenschappelijke kennis gebruiken om iets voor waar aan te nemen. Vaak zijn het dingen die de mens zelf ook wel, vanuit zijn gevoel door er even op te concentreren, weet.

De huidige beschaving loopt op zijn eind, alles is bewezen en straks is er niets meer te bewijzen, omdat iedereen het al lang weet. Dat is nu veel al bij onderzoeken die gedaan worden, als de uitslag er is wekt dit geen enkele verbazing. Een duidelijk signaal van te veel, overbodig en bewijzen zoeken voor iets dat zijn bestaan al heeft. Het zal nog wel enige tijd in beslag nemen voor alle wetenschappers van het onnut overtuigd zijn waar ze mee bezig zijn. Nu lijkt het nog fantastisch om het enige ontbrekende deeltje te vinden voor een sluitend bewijs, binnenkort is dat allemaal verleden tijd. In deze veranderde tijd maakt het niet meer uit of het helemaal kloppend is, prijzen verdienen met werken is dan al teveel. Niemand wordt er vaak vrolijk van, behalve de afgunst of blijdschap bij collega's en het kost veel geld dat ook elders kan worden ingezet.

Steeds meer zal de mens kiezen voor wat zichtbaar is en goed voelt, in plaats van acties voor status of de wetenschap te willen financieren. Want daar komt het in de huidige tijd nog steeds op aan, geld als machtsmiddel of gebruiksmiddel, terwijl het alleen maar energie is die optimaal ingezet kan worden. Wordt ervoor gekozen veel geld te stoppen in een oorlog waarvan het doel en de zin niet duidelijk is, dan is hierover steeds meer zeggenschap. Langzaamaan wordt alle mensen duidelijk wat wel en niet juist is en waar hij als mens aan meewerkt. Pas als het bewustzijn van het eigen handelen en de verantwoordelijkheid hiervoor nemen duidelijk is, kan de mens zijn eigen keuzes maken. Dat moet dan los staan van straffen zoals vroeger, uitgestoten of gedood te worden zijn overlevingsacties die er altijd weer zullen zijn. Pas als er werkelijk bewustzijn is, zoals nu niet zonder een geliefde willen leven, weten waar het werkelijk om gaat in het leven en van hieruit het goede doen leeft de mens bewust. Niet vanuit de ogen van een ander of voor de lieve vrede, maar werkelijk zelfbewust weten hoe het voor hem is, zal steeds meer de overhand gaan krijgen. Zich niet in slaap laten sussen, of zich willens en wetens laten bedriegen, maar daadwerkelijk zijn eigen leven invullen op de voor hem enige juiste manier is de weg van zelfverwerkelijking.

In een maatschappij waar mensen met elkaar leven kan dit worden ingebed, maar dan moeten er wel een groot aantal mensen zijn met deze mentaliteit. Wanneer de mens zich zelf van zichzelf mag verwerkelijken, is het nog maar een klein stapje naar de werkelijke zelfverwerkelijking. Eerst moet er die ene grote stap worden gezet om in overgave vanuit het diepste zelf te leven, te kiezen voor het innerlijke zelf dat verbonden is met alles en iedereen.

2.7

Weet je altijd gedragen, al voelt dat soms anders, weet dat je er nooit alleen voor staat om dingen te doen die gedaan moeten worden. Soms stijgt het even boven je bevattingsvermogen, is nog niet ingebed welke wendingen er in je levensweg zijn. Flauwe bochten, een beetje meer van dit of dat, een andere baan, andere partner zijn al hevige zaken om in te bedden in je leven. Daar kies je weliswaar voor en hebt geen zekerheid over de afloop, maar je gaat ervoor, je weg heb je min of meer zelf bepaald.

Wanneer je een leven in overgave leeft, worden de keuzes in je leven soms min of meer overgenomen, door te doen wat gedaan moet worden. Vanuit de sferen wordt er op alle mensen ingewerkt, de meeste mensen hebben hiervan geen idee. Die zien de wonderen als toevalligheden en denken zelf hun levenspad ter plekke te bepalen, zoals dit doe ik zoals ik het wil. Als dat anders gaat wordt het begrepen als dat het tegen zit, het door anderen komt en de mens wringt zich in allerlei bochten om het stuur in eigen handen te houden. Wanneer dit lukt, lijkt dat fantastisch, een bevestiging voor het ego: als het niet lukt, is het desastreus en zinkt de mens in een diepe poel van onbegrip, waarom moet mij dit overkomen en hoe los ik dit op. Dat laatste is het moment van mogelijkheid tot bezinning, inkeer en weet krijgen van het Al waar de mens deel van uitmaakt. In flitsen komen bewustzijnsverhogingen binnen en de mens mag deze integreren, of nog een tijdje uitstellen. Leren mag, elk mens mag de tijd nemen om zijn eigen lessen te leren en als dat gedoseerd, steeds een beetje is, is dat prima. Ook dan stijgt het weten op de bewustzijns ladder, vaak met twee treden naar beneden en drie omhoog. Het maakt immers niet uit in de tijd, alle tijd is relatief en er zijn al zovele levens geweest om te leren en te ervaren. Deze rust heeft de mens altijd kunnen hanteren, eigenlijk mocht hij steeds weer in onbewust leven terugzinken.

Maar in deze nieuwe tijd waarin elk mens bewuster wordt, of minimaal zich aangesproken voelt om bewust te worden, gaat het niet meer op deze manier. Tijdens het leven wordt afwenden van waar de mens voor bedoeld is niet meer zomaar meer gezien als nieuwe ronde nieuwe kansen. Het is niet een kwestie van vergeven en vergeten, maar de mens mag als de Christus het lijden ervaren dat mensen elkaar aandoen, emoties worden geïntegreerd en hebben hun weerslag. Het karma wordt niet meer zomaar opgeslagen en van de mens af gehouden, de mens is werkelijk verantwoordelijk voor wat hij in de wereld zet. De boemerang die altijd terugkeert, dat effect hebben de daden die de mens verricht, het goede komt in veelvoud als overvloed terug en het niet liefdevolle komt ook met harde dreunen in tegenslagen terug. De mens krijgt als het ware een spiegel voorgehouden wat er speelt, hij zal zich bewust moeten worden hiervan als universele wetmatigheid. Kiest de mens bewust in tegenwerking om niet zijn bewustzijnsniveau te verhogen, dan zal er een eind komen aan dit leven van vreugdeloos verzet, de mens stort in, wordt geestelijk of lichamelijk ziek en in dit leven is geen bewustzijn bereikt. Altijd zal er op elk mens met alle mogelijke middelen worden ingewerkt vanuit de sferen, helaas kan de onbewuste mens dit niet als zodanig ervaren en wordt de tegenwerking van de mens niet doorbroken. De steeds bewuster wordende mens leert door ervaringen in het leven het Goddelijke in zich te integreren en te exploreren. Ook dit heeft vaak weer voor de mens onverwachte kanten en de weg die bewust gekozen is heeft soms flauwe bochten en heel soms haarspeldbochten. Vanuit de sferen wordt voor de mens in overgave altijd alles behapbaar ingezet, nooit wordt er te veel gevraagd wat de mens niet zou kunnen dragen. Sterke schouders worden flink belast, naar draagkracht mag de mens de bewustwordingsladder beklimmen.

2.8

Voor de wereld is het van belang dat de mensen weten wat zij doen, bewust zijn van wie ze zijn. Het onbewuste leven is ten einde, achter materiële zaken aanlopen is niet meer van belang. Het hoogste goed zit in de mens zelf en dat moet hij verwezenlijken van binnenuit. Dat is niet meer de grootste auto of een hoog salaris, maar bevrediging van innerlijke behoefte in plaats van de buitenkant opvijzelen.

In wezen gaat het hier om wat een ander van de mens denkt, of hij het al of niet gemaakt heeft. De maatschappij is zo verworden tot wat er te zien is aan de buitenkant, belangrijk is en misschien zelfs jaloezie opwekt. Pas dan is bereikt wat er toe doet, niet wat het innerlijk, het zelf belangrijk vindt. De innerlijke mens is door de belangstelling voor de buitenkant, het zichtbare, blijven stilstaan. Een fantastische promotie naar een hogere baan betekent lang niet altijd meer vreugde in het werk. Een mooi huis bewonen betekent meestal ook een hoge hypotheek en dat geeft een grote verantwoordelijkheid. Het een weegt meestal niet eens op tegen het ander, diepe tevredenheid met wat er is, is een grotere bevrediging dan blind staren of wensen wat er (nog) niet is. Verlangen en begeerte liggen dicht bij elkaar, het verlangen houdt een koestering in van een wens die vervuld mag of kan worden. Begeerte hoort bij het ego, een recht willen verkrijgen op het bezitten: het bezit wordt als doel gezien. Geluk kan alleen maar in gefaseerde geledingen worden verwerkt, in een keer een miljoen in de geest te kunnen omzetten in wensen is onmogelijk. Dat kan de menselijke geest niet verwerken, het is een groeien in verlangen naar wensen en ook een veranderen hierin. Als klein kind kunnen dromen en verlangens totaal verschillend zijn van wat de mens als volwassene vindt. De beleving van een kind, een puber en een volwassene zijn verschillend. Dit heeft ook te maken met wat er in het leven inmiddels vergaard is en welke wensen al zijn vervuld. Zou elk mens bij zijn kinderwens blijven om heel rijk te zijn dan is de maatschappij gedoemd uit te sterven. Niet iedereen kan heel rijk zijn, de energie is verdeeld over de wereld en met alleen rijke mensen gaat dat niet lukken.

Gelukkig heeft elk mens zijn eigen wensen en een aantal ervan zijn dezelfde. Het verlangen om kinderen te krijgen en groot te brengen is een totaal ander verlangen, dit komt van binnenuit. Het beleven van deze bijna instinctieve wens brengt de mens tot waar het om gaat, een ander mens gelukkig maken. De liefde die er voor een kind is maakt het mooiste in de mens wakker. Dit innerlijk beleven zou voor alle menskinderen onderling er ook moeten zijn. Wanneer dat is gerealiseerd is de wereld een vreugdevol en liefdevol behoeden van elkaar, elk mens laat de ander in de waarde en (op) groeien zoals een mens dat verkiest.

De vrijheid om te mogen zijn in waardering voor het eigene is voor de mens onontbeerlijk om uit te groeien tot wie hij werkelijk is.

Na de zondvloed was er stilte en rust neergedaald over de wereld, alles was zoals het moest zijn en kon opnieuw beginnen. Er was als het ware een nieuwe kans voor de mensheid gecreëerd om met een schone lei te beginnen. Het moeilijke was dat de mens wel zichzelf moest ontwikkelen, als het ware zijn bewustzijn weer moest veroveren. Leven op aarde staat daar bijna haaks op bij leven om te overleven, het is amper mogelijk om voor het zelf te kiezen en daarbij in hoog bewustzijn te overleven. Daarom zochten de eerste bewuste mensen ook, in kerken werden er plateaus gemaakt en hoog in de bergen werden tempels gebouwd. Zover mogelijk weg van het dagelijkse leven met alle beslommingen werd aan het hoger bewustzijn gewerkt. Afleiding bij het werken hieraan deed de mens al snel vervallen in oude patronen die het hoger bewustzijn niet dienden.

Pas heel langzaam kon het besef van goddelijkheid zijn plaats innemen in alle mensen, eerst nog alleen maar via priesters die de mogelijkheid hadden contact te maken met het hogere. Het bewustzijn werd heel langzaam opgebouwd over vele levens heen, telkens met een nieuwe, diepere ervaring. Ook de ervaring van diepe devotie en godsvruchtigheid is van belang geweest om te oefenen. Volledige overgave aan het hogere moest worden onderscheiden van het volledig overgeven aan een ander mens, die altijd mens bleef. Priesters of goeroes wisten altijd van hun macht mensen te begeisteren, ze in hun ban te brengen, of het nu bij de biecht was waar de zonden konden worden vergeven of bij de gezangen die mensen in vervoering brengen. Weet hebben van deze krachten moest als machtsmiddel ook weer zijn plaats krijgen, want ja, God vergeeft alle zonden van de mensen. Zo gauw een mens zich deze machten toe-eigent, zelfs als plaatsvervanger van God op aarde, wordt het tricky. Niemand heeft die les van bescheidenheid geleerd om de devotie van de mensen die het goddelijke ervaren eerder te oefenen, dan door deze machtsbeleving heen te gaan. Door het ervaren hiervan zijn er weer veel andere mensen de dupe geworden die misbruikt zijn bij hun diepe spirituele ervaringen.

Wanneer de mens het goddelijke ervaart weet hij van binnen weer zijn grootsheid en laat hij alle aardse zaken vallen om te dienen aan wat het meest ultieme is. Niets menselijks is de mens vreemd en de beleving van vervoering, onderdanigheid, onderdrukking en dienstbaarheid in overgave is in alles aspecten beleefd. Niet zonder kleerscheuren, want de menselijke ziel heeft veel te verstouwen gekregen, het is een wonder dat het allemaal kon worden doorleefd op deze manier. Dit was de enige manier om werkelijk het aardse hemels te maken, door overgave, vervoering, inkeer en doorleving van alle mogelijke angsten kon de aarde 'leefbaar' worden. Het slechte en het goede is met de aarde verbonden en uitgewerkt, karma dat eerst onuitgewerkte zaken kon laten rusten is als lichtere vorm weer uit de aarde gegaan: de aarde schoont zichzelf op. De mens mag het geestelijke aspect in de aarde verweven met het goddelijke, hemelse zodat er een groot veld van liefde in en op de aarde ontstaat. Daar mag alles en iedereen zich verwerkelijken, opstaan, leven in de goddelijkheid en komen tot de uiterste vervulling in eenheid voor alles wat er is.

2.10

Volgens de overleveringen weet de mens niet wat er gedaan zou moeten worden, hij heeft hulp en begeleiding nodig om te komen tot verlichting. Daar is een hemels legerschare voor om dit te bereiken en op aarde zijn er een aantal begeleiders. Deze begeleiders hebben hun hogere taken ingezet om op aarde min of meer goddelijke taken te verrichten. Het zijn geen tovenaars, maar hun kwaliteiten dienen als voorbeeld voor de mensheid. Wanneer er op aarde oorlog, ruzie en onenigheid heerst, is het nodig dat er een buffer is die de weg weer naar vrede en eenheid wijst.

Diverse profeten hebben de vastgelopen mens weer tot eendracht gebracht en het goede gestimuleerd waar alles voor bedoeld was. De duisternis in en op de aarde was zo immens dat het voor de enkele mens niet te hanteren was dit te overwinnen. Op krachtplekken of in kerken kon door saamhorigheid en gezang de juiste trilling worden vormgegeven en verspreid. De mens werd hierdoor gesterkt en in zijn goddelijkheid bevestigd om het zware leven weer aan te kunnen. Aanvankelijk was deze methode zeer doeltreffend, alle mogelijke wijsheid mocht uit de sferen gedoseerd naar de aarde komen om ingezet te worden. Maar het hanteren en beschikbaar stellen van hemelse energie ging een eigen leven leiden en werd voor het ego en voor eigen doeleinden gebruikt en ook misbruikt. Het lukt niet elke sterveling om goddelijke kracht op te halen en uit te werken, dat is slechts enkelen gegeven. De kracht veranderde echter in macht en begeren en dat gaf weer een heel andere versie van het uitdragen van het goddelijke op aarde. Deze uitwas moest weer worden hersteld en in de loop der eeuwen zijn er vele geweest wat steeds tot vernietiging van het oude heeft moeten leiden. Niet dat de mens geen goddelijkheid op aarde neer mocht zetten, maar het ego dat zich God waande was de oorzaak en de reden dat het moest stoppen. Het verhaal van een jaloerse God is hier een van, in de eenheid is er nooit sprake van een machtige heerser.

Dit begrijpen, dat alles een is en het geluk en welbevinden van alle mensen leidt naar de universele eenheid kon vaak en nu nog niet begrepen worden. Er zijn inmiddels steeds meer wachters op aarde die de werkelijke godsvruchtigheid betrachten en bewaken. Zuiverheid in het beleven, eerlijkheid in het doen en laten en naastenliefde zijn hiervan de uitingen en gedragingen. Helaas konden de kerken dit al een hele tijd niet meer uitdragen, dus zijn er in de nieuwe tijd anderen hiervoor gekomen om dit te verduidelijken.

Langzaamaan worden nieuwe vormen gezocht en de oude patronen die niet meer werken worden losgemaakt, ze zijn gedoemd weer uit te sterven. Nu niet door geweld of vernietiging, maar simpel verdwijnen van iets wat niemand meer dient. De strenge God die alles zag en strafte zijn door misbruikers in het leven geroepen om hun macht te behouden en om listig het eigen bedrog te verdoezelen. Geloven in aflaten en hierdoor geld verwerven is er een van, het laten bidden voor het zielenheil van een ander is er ook zo een. Wat eeuwen was geaccepteerd is in de nieuwe tijd gedoemd te verdwijnen omdat het niemand meer dient.

Het is zelfs een geleidelijke ontwikkeling te noemen die is ingezet, langzaam glijdt de beschaving naar een andere vorm met hogere doeleinden voor het wezen van de mens. Elk mens mag zijn eigen uniekheid, zijn goddelijkheid vorm geven, hij weet immers als goddelijk wezen wat het juiste is. Niemand hoeft de mens meer iets op de mouw te spelden, zijn eigen verbinding met het Al, het Universum weet wat het goede is en hoe alle leven tot eenheid en vervulling kan komen. Elk mens kent vanuit eigen zuiverheid zijn taak om te volvoeren.

2.11

Voor elk mens is de vervulling naar eenheid mogelijk, alleen het ego is de grote dwarsligger. De eenheid betekent afleggen van wat er voor elk mens speciaal is, het is de gehechtheid waar de Boeddha over spreekt. Alle lijden komt voort uit deze gehechtheid aan het aardse, alles wat de mens denkt verworven te hebben en weer los moeten laten als hij het aardse verlaat. Vrijwillig opgeven van verworvenheden als bezittingen, status en eigenschappen is een overgave die hier niet bij past.

Dat de mens in de wereld zijn plaats heeft kunnen veroveren, denkt er te mogen zijn omdat hij iets is of heeft verworven is een oud gedachtepatroon. Elk mens mag er namelijk zijn, iedereen doet zijn best en behaalt wat voor hem het beste is. Te denken dat de een boven de ander verheven is, beter is, betekent ego van de ergste soort. Dat is de uitwas waardoor mensen door hun ego denken zich dingen te kunnen permitteren onder het mom van het beter weten. Beter weten dan wie, beter kunnen dan wie, als alle mensen uniek zijn in hun eigenheid blijft er van deze betweterigheid weinig over. Maar zolang er mensen zijn die zich deze houding aanmeten zal het ego een hardnekkig euvel blijven die overgave aan Al dat is, het Universele Zijn tegenwerkt.

Het ego dat de mens in zijn kracht heeft gebracht en nog steeds hard nodig is om vormen te brengen in de aarde, prestaties te leveren waar hij trots op kan zijn, begint danig in de weg te zitten. Dit verandert in alle opzichten al, in de sport is het niet meer het belangrijkste om zuiver een prestatie neer te zetten. In teams wordt weldoordacht de winnaar en de prestatie afgedwongen al dan niet onder invloed van stimulerende middelen, het gaat al een hele tijd alleen nog maar om het winnen, de medaille en het geld. Plezier beleven aan de mogelijkheden van het lichaam en krachtmetingen is verworden tot een overeisen van het lichaam en een moeten van binnenuit. Verliezen is een falen dat verklaard moet worden, want hiervoor moeten minstens redenen zijn om dit te kunnen verklaren. Wanneer dit hoogste niet meer haalbaar blijkt stort alles in en komt de 'verliezer' in een andere fase van zijn leven. Hier bereikt hij het hoogst haalbare als hij bemerkt dat het leven meer inhoudt dan winnen en het hoogste nastreven om mee te kunnen tellen.

Deze ervaring die elk mens in zijn leven meemaakt, zichzelf zien als een niet optimaal functionerend wezen, is van wezensbelang om de realiteit te leren zien. Want wat is het ego helemaal, de overwinning, het bezit, de status. Tijdelijke zaken die komen en verdwijnen en wat niet is wat de mens werkelijk is, wat de mens echt van binnen is. Wanneer dit inzicht komt is het grootste euvel overwonnen, er kan dan alleen maar overgave komen aan wat het meest belangrijk is. De dingen zelf krampachtig in de hand houden is geen vreugde, vooral wanneer het wegglijdt en niet meer vast te houden is. Daarna kan er acceptatie zijn, dat het leven is wat het is, de mens er zijn eigenheid in moet vinden om het leven vreugdevol te kunnen leven. In deze overgave van het ego mag de grootsheid weer worden ervaren, de verbinding met het grote plan, het Universum. Hier deel van uitmaken is het hoogste goed en dat heeft met kleine ego wensen erg weinig van doen. Hier gaat het om een heel ander weten, alles wat kleine aardse zaken betreft van tijdelijke aard, doen er niet meer toe.

De mens mag leren door zijn ding te doen, zijn ego te gebruiken, daarna is er weer een terugkeren naar waar het werkelijk om gaat. Overwinningen, bezit en macht is daar geen onderdeel van, de mens weet zich dan geborgen en opgenomen in het geheel en dat is een thuiskomen zonder weerga.

12.2

De zondvloed is het symbool voor alles dat op aarde wordt overspoeld door de natuur: als de mens niet in harmonie met de natuur leeft en meer neemt wat hem toekomt. Het is rooibouw plegen op het ecosysteem dat bedoeld is om in evenwicht en harmonie te zijn. Alles in de natuur werkt op deze manier, is er een uitwas van het een dan zal er vanzelf een kleinere hoeveelheid van het ander zijn. Alles kan niet overdadig zijn, dan wordt de overvloed een overvoeren dat niet verwerkt kan worden, of zoals in de huidige tijd niet verkocht kan worden.

De mens heeft van alles een beetje nodig en dan is er voor iedereen genoeg om gelukkig te kunnen zijn. Neemt hij van de overvloed die hem ten deel valt dan zal dat nooit iemand schaden: heeft hij te veel dan kan hij delen, verkopen of ermee doen wat hij wil. Deze vrijheid is de mens gegeven zodat hij naar hartenlust zijn kwaliteiten kan ontplooiën. Zijn er veel paddenstoelen of bessen in het bos dan kunnen deze geplukt en verkocht: hij kan zelf ook struiken gaan planten en er een winstgevend bedrijf van maken. In deze eenvoud is te zien hoe simpel het eigenlijk is, buren en klanten kunnen voor de diensten betalen en deze exploitatie is voor iedereen plezierig. Gaat de mens het land kaalbranden om er een intensief gewas te verbouwen dan wordt het al moeilijker en is er al sprake van misbruik van de natuur. Het verschil met gewone houtkap voor dagelijks gebruik en het bouwen van huizen ligt in het verlengde hiervan. Alles wat met mate wordt gebruikt en geteeld is prima, de uitwassen liggen op de loer en daar zal elk mens zichzelf in moeten matigen. Hij kan immers toch niet meer als zijn buikje rond eten en het voor zichzelf plezierig maken, zelfs als hij van een gouden kraan in de badkamer houdt.

Problematisch wordt het wanneer de mens zichzelf overstijgt in hebben, het ego laat regeren over de winsten die behaald worden ten koste van iets of iemand. Kolen uit mijnen halen is een goede zaak, de mijnwerkers die het werk moeten doen verdienen dan een veilige werkomgeving. Hierop bezuinigen doet anderen te kort en gaat dus over de schreef, de grens is hierbij moeilijk te trekken wat zuiver is en wat niet. Wanneer de mijnwerkers meer betaald worden voor onveilig werk is dat dan voldoende of niet? Maar dit is ook in andere relatievormen aan de orde, bezig van een ander eisen dat er iets moet gebeuren is hetzelfde.

Het gaat eigenlijk altijd maar om een ding, de LIEFDE die wel of niet meespeelt, of het nou het respect, de liefde voor de natuur is of voor andere mensen, dat is waar het om gaat. Het ego kan zich nooit verhullen in liefde, want dan is het al liefde. Afkopen was vroeger een gewone, rechtschapen zaak, als je van het een nam betaalde je de kerk iets meer en dan was het weer rechtgetrokken. Deze oude manier is verlaten, het dient niet meer omdat alles gewoon liefde moet zijn en worden. Niet een beetje slecht en weer goedmaken, of hebzucht laten zegevieren wat dus geen liefde is. Een goedmakertje is niet meer aan de orde, een beetje verkeerd ook niet: leven in liefde is liefde of anders niet. Ego's mogen weer teruggedrongen worden, ze tellen eigenlijk niet meer mee als er werkelijk vanuit liefde geleefd wordt. Alleen vanuit liefde kan de wereld worden ontplooid en vormgegeven in vrede en geluk om tot vervulling te komen.

Over een aantal jaren is wat er vandaag de dag gebeurt van geen enkel belang meer, de nieuwe ontwikkelingen hebben al het oude ingehaald. Wel is er op de basis gebouwd die in de loop der eeuwen gestalte heeft gekregen en is de mens die wie hij was en is geweest. De waardering voor het eigene van de mens is dan zoals het is, niet onder- en niet overschat. Een goddelijk wezen dat alles in zich heeft, niet zoals met het ego alles bereiken en willen, maar van binnenuit liefde voor zichzelf, anderen en de wereld. Want dat is wat de mens altijd was, het leven heeft dit overschaduwd door de harde werkelijkheid van overleven om in leven te blijven: de soort in stand houden.

Voorwaar ik zeg u, alles zal een ander wending nemen, niets blijft hetzelfde en uiteindelijk bepaalt de kleine mens niets zelfstandig. Alles wat hij werkelijk tot stand brengt is in samenhang met Al wat is, hij is de uitvoerder en de vormgever van wat gebeuren moet. Alles is al bepaald, was al bepaald en de mens heeft zijn bijdrage geleverd aan wat tot stand gekomen is. Hoe meer de mens zijn eigen goddelijkheid erkent, hoe meer hij neer kan zetten in het goddelijk plan. Dat neerzetten is met aardse mogelijkheden, het ego geeft de vorm die het nodig vindt, maar het plan, het idee is van een andere orde. Alle wetenschap, uitvindingen en ontwikkelingen komen alleen tot stand als het leerzaam is en in dienst van het totale plan. Hiervan heeft de kleine mens geen weet en dat hoeft ook niet, het zou hem alleen maar verwarren. Wat nu "ontdekt" wordt in de ruimte is er altijd al geweest, alleen was het verborgen voor het menselijk oog. Zo is er veel verborgen voor het menselijk oog, wat hij niet ziet wordt hij niet door afgeleid. Het nadeel daarvan is dat de eigenwijze mens dan denkt dat wat niet te zien is er ook niet is, dat is het ego van alles denken te weten. Verklaringen van alles wat er gebeurt in de wereld slaan ook de plank volledig mis, het goddelijk plan is niet te verklaren of te begrijpen, het omvat teveel wat het menselijk brein niet kan bevatten.

De mens is daarentegen wel geschapen om het goddelijke, het Al vorm te geven, diep in zijn genen zit het echte weten. Dit is beschermd door een aantal veiligheidslagen omdat het niet aangeraakt mag worden, de zuiverheid van elk mens zou dan aangetast worden. Deze diepe beschermingslaag garandeert dat elk mens zijn eigen zuiverheid behoudt, deze kan nooit en te nimmer worden verwijderd of beschadigd. Wel kan het gevoel van onbereikbaarheid ontstaan als de mens zich realiseert dat het anders is dan wat er om hem heen gebeurt. Dan krijgt hij een flitsje van zijn eigen weten, zuiverheid te zien en weet hij weer waar het allemaal om gaat. Zelfs het weet hebben van de totale zuiverheid is voor een gewoon mens al te veel om mee te kunnen leven. Door het langzaam aan bewust worden van de grootsheid van het Al komt er gedoseerd steeds een klein beetje zuiverheid in de geest. Dit geeft al immense druk op het dagelijks weten, ongeveer als alles beter weten en dat mag langzaam vorm krijgen. Dan bepaalt het ego niet wat goed of het beste is om te doen, maar kan er vanuit de eigen zuiverheid het leven ingevuld worden. Stukje bij beetje krijgt dan het leven de inhoud waar het werkelijk om gaat.

Wat voor de mens moeilijk te hanteren is, is dat de dingen soms anders gaan dan hij bedacht, aangevoeld of zelfs gewild heeft. Sommige situaties gaan als het ware met hem op de loop en het verband, de samenhang, de noodzaak ontgaat de mens. Voor de mens is dat totaalplaatje niet te overzien, de grotere lijn van de loop die sommige dingen moeten krijgen. Dan past het ook om alleen onderdeel te zijn, als het ware pion om het grotere te laten gebeuren en dit niet te hinderen. De inbreng van de mens wordt dan overgenomen door een hoger weten dat later wel begrepen kan worden. De mens wordt als het ware beschermd om geen tegenstand te bieden aan wat voor hem op dat moment niet duidelijk is. Hier gaat het om overgave, deel zijn van het grote geheel, het goddelijk plan wat niet te overzien is. Als radertje heeft de mens dan zijn deel in te vullen, zonder hem kan het niet tot stand komen, maar het gaat dan om andere belangen.

Voor elk mens spelen de eigen belangen immers, het kan ook visie genoemd worden. Dit is een goed ding, om in zuiverheid te leven is de visie op zuiverheid noodzakelijk, wanneer hieraan niet tegemoet gekomen wordt kan dit als onrecht aanvoelen. Dat is dan ook de ervaring van onrecht, maar geen enkel onrecht is dezelfde: soms moet hiertegen duidelijk worden opgetreden en soms dus niet. Dan is het grotere belang niet het ervaren onrecht, de visie die verdedigt moet worden. Dan mag er een andere stroom op gang komen, los van het onrecht dat er is, maar dat nu van ondergeschikt belang is. Overgave en terugtreden zijn componenten van de vervulling van de universele eenheid, het eigen belang wordt niet meer gediend.

2.15

Voor de meeste mensen is het heel gewoon om te leven en alles en iedereen te accepteren zoals hij is. Het leven doet zich voor en met alle plussen en minnen en is het zoals het is. Zo was het vroeger voor de meeste mensen, bewust leven, hogerop komen en andere ideeën er op nahouden was niet aan de orde.

Dat is wat onbewust leven is, leven om te overleven en alles wat dit tegenhoudt overwinnen ten behoeve van het leven zelf. Er waren altijd idealisten, martelaren en profeten waar iets bijzonders mee was wat niet voor de gewone mens was weggelegd. Dit kwam niet alleen door onderdrukking, dat er voor de mens gedacht en bepaald werd, zo was het en zo was het goed. Genoeg te eten, een gezin en verder was er niet iets om na te streven, het beleven van geloof in God was ook simpel zoals het was. De Bijbel was het heilige boek waarin alles stond zoals het was en moest zijn, een hogere macht die alles wist, zag en corrigeerde wat niet deugde.

Dit was het begin, de basis waarop alle bewustzijn zich kon ontwikkelen zonder de gegevens als zelfoverschatting en gevaren. Dat heeft zijn tijd gehad, de mens mag als het ware het omhullende ei verlaten en zelf het leven aangaan. Hij is jaren bewaakt, behoed en beschermd en weet nu zelf hoe te overleven en iets zelf te vinden van binnen uit. Ook dat is jarenlang gevormd tot wat het is, van geweten tot zuiver weten naar innerlijke belevingen. Het voelt goed is geen uitdrukking die een paar eeuwen geleden door iemand kon worden uitgesproken, omdat alles alleen maar was zoals het zich voordeed. Oorlogen moesten worden uitgevochten zoals ruzies beslecht werden, vaak met de dood van een van de partijen als gevolg.

Dat de mens meer in zijn mars heeft is de laatste eeuw pas echt aan de orde gekomen en dat ELK mens zijn eigen waarde heeft. Dit moet weliswaar nog verder ontwikkeld worden, maar een ander mens kan niet klakkeloos voor een ander bepalen wat de waarde is van waaruit geleefd wordt. Dat was vroeger wel gemakkelijk, maar die tijd is voorbij om te beschikken over andermans leven of denken. Ieder mens beleeft vanuit de eigen ervaringen het leven en maakt keuzes wat te willen en wat niet. De een kan dat vanuit een groter bewustzijn al vormgeven en de ander heeft daarin nog niet zoveel in te brengen. Zo is het en zo zal het voorlopig zijn, wie het voortouw oppakt en wie niet dat is aan elk mens.

Pas wanneer werkelijk van binnenuit de drang er is om te doen wat gedaan moet worden is er de werkelijke motivatie. Die kan langzaam gegroeid zijn, maar ook opeens duidelijk zijn. Overhaasten, bekeren of negeren is niet aan de orde, elk mens leeft zijn leven en groeien, kan de mens alleen aan andere mensen. Als er alleen volmaakte mensen zouden zijn, was er geen groei meer mogelijk, ook niet voor de zogenaamd volmaakte mensen. Niets staat stil, alles is in beweging, alles op zijn eigen manier in zijn eigen tempo.

De gedachte die vooraf gaat aan de actie is meestal zonder bijbedoelingen, in het vormgeven komen er andere mogelijkheden ter overweging. Eerst moet het een neergezet worden, als dit in de maak is kan er iets worden toegevoegd wat wel van wezenlijk belang is. Soms lijkt het klein wat neergezet wordt, als een brood bakken, maar uiteindelijk kan er een uitbreiding komen die zijn weerga niet kent. Het ego kan soms bedenken dat een brood bakken wel door een bakker gedaan kan worden, die kan het zelfs beter, maar dat stimuleert het uitvindingvermogen van de mens niet. Om tot grote daden te komen moet er eerst overzicht komen door een overzichtelijke handeling. Anders kan de menselijke geest het niet verwerken, alles kan nu eenmaal niet.

De mens denkt groot in zijn grootsheid, de hoogste toren bouwen die tot in de hemel reikt is een fantasie die vele malen is uitgewerkt. De creativiteit om deze gestalte te geven stimuleert vele andere mensen en geeft een push aan het bestaan. In elk bestaan, ook het uitzichtloze bestaan kan iets worden vormgegeven, al is het maar om de situatie vanuit humor te bekijken. Dit relativeert en geeft nieuwe kracht, door een andere visie kan de vindingrijke mens weer zichzelf oppakken om verder te gaan.

Elk mens kent deze dip in zijn leven, de een onderkent ze eerder en brengt ze naar buiten, de ander merkt het nauwelijks en de mensen die neigen tot zwaarmoedigheid komen vast te zitten. Alle mensen zijn verschillend in hun beleving en verwerkingen van het leven, wat voor de een zware klus is, is voor de ander een fluitje van een cent. De een kan een tegenslag blijmoedig verwerken en de ander komt er bijna niet doorheen en voelt de zwaarte van de tegenslag in zijn hele wezen. Zo is het nu eenmaal en ieder mens moet roeien met de riemen die hij heeft meegekregen in het leven. Daar kan het ego verder weinig mee, de gegevenheid dient zich gewoon aan zoals het is. Wat dan wel weer ego is, is het aanmatigen van meningen over anderen, in goed- en afkeuringen. Daar knapt geen mens van op, de eigen geest is het die aandacht behoeft, hoe het voor deze mens zelf is en voelt.

Om tot daden te kunnen overgaan is een verwerkte innerlijke beleving, ook die is voor elk mens weer anders. Stel dat iedereen torens tot in de hemel wil bouwen, dan wordt het leven op aarde een onleefbare situatie. Er zijn meer bakkers nodig en alle activiteiten die ontplooid worden door de actieve mens zijn nuttig, is het niet voor zichzelf dan wel voor anderen. Wie is er niet blij met een zelfgebakken brood, alleen de geur maakt de mens al blij. Daarbij kan hij een ander verrassen en wie is er niet blij met een cadeau dat hij krijgt, dan is een toren teveel en staat te ver af van de werkelijkheid van elke dag.

Voor de meeste mensen is het leven van alledag een klus die met gemak wordt geklaard. De dingen zijn duidelijk en goed geregeld, er heerst orde en alles is overzichtelijk. De neiging ontstaat dan om steeds meer toe te voegen aan activiteiten in deze ordelijkheid.

In een gezin is het eerste kind opvoeden een hele onderneming, eer ouders weet hebben van alles rond een eerstgeborene is er veel kennis vergaard en ervaring opgedaan. Het tweede kind is een herhaling van de eerdere ervaring en bij het derde kind is wat er zich voordoet vanzelfsprekend en kan bijna alles op eerdere ervaringen worden uitgevoerd. Althans het voelt dat wat er zich voordoet kan worden uitgevoerd op basis van de eerder opgedane kennis en ervaring. Altijd zal er flexibiliteit noodzakelijk zijn, want behalve elke ouder is ook elk kind uniek en vraagt een specifieke aanpak. Of dat nu is dat het kind juist heel weinig of heel veel aandacht vraagt, elke ouder weet van binnen uit wat er in principe binnen een goede verstandhouding noodzakelijk is. Dat is bij het ene kind dat er op tijd voedsel wordt aangeboden en bij het ander kind dat er naar zijn mening gevraagd wordt. Binnen het gezin gelden de regels ook voor de beide ouders die ook niet hetzelfde zijn. Als het goed gaat kan elk kind zijn unieke wezen leren ervaren en ontwikkelen en kunnen zijn ouders dit begeleiden of hieraan leren. Het is al lang niet meer zo dat een ouder denkt het allemaal het beste te weten, pubers leren dit de ouders wel af. Maar ook kleine kinderen confronteren ouders met zichzelf en het is aan de ouder zelf of hij hier iets mee wil doen.

In het leven is iedereen vrij om zich op zijn eigen unieke wijze te ontwikkelen, een kind mag kiezen welke keuze voor hem het beste is. Wordt hij aangespoord om haantje de voorste te zijn, dan kan hij zelf aangeven of deze rol hem wel of niet past. De ouder zal altijd de confrontatie hierin ervaren, uit herkenning met de aansporing of de keuze van het kind en dan dus dit met zichzelf aangaan of uit de weg gaan. Dit heet meegroeien met de kinderen en er zelf iets van leren, of juist in halsstarrigheid dit niet willen. Ook dat laatste is een keuze, de mens mag kiezen wil ik dit wel of niet.

Er is ook nooit de beste keuze, wat eerst goed lijkt om haantje de voorste te zijn, kan in het latere leven juist een lastige eigenschap zijn die in de weg staat. Daarom is het eigenlijk alleen van belang dat ouders zichzelf laten zien als keuzemogelijkheid en het kind zijn keuzes zelf mag bepalen. Dit slaat uiteraard niet op alle opvoedkeuzes die ouders moeten maken, maar de nuancering mag er altijd zijn om een klein mens groot en weerbaar te laten opgroeien of te leren hoe het in het leven eraan toe gaat.

DEEL 3: : ELIA VERWIJST.....

3.1

De gevestigde orde zit nog steeds riant in het zadel van de oude waardebepalingen, de druk van de nieuwe orde neemt wel toe. Was het vroeger voldoende om in middelmatigheid met de juiste kruiwagen een hoge post te bemachtigen, dit is al een poosje veranderd. Nog steeds komen de mensen met de juiste connecties op de hoge posten, maar er wordt wel meer gevraagd. De kwaliteiten spelen nu een rol, als blijkt dat iemand zijn post niet aankan, wordt dit duidelijk en treedt er een wegwerk- manoeuvre van ons kent ons in werking. Dit is te zien als vriendjespolitiek maar het is veel meer, het is bijna ondoordringbaar om uit het maatschappelijke leven te verbannen.

Dat komt niet zozeer door de mensen die 'gemanoeuvreerd' worden maar meer door de gevestigde orde een bond van gelijkgestemden die elkaar door dik en dunne trouw heeft gezworen. Dit geldt ook voor de bezwering tegen diegene die hier niet bij horen en gediscrimineerd worden. Tot enkele decennia geleden ging het om adellijke personen die vanwege hun geslachtsnaam en bezittingen onvoorwaardelijk gesteund werden door gelijkgestemden. Nu is er nog steeds een duidelijke religieuze factor aanwezig wat ook getolereerd wordt als maatschappelijke verworvenheid. De verzuiling is nog steeds een bepalende factor in het leven van alledag en de beslissingen die genomen worden. De discriminatie van diegene die verzaakten aan de wekelijkse kerkgang is inmiddels verzacht, maar het god- en verbodsbegrip bepaalt nog menig huishouden. Door hierop te kunnen vertrouwen, deze loyaliteit te weten en te gebruiken, worden nog veel keuzes gemaakt die niet voor iedereen de beste zijn.

In de politiek worden kabinetten geformeerd door wijze mannen die hun sporen hebben verdiend, hoe en de geschiktheid voor deze specifieke functie en de kwaliteit van deze gebeurtenis is een oud gegeven, een soort goed bewaard geheim. Zo zijn er veel geheimen ontstaan, van een aantal is het wel noodzakelijk dat niet iedereen alles weet. Het wordt echter wel tijd dat de stofbezem er eens wordt doorgehaald wat er nu eigenlijk nog 'geheim' moet zijn. In de nieuwe wereld is er geen plaats voor geheimen of vriendjespolitiek. Elk mens is uniek en heeft zijn eigen speciale eigenschappen die hem geschikt maakt voor een bepaalde functie. Daar is niets mis mee en mag gewoon leidraad worden. Ministers die door gevestigde partij- belangen naar voren geschoven worden op posten waar ze totaal geen verstand van hebben is van hetzelfde laken een pak. Het is te vergelijken met de opvolging van de directeur in fabrieken, alsof belangrijke functies door iedereen kunnen worden ingevuld.

In de nieuwe tijd zal diegene die bekwaam is voor een functie, los van persoonlijke belangen democratisch gekozen moeten worden. Dan is het ook geen erebaan meer maar een geroepen worden voor het algemeen belang om de functie in te vullen. Dit riekt nog naar hoe het nu gebeurt, maar hierbij is het zaak dat het ego van geen enkel persoon meespeelt: de gekozene zal van binnen een diep ja weten, of aangeven dat dit er niet is. Als het er niet is dan gaat het niet verder, iedereen zal dus op dit diepe ja van binnenuit aangesproken moeten kunnen worden. Op alle niveaus in de samenleving zijn de mensen dan aanspreekbaar op hun functioneren, niet door in eigen kleinheid of grootheid. Gewoon om wat de mens is en kan, een geboren onderwijzer doet dan wat het juiste is vanuit zijn hart, niet gehinderd door fnuikende maatregelen waaraan hij moet voldoen.

Elk mens mag tot de vervulling komen wat voor hem is weggelegd, wat op zijn levenspad zich voordoet wordt dan opgenomen. In het grote goddelijke plan zijn alle voorwaarden aanwezig tot vervolmaking, dit wordt dan niet meer tegengehouden door de mens zelf of door anderen.

3.2

Wat er bij de gevestigde orde ontbreekt is het inzicht in het eigen functioneren, los van de gegevenheid ergens recht op te hebben. Vanuit een standpunt boven alle partijen redeneren is niet begaan zijn met de werkelijkheid en de realiteit op zichzelf toepassen. In vroeger tijden werd voor de armen beslist wat het best voor hen was, de adel zelf hoefde hier niets mee. Zo is het al lang niet meer, elk mens wordt van binnenuit geroepen te doen wat goed is en de ander als zichzelf te zien.

Dat het vroeger gewoon was dat de ander bepaalde wie en wat bevoorrecht werd, dat is al in de loop der eeuwen veranderd. Elk mens heeft er recht op zijn eigen leven te leven, bestaansrecht. Wie denkt zich aan een ander te verrijken of een ander te misbruiken doet de ander, zichzelf en het totaal tekort. Oorlog voeren ten behoeve van God en vaderland is in hetzelfde kader te beslissen, welk mens kan zichzelf als alwetend zien om over het leven van anderen te beslissen? Een oorlog ingaan, insturen, veroorzaken of willen beslechten is met mensenlevens 'spelen' en dat kan maar beter met het spel stratego worden gedaan. Het gelijk aan je kant krijgen en dit willen bevechten, zonodig met of door anderen, is een strijd van het ego. Iedereen weet dat bij een tweegevecht er een het loodje legt, de sterkste of de domste of de meest hebberige winnaar blijft in principe de verliezer. Wat hij tot stand heeft gebracht kan ook zomaar weer worden ontnomen door een ander die even sterk, dom, of hebberig is. Met het kruis in de hand de ergste misdaden begaan voor God en vaderland is van dezelfde categorie, het ego dat moet zegevieren.

Wanneer de mens zijn ego aflegt en in liefde, nederigheid en overgave het leven als levensles accepteert, is de strijd in hemzelf geslecht. Dan zal hij niet steeds zich geroepen voelen om de strijd aan te gaan met wie dan ook, of het nu ruzie of oorlog is. De vrede in zichzelf vinden is een hele klus waar eeuwen naar toe is gewerkt en een proces wat nog wel even doorgaat. Alle ego dat wil heersen, en overwinnen leidt tot zelfverheerlijking, boven zichzelf ten koste van een ander uitstijgen. Het proces van innerlijk vrede is het tegenovergestelde, boven zichzelf uitstijgen door het eigen weten, handelen en vertrouwen op de dingen die komen gaan. In liefde naar zichzelf en de ander het leven leven, zichzelf en de ander de levenslessen laten leren. Niet ten koste van een ander of het eigen zelf willen afdwingen van vrede, maar in overgave aan het hogere, het Al, het universum de dingen naar zich toe trekken die dienend zijn. Soms is dat voor het zelf dienend zijn, soms is het dienend voor een ander. Alles in perspectief van het hogere er te laten zijn, een mens kan niet overzien wat er werkelijk nodig is, al denkt hij wel vaak dat hij de wijsheid in pacht heeft.

3.3

Veel mensen hebben de gewoonte om te doen en te denken wat ze altijd gewend zijn te doen en te denken. Dit begint als ritme en structuur in het leven, op vaste tijden eten en slapen en doen en denken zoals alles zich voordoet en beleefd wordt.

Achter de dingen en belevenissen kijken is in eerste instantie ook niet aan de orde als het om overleven en leven gaat, maar er is een verschil. Als er op een dier gejaagd moest worden was het zaak te weten wat te doen. De mens is gemaakt om verder te kunnen denken en bij het overleven heeft hem dat gediend. Hij regelde het zo dat hij niet meer achter het wild aan hoefde, maar door vallen en kogels dichterbij huis kon blijven. Dus bleef er tijd over om te kunnen gaan leven, de pijlpunten nog eens extra aan te scherpen en voor andere dingen. Daar was nog geen echte interesse in de wetenschap, maar de natuurverschijnselen werden duidelijk. De mens groeide in zijn doen en denken, ervaring bracht nieuwe mogelijkheden.

Zo is het nu nog, wat een mens drie keer gedaan heeft hoeft hij niet meer steeds met zijn hersens te volgen, lopen, fietsen, autorijden en het hele leven kan op de automaat. Als je werk hebt kan dat veelal op de automaat worden uitgevoerd, de weg er naar toe en in de loop van het leven zijn er weinig spectaculaire uitdagingen. Dit geldt niet voor iedereen, aandacht op de weg naar het werk, doen wat van binnen uit het goede is, liefde in het gezin zijn andere zaken. Een mens kan zich op vele manieren ontwikkelen en door de duidelijke structuur in zijn leven doen en denken wat hij wel en niet wil. Dit betekent niet dat de volgende generatie dit ook zo wil volgen, vaak juist niet als reactie op de gevraagde volgzzaamheid. Doe en denk maar zo dan komt het wel goed wil de jeugd voor zichzelf in volgzzaamheid niet accepteren, het heeft niets met rebellie te maken maar met de ontwikkeling van het zelf. De ontplooiingsmogelijkheden worden gezocht juist buiten de gebaande paden, deze wegen zijn immers bekend. Iedereen hoeft geen Columbus te zijn, maar ontdekkingen, ontstaan is de mens van nature meegegeven.

Ouderen zien en weten vaak dat bepaalde ontwikkelingen verlopen doordat al doende geleerd wordt. Dit kant-en-klaar de jeugd opdringen zou tekort doen aan de eigen mogelijkheden van de jongeren, zij hebben immers hun eigenheid om neer te zetten in de wereld. Daar moeten ze wel de mogelijkheden voor krijgen, anders wordt de volgende generatie tot duffe meelopers. Dat is toch niet waar de wereld op zit te wachten, elk mens heeft zijn eigen kwaliteiten, juist door deze te ontdekken kan elk mens in grootsheid zich ontwikkelen. Dit tegenhouden is de jongere en elk mens tekort doen, vanuit de eigen beperkte gewoonte- en gedachtepatronen een ander mens kortwieken.

3.4

Voor elk mens is er de mogelijkheid om zich te ontwikkelen, te doen wat hij van binnenuit wil. Het kan zich uiten in verzet tegen de gevestigde orde, als kunstenaar denkbeelden uitwerken of in de slachtofferrol zijn beperktheden koesteren.

Dat laatste is bijna als niet vrijwillige taak te zien, wie wil zich slachtoffer of dader voelen in het leven: dat is een pose die er niet zomaar is. De keuze om weer op de wereld te komen is gemaakt met een levensdoel en dat levensdoel, deze opdracht is voor iedereen verschillend. Geen mens kan in elk leven gloriëren, alle facetten moeten worden beleefd en doorleefd en inkeer door het dader of slachtoffer zijn hoort daar ook bij. In het leven mag geleerd worden wat deze eigenschap waard is, de waarde van alle levensvormen wordt door ondervinden bepaald. Voor elk mens is dat verschillend, wel is er veel herkenning en daarom denken mensen ook vaak dat ze het voor een ander wel weten. Het meebeleven van het leed van een ander is dan zo duidelijk in te voelen, bijna als herhaling van eigen ooit ondervonden leed. Angsten en verdriet louteren de ziel, elk mens heeft het recht dit zelf te klaren, tot een goed einde te brengen. Dit kan door de ander worden gezien als onnodig leed omdat zijzelf de oplossing al hebben ervaren en heel soms is dat ook zo. Maar dan zal de vraag om hulp uit het diepste innerlijk van de mens moeten komen als een smeekbede, dan is het pas noodzakelijk te hulp te schieten. Zoals elk mens dit zelf moet en mag ervaren, hulp vraagt in uiterste nood is een voorwaarde voor verdere ontwikkeling. Pas als de mens het zelf niet meer weet en op een ander mens of het hogere in hem zelf een beroep doet mag het inzicht komen: het is dan een verworven inzicht. Er zijn mensen die als een soort engel mogen fungeren om andere mensen de weg te wijzen, niet uit eigen ervaring die ook voor andere mensen geldt, maar vanuit een diepere afstemming. Het is voor een mens niet te zien waar de ontwikkelingsfase ophoudt en waar hulp noodzakelijk is. Dat is alleen in een groter geheel te weten, door de ervaring heen gaan is meestal het beste. In de diepste nood wordt dan hulp en bijstand gevraagd en vanuit de goddelijke wereld wordt dit dan gegeven. Soms is dit bijstaan in het leven loslaten en soms om door verinnerlijking van de ervaring het leven met het opgedane inzicht verrijkt verder te leven.

Voor een ander mens is er wel een grote taak in het leven weggelegd om dit proces tot stand te laten komen, namelijk door de ander te laten wie hij is. Dan is het geen verlaten, al voelt de mens zich wel van alles en iedereen verlaten in tijden van duisternis, het weten dat de ander er is, is dan wel aanwezig. Als een veilig baken aanwezig zijn op de achtergrond in liefde het proces van de ander gadeslaan is het grootste mededogen dat er is. Zelf de pijn kennen en weten dat door deze pijn geleerd mag worden welke zin het leven heeft om in liefde naar alles en iedereen te zijn.

Wanneer alle mensen in dit proces liefde zijn, afgestemd met het grote geheel zal de lijdende mens zijn lijden kunnen leren overstijgen. Wanneer dan het een- Zijn met alles en iedereen wordt 'ontdekt' is dit een godservaring die alleen maar op deze manier tot stand kan komen. Als het donker is kan het licht worden, als het grijs of iets meer of minder grijs is, kan het licht niet indalen als inzicht van werkelijk 'licht' worden. Dan gaat het alleen een beetje beter of slechter en wordt de werkelijke pijn niet opgeruimd door het inzicht dat geen mens er alleen voor staat. Elk mens wordt gedragen om zich te ontwikkelen tot geestelijk wezen, maar hij moet er wel zelf voor kiezen dit ook werkelijk willen Zijn.

Voor de wetenschap is het irrelevant of de onderzoeken de praktijk dienen of bevestigen, het is een aparte tak in de samenleving. Sport is ook een naast de samenleving ontstane bezigheid, maar die is inmiddels volledig geïntegreerd en overgewaardeerd. De wetenschap heeft hetzelfde elan, een niets ontziende waardering die verwacht wordt, terwijl dit steeds alleen maar moet worden bewezen.

Het nut van de sport voor de samenleving is een van oorsprong plezierige bezigheid voor een aantal mensen, bovendien is de mens dan in beweging en dat kan nooit kwaad. Leren omgaan met winst en verlies, het ervaren van de eigen (on)mogelijkheden kan ook vooral geen kwaad. Maar daarna is het verworden tot een heel andere tak van sport, commercie, geld, miljoenencontracten en sterspelers die veelal spilzieke vrouwen hebben. Voor de mensen die het beoefen is het hard werken en het sportelement is het eigen lichaam over prestaties heen tillen, het eigen lichaam in bedwang hebben en overvoeren voor het winnen. De sportliefhebber zit bij voorkeur op de bank naar de prestaties te kijken en geeft commentaar, evenals diverse sportcommentatoren die allemaal een deskundige visie denken te hebben. In de wetenschap is het eigenlijk hetzelfde, voor het onderzoeken moet geld beschikbaar zijn anders kan er niets worden uitgevoerd. Het onderzoek van wat dan ook is strak omlijnd, meestal op details gericht en vraagt een groot inlevingsvermogen voor de doorsnee mens. Wat er uiteindelijk ontdekt wordt heeft ook alleen maar een uitwerkmogelijkheid voor de lange termijn. Het echte belang van de meeste onderzoeksresultaten is meestal dermate miniem en heeft een het zal wel effect. Wat de meeste sportactiviteiten en wetenschapsonderzoeken ontbeert, is de werkelijkheidszin voor de samenleving als geheel. De sport denkt dit te zijn en de wetenschap eveneens en de vraag is wat dit dan is en waar de grens getrokken moet worden. Eindeloze onderzoeken die tijdrovend en kostbaar zijn, zijn evenals onhaalbare prestatie opdrijving voor niemand van belang. De competitie is hoog en de resultaten worden opgeschroefd ten koste van de mens zelf die er mee bezig is. Een echte sportprestatie kan zonder stimulerende middelen niet meer worden verwezenlijkt en van de wetenschappelijke onderzoeken worden de resultaten opgeblazen, waarbij de realiteit volledig uit het oog verdwijnt. Daarbij kan geen mens de roem aan van een behaald resultaat na jarenlang in de schaduw zijn geweest en daarna weer in de vergetelheid belanden. Voor de samenleving is het van groter belang wie het dient of wat het dient: wanneer er een middel tegen een ziekte wordt ontdekt is het bijna onmenselijk dat hier dan nog jaren op gewacht moet worden voordat het voor elk mens toegankelijk. Het is als blij moeten zijn met een dooie mus. Ook in de sport is het steeds weer een desillusie dat er bij een topprestatie verboden middelen zijn gebruikt: elk mens met een beetje gezond verstand weet toch dat extreme resultaten onmogelijk zijn. Waar het om gaat is dat de mens zichzelf wil overstijgen en daarbij de werkelijkheid uit zijn verband haalt. Hoe belangrijk is het eigenlijk waar het om gaat, waar zoveel ophef over is en de resultaten tijdelijk of miniem zijn. Sportprestaties zijn evenals het nieuws van elke dag gedoemd in de vergetelheid te raken, elk onderzoek wordt weer door een ander ingehaald. Het belang voor de samenleving is dus maar heel klein, terwijl het als zeer belangrijk wordt neergezet. Elk ego kan zijn eigen prestaties opblazen, meestal wordt een mens dan zelf wel teruggefloten of door zijn lichaam ingehaald. Het gaat er niet om, om in de samenleving dusdanig te excelleren dat het eigen belang buiten proporties in instituten of verenigingen wordt opgeblazen. Het is misleiding en elk weldenkend mens weet van binnenuit de betrekkelijkheid ervan, maar laat zich meeslepen. Het wordt tijd dat er bezinning komt op overgewaardeerde activiteiten die in deze vorm geen mens echt dienen, behalve over het paard te worden getild en weer afgeschreven te worden door de samenleving.

3.6

Door de levenswijze is de mens bepaald tot het verrichten van handelingen die deze manier van leven in stand houden. Het kan zijn dat dit door de opvoeding wordt meegegeven als waarde die in het hele zijn is geïntegreerd. Loslaten van die gewoonte is niet iets wat onderkend wordt, de dingen zijn zoals ze zijn. De mens weet vaak niet eens dat deze gewoonte als gedachtepatroon is vastgeroest.

Over de eigen einder kijken lukt de mens nog wel als het zijn toekomst betreft, maar vaak is dit kijken al met de ingebedde beperkingen die er zijn. Meestal is het reëel om dit zo te bekijken, maar het geeft een beperkte visie op het mens-zijn. Eigenlijk kan de mens alles wat hij wil, als hij er zelf maar in gelooft, maar ook hier is de beperking als gegevenheid aanwezig. Het is moeilijk dit onder ogen te zien en daarbij de mogelijkheden. Als voorbeeld is met een beperkte beenfunctie willen hardlopen als ideaal verwezenlijken: hier is de beperking duidelijk dat het niet mogelijk is. Het zal niet veel inlevingsvermogen vragen om deze beperking min of meer te omzeilen van rennen met een prothese of rolstoelraces. Zo duidelijk is het niet voor de meeste mensen, de gedachtepatronen zitten vaak verankerd in een weten en accepteren wat er is en kan. Dit doorbreken zal alleen maar door het voelen en innerlijk weten kunnen worden vormgegeven. Wanneer de werkelijke wens door intens verlangen wordt herkend zullen de mogelijkheden zich voordoen. Het is hetzelfde als dat de ene mens altijd iets waardevols vindt op straat en een ander niet, die er zelfs voorbij gelopen is. Om los te komen van het vertrouwde gewoontepatroon vereist dit eerst een loslaten van dit patroon. Dit gaat meestal in de vorm van vergeten een bepaalde actie uit te voeren en dan toch hetzelfde resultaat te krijgen. Dan blijkt wat vergeten is niet meer noodzakelijk voor het resultaat en kan het bewust worden weggelaten of genegeerd. De keuze komt dan achteraf als het al min of meer bewezen is dat het niet noodzakelijk is, dan is de keuze gemakkelijk te maken. Anders wordt het als het hart van binnen brandt om te doen wat het innerlijk wil en het hele leven op zijn kop zal komen te staan als dit wordt doorgevoerd. Dan moet de motivatie heel sterk zijn en voor de meeste mensen geldt dan voorzichtigheid om het maar niet te doen. Deze keuzevrijheid heeft de mens, in behoedzaamheid mag hij doen en kiezen wat hij wil. Dat hierbij de veiligheidsmarge groter is geworden dan zijn innerlijke behoefte heeft de mens geleerd te accepteren in deemoed. Het heeft met een heel oud innerlijk weten van zelfbescherming te maken en dit zit zo ingekapseld dat het niet eens als willen en kunnen veranderen wordt herkend. Veel verlangens worden als dromen en dus als onmogelijkheden beleefd. Diepe gevoelsbelevingen, echte innerlijke blijdschap zijn niet in het dagelijks leven te herkennen en lijken onbereikbaar. Elk mens kan zijn innerlijk beleven gaan leven, dat hoeft niet te betekenen dat hij meteen huis en haard moet verlaten om zijn eigen gevoel te volgen. Weer leren zien waar een mens blij van wordt, dit beleven toe te staan in kleine dingen is het begin. Hier gaat het niet om najagen van het ego en grootsheids- dromen zoals meer geld verdienen of een promotie, maar om de kleine diepe blijheid. Genieten en stilstaan bij het wonder wat de dingen met je kunnen doen, diepe verwondering die je toestaat er te zijn zonder oplossing of verklaring, je blij durven voelen bij wat zich voordoet. Het geluk van de mensen zit in het zichzelf durven toestaan van het ervaren en genieten. Loslaten van oude beperkingen dat het 'maar' of 'gewoon' is: juist in de gewone, kleine dingen zit de mogelijkheid om het werkelijke geluk te zien, ervaren en ervan te genieten. Voor de een kan dit de natuur zijn, voor de ander iets anders, het wezenlijke ervaren zit erin dat het gevoel er mag zijn, het gevoel wordt toegestaan er te zijn. Als er naar het gevoel wordt geluisterd zal het leven steeds meer verrijkt worden door de ervaringen: dan is er een groeiend bewustzijn van wat er echt belangrijk is.

3.7

Voor de meeste mensen is wat er is in de wereld niet voldoende om tevreden mee te zijn, dit wordt deels veroorzaakt doordat de mens is die hij is. Zonder geldingsdrang en ontwikkelingsmogelijkheden had hij niet kunnen overleven en deze kwaliteiten zijn nog steeds aanwezig. De zucht naar vormgeving, vervolmaking en bevrediging van alles wat maar mogelijk is, is niet afgenomen maar sterk toegenomen. Alles lijkt binnen bereik, wensen worden in daden omgezet en de hedendaagse mens denkt dat hij de wereld en de wijsheid in pacht heeft. Dat in pacht hebben daar gaat het om, zo gauw hij denkt dat hij het is, zich God en of almachtig waant, dan gaat het mis.

Om een tussenweg te vinden in alle mogelijkheden en afstand te houden in bescheidenheid is wordt door sommige mensen ingevuld door valse bescheidenheid, dit is onder de maat functioneren wat meestal door angst wordt ingegeven. Boven zichzelf uitstijgen, kan een goddelijke ervaring zijn en deze weer op aards niveau terugbrengen in bescheidenheid is vaak een moeilijke klus. Om in de kracht van het zelf, functioneren en de eigen mogelijkheden volledig te benutten is iets wat geleerd moet worden. Dit leren zal altijd aan anderen gebeuren, een kluizenaar voelt zich niet uitgedaagd om al zijn kwaliteiten ten toon te spreiden en te benutten. Dit is wezenlijk iets anders dan het eigen ik leren ontdekken in afzondering en meditatie, daar is het juist wel een uitproberen van de eigen gehechtheden los te laten.

Afzondering in de wereld heeft vele kanten, allemaal zijn ze leerzaam en moeten ze ingebed worden in het totale wezen dat de mens is. De mens mag en kan alle facetten ontdekken en ontwikkelen, groeien in zijn mens zijn op aarde. De ene keer is dit heel succesvol en de andere keer loopt het minder goed of zelfs verkeerd af. Ook dit zijn leerervaringen die de mens moet ondergaan voor hij kan komen tot waar het werkelijk om gaat. Dat is de ontdekking dat alles en iedereen een is, hij zowel groots als klein is en een wezenlijk deel van het universum dat alles omhult. God of Al dat is, het grotere geheel dat nooit verdwijnt en altijd er is waarin alle onderdelen passen en de mens daar een van is. Het gaat hierbij niet om bescheidenheid, maar om innerlijk weten van de waarde van het kleine en het grote wat een geheel is en ondeelbaar. Dit inzicht is het moment dat de mens werkelijk in overgave kan meewerken van binnenuit aan verbetering en afstemming van alles wat goed en liefde is. Het eigenbelang, te zien als ego, is dan niet meer waar het om gaat, het gaat om veel grotere belangen die kunnen worden verwezenlijkt in saamhorigheid.

3.8

De gewone mens leeft het leven zoals het bedoeld is, in eigen vrije keuze worden de dingen uitgewerkt. Wat anderen daarin bijdragen is eigenlijk miniem, het gaat om de eigen ervaring en het eigen ego dat ontwikkeld wordt. Met een ontwikkeld ego kan het leven zijn vorm krijgen, zonder ego is hij een willoos schepsel.

Juist de eigenheid ontwikkelen is waar het om gaat in het leven. Elk mens krijgt de mogelijkheid zich te ontwikkelen en te groeien om te komen tot waar het mogelijk is. Nooit zijn omstandigheden hetzelfde, elk mensenleven is uniek en elke persoon ervaart zijn leven als zijn leven. Er kunnen veel overeenkomsten zijn, geboortjaar, oorlogsomstandigheden, armoede, plaats in het gezin: nooit zijn er voor een ander dezelfde voorwaarden. Elk mens is uniek en zal zijn leven al of niet de vorm geven die hij kan, wil en mogelijk maakt. Dat kan betekenen al of niet in verzet komen tegen een dominante vader, zich in een straatruzie mengen, een drenkeling uit het water halen: verschillende voorwaarden zijn er nodig om tot wasdom te komen. Hierbij gaat het om kenmerken als angst overwinnen, moed tonen en zich sterk genoeg in zichzelf voelen om zich te manifesteren. Helden zijn er altijd wel geweest, maar het werkelijke heldendom aankunnen, vereist een sterke persoonlijkheid. Hier is het ik ontwikkeld om te weten wat het ik aankan, volbrengen kan.

Met bewust leven heeft dit nog niets te maken, het ik ontwikkelen is een aardse vorm van zich in de wereld zetten. Pas wanneer dit tot stand is gekomen en de mens weet wie hij is en wat hij kan, kan hij tot overstijging hiervan komen. Eerst is het belangrijk dat de bewustheid in volle omvang is doorleefd en uitgewerkt, omdat het een basis- weten van het innerlijk weten is. Zolang er nog een onbewust vertrouwen op een ander is, een aanleunen en accepteren van de regels die gesteld zijn, is de mens nog niet tot eigenheid, tot wasdom gekomen. Het groeien naar zelfstandigheid is vanaf de kindsheid mogelijk, ouders worden nagevolgd in de ontwikkeling. Elke ouder wil graag dat het kind meer bereikt, verder komt in het leven en dit is in materieel opzicht vaak succesvol. Ouderen groeien mee in ervaring en overzicht en zullen niet snel door jongeren worden ingehaald. Jongeren kunnen hun groei en weten bevorderen door oude patronen los te laten en vernieuwing toe te laten. Dat is de voorsprong, waar ouderen de wijsheid kunnen ervaren. Zowel in vernieuwing als in wijsheid is er ruimte voor een andere kijk op de dingen en hierin kunnen oud en jong elkaar vinden. Vanuit begrip voor elkaars situatie en ideeën kan er een brede kijk komen op wat zich voordoet.

Wanneer elk mens zichzelf ontwikkelt tot volwassene heeft hij alle mogelijkheden voorhanden en alle beperkingen kunnen worden overwonnen. Wat hij van zijn leven maakt, waar hij voor kiest komt meestal via het onbewuste op zijn pad. Als er toevallig een geschikte werksituatie is of juist de oude werksituatie van de ouder wordt overgenomen, alles is mogelijk om met het volgroeide ego naar eigen dunk neer te zetten. In het leven is de mens zelf die het bepaalt wat hij gaat doen, al wordt het ook door anderen ingegeven. Het eigen innerlijk, weten van binnenuit speelt altijd mee en dat is het bewuste zijn wat zich ontwikkelt. Bij de een wordt hier meer naar geluisterd dan bij de ander, dat innerlijke stemmetje krijgt al of niet gehoor. Het lijkt alsof het bewuste leven door het ego wordt ingevuld, maar het is andersom: pas wanneer het ego is losgelaten kan het bewuste zijn zich ontwikkelen.

3.9

Vaak weet de mens niet wat het betekent als hij voelt dat er iets gedaan moet worden, het is alleen het gevoel dat er is, dat iets in een bepaalde vorm moet komen. Dat kan zijn een bloemetje sturen en pas later er achter komen dat iemand ziek is. Het lijkt de omgekeerde wereld, eerst doen en dan de reden weten. Toch is dat waar het om gaat, het voelen, het innerlijk weten er te laten zijn.

Maar al te vaak wordt door het ego slim uitgedacht wat de beste strategie is en dat is goed. Daar gaat het niet over gevoel, maar over het verstand gebruiken wat de mens heeft. Dit benutten van kwaliteiten die een daad waardevol en goed doordacht maakt is een eerste vereiste voor de mens om zich in de wereld te zetten, te weten wie hij is en wat hij kan. Zijn waarde bewijzen door het te kunnen laten zien is van groot belang voor het zelfvertrouwen. Dit is immers wie de mens is, een levend wezen dat kan bedenken en in de wereld zetten wat moet gebeuren.

Alleen is de mens meer dan dit denkende wezen, hij heeft veel meer kwaliteiten die kunnen worden benut waar hij zelf vaak geen besef van heeft. Denkend, studerend, zeker weten door verstandelijk beredeneren is een ding, maar wat de mens van binnenuit wil, voelt en geen idee van heeft is een andere onontwikkelde kant van zijn bestaan. Dit komt regelmatig in het gezichtsveld als iets toevallig dat zich voordoet en dat is een geaccepteerde inspiratie. Hier begint het dubieuze, wat uitgedacht is in het eerdere voorbeeld, is iets totaal verschillends met dit soortement invoelen en weten van binnenuit. Alsof het iets is wat gegeven is, geweten mag worden, een soort wondertje dat onverwacht een blijheid van innerlijke vreugde veroorzaakt.

Wanneer de mens zich dit in stille vreugde realiseert kan hij zich verder laten inspireren, door wie of wat maakt dan niet uit. De verwondering, openheid is er en kan worden gebruikt voor verdere inspiratie en zonder vragen of bewijzen worden geaccepteerd. Uiteraard zit hieraan een andere kant, de mens die door zijn ego- kracht veel weet en kan, is geneigd zich ook deze inspiratie als extra kwaliteit toe te eigenen. Ook daar is niets mis mee als de oorsprong, de bron geëerbiedigd wordt en er zorgvuldig met de extra kennis, mogelijkheden wordt omgegaan. Op het moment dat de mens zichzelf op de borst klopt over zijn genialiteit wordt het al anders en zal deze inspiratie als verworven eigenheid weer worden teruggetrokken. Dit proces herhaalt zich veelvuldig en telkens als de mens in nederigheid weer contact maakt en als het ware vraagt om geïnspireerd te worden kan het proces weer beginnen of vervolgen. Inspiratie in de wereld neerzetten is een ervaring die alles te boven gaat, verbonden zijn in inspiratie is een van de hoogste geneugten die er zijn. Als het ego het niet in de war stuurt kan dit prima vorm krijgen zonder diepere gedachten of godbelevingen.

Als de mens zichzelf hoog acht en denkt de wijsheid in pacht te hebben, door te beredeneren andere meningen of gedragingen te moeten veroordelen, wordt het een andere zaak. Dan is het ego met hem op de loop gegaan en waant hij zichzelf een God die alles weet. Deze eigenwijsheid komt hem op den duur duur te staan, zijn zienswijze verhardt zich in verdediging en broodnodige relativeringen en overpeinzingen zijn er niet meer. Eigenlijk kent elk mens deze verharding in beter weten, zeker weten en leert in het leven dat er altijd ook een andere, of meerdere kanten zijn. Wanneer hij dan terug durft te gaan naar wat zijn gevoel aangeeft, het innerlijk weten boven het verharde verstandelijke weten te stellen is het leed snel geleden. Want dan gaat het om inkeer, overgave en bezinning, weer te weten waar het om gaat, wat het juiste is en om in bescheidenheid de wonden te likken. De mens mag en moet leren in het leven en mag wel eens een dwaling ervaren om van te leren, daar wordt hij wijs van.

Wat het menselijk begrip te boven gaat, registreert hij niet: er is ook niet een vleugje weten dat er nog iets is. Wat de mens begrijpt kan hij verwerken, omzetten en van hieruit verder zich ontwikkelen. Het brein is divers en ingewikkeld, maar een basisprincipe is, dat het een altijd voortvloeit uit het ander. Als iets zich ontwikkelt mag het uitgroeien en daardoor is er meer ruimte, wat uiteindelijk ook het niet gewetene kan omvatten.

Het is hetzelfde met een kind dat eerst de basisprincipes van rekenen en taal moet leren, begrijpen en toepassen om vanuit deze vaardigheid te kunnen werken. Een kind in plaats vanuit een simpel boekje woordbegrip bij te brengen is er niet bij gebaat een boek vol wiskundige formules in te kijken. Hij zal er niet in geïnteresseerd zijn, het zegt hem niets en er is niet eens afkeur of tegenzin, hij kan er gewoon niets mee. Dat hoeft ook niet, begrip van alles moet groeien, als de eerste laag aanwezig is kan het volgende worden opgebouwd. Het is hetzelfde als een huis bouwen en in een nieuwe baan komen, eerst als het ware de basisgedachte ontwikkelen en erna hierop de verdere ontwikkeling bouwen. Met een huis is dit al niet zomaar iets wat uit de lucht komt vallen, er is al een verlangen dat uitgegroeid is tot een wens om een huis neer te zetten. Veel mensen hebben niet dit verlangen, dit is het unieke van elk menselijk wezen zijn eigen verlangen uit te werken. In de carrière gaat dat precies hetzelfde, de een kiest voor een baan waar de ander niet in zou kunnen werken.

Dat verschil is door de diversiteit van het menselijk wezen ontstaan, eenzelfde afkomst, school of studie kan dit versterken. Elk mens doet iets anders met zijn ervaringen, de een wil na een schoolopleiding zelf lesgeven en een ander haat school en wil er niets meer van weten. Dat zijn de verschillende ervaringen, die elk mensenleven uniek maken. Als hij zich dit zou realiseren voordat er naar school gegaan wordt, was er geen ontvankelijkheid om het te ervaren. Er kan alleen achteraf worden overzien wat er zoal is gebeurd en geprobeerd worden verklaringen te vinden. Bij wiskundige formules begrijpen is dit ook voor elk mens verschillend, de een geniet ervan alsof er een puzzel wordt opgelegd en de ander griezelt ervan. Een huis bouwen is al concreter en heeft daarbij in het westen een statusgevoel gekregen, in zuidelijke landen is het gewoon een huis te bouwen met de middelen die voorhanden zijn. Daar is het noodzaak in plaats van luxe waar de mens zijn kwaliteiten er zelf in stopt, de financiën kan overzien en zijn wensen vervuld.

Deze leefvormen zijn lang niet voor iedereen weggelegd en zullen ook niet worden gevoeld om te verwirkelijken. Pas als er eerst een basis is gelegd kan het in de vorm komen en wat er niet is kan er niet komen, als het geen wens is hoeft deze niet te worden vervuld. Voor iedereen is dat anders, elk mens voelt zijn eigen innerlijk en daarvan zijn er geen twee dezelfde. Van de ander willen voelen en weten is een opgave die per definitie tot mislukken is gedoemd. Wanneer elk mens zijn eigen leven leeft kan een ander hier respect voor hebben en van leren, misschien zelfs een gedeelte van kopiëren. Maar uiteindelijk weet elk mens uit wat hij geleerd heeft wat hij er verder mee kan, wil en gaat doen, wanneer dit innerlijk wordt vormgegeven en de manier waarop is voor elk mens anders.

Soms is het voor een ander eenzelfde weg die wordt afgelegd, daar kan dan saamhorigheid ontstaan en daarna kunnen de wegen zich weer scheiden. Begrip en respect voor wat een ander als levenspad kiest, de keuzes die hij maakt kunnen niet duidelijk zijn omdat ze (nog) niet worden begrepen. Zoals een kind de school doorwerkt leeft elk mens zijn eigen levenservaringen en groeit daarin zoals hij dit wil en kan, of een ander dit wel of niet begrijpt is niet aan de orde, het gevoel moet gevolgd.

3.11

De beslissende periode voor de mensheid is gekomen om te handelen vanuit zijn innerlijk, de tijd is voorbij dat er alleen maar oog is voor het materiële, aardse zaken en het ego. Dit heeft zijn waarde gehad en nog steeds, want de mens moet kunnen leven, zich handhaven en verwerkelijken in zelfvertrouwen. Dit is inmiddels bereikt en het is nu tijd voor overgave, verder kijken dan de neus lang is, voorbij geld en status kijken naar waar het werkelijk om gaat.

Het innerlijk beleven is lang verscholen geweest, alsof het niet bestond en eigenlijk maar een verzinzel van elk individueel mens was. De eigen gedachte, mening, visie en het van binnen uit weten behoeft nu alle aandacht tot verwerkelijking. Dit in tegenstelling tot het geweten waar altijd een groot beroep op is gedaan en dat niet te scheiden is van het innerlijk weten, omdat dit het innerlijk weten is. Het is de innerlijke stem, de verbinding met Al wat is dat de mens zelf 'weet' van binnenuit. Dit zelf is in een spagaat lamgelegd, wel gehoorzamen aan het geweten, maar niet zelf alles kunnen weten. Wat de mens hiermee aan moest is eeuwenlang scheef gegroeid en de mens werd als een onnozel schepsel verteld wat goed was door anderen. Dit heeft zoals al eerder is opgemerkt ook met het bewustzijn te maken wat moest groeien naar zelfbewustzijn.

Deze splitsing in luisteren naar het geweten en niet mogen, maar wel weten van binnenuit mag worden opgeheven. Dit zal een omwenteling geven van het menselijk bewustzijn, alsof het doek op gaat en elk mens er mag zijn en weet wie hij is. Dit zou niet ineens kunnen, als de invasie van 'weters', weliswaar in zuiver bewustzijn opeens zich zou manifesteren zou de orde te snel moeten veranderen. Daarom zijn er in dit groeiende bewustzijn een soort weg voorbereiders, de voorhoede die het 'nieuwe' bewustzijn geleidelijk in de vorm zet. Het vraagt een hele ommekeer in het denken van de meeste mensen dat de mens niet alleen voor zichzelf leeft. Dat was immers achterhaald, eeuwenlang was er de onderdrukking door de overgave aan God en gebod, nu de vrijheid er is zou deze weer worden ingeperkt. Dat dit nu juist de verrijking is, een vrijwillig weten dat de verbinding er is, het leven na de dood zeker is, voelt nog te onduidelijk en ongrijpbaar. De mens weet wat overgave is, hiervoor in vrijheid kiezen van binnenuit en dit zonder beperking te zien, zover is elk mens nog niet. De greep van het ego is hiervoor nog te sterk, de mens waant zich groot door het hebben van aardse zaken en het in zijn macht houden van wat hij heeft verworven.

Dat het grootste geluk ligt in de innerlijke beleving, de overgave aan de stroom van het leven en de verbinding met Al wat is, is een ervaring die alleen maar door de ervaring kan worden beleefd. De overgave hieraan is nu juist het tegenovergestelde van wat het ego heeft bereikt en los zou moeten laten. Dat is een ingewikkeld proces en dat kan alleen door het innerlijk weten verder uit te bouwen en in overgave het vertrouwen in zichzelf, alles en iedereen te leren. Voor de ego-gerichte mens is dat nog niet duidelijk en zoals de waard is vertrouwt hij zijn gasten is nog aan de orde. Dat het andersom is en iedereen zoals hijzelf te vertrouwen is, is vaak nog niet te begrijpen. Via het oog om oog, tand om tand principe wordt nog steeds de energie neergezet, terwijl allang duidelijk is dat dit een heilloze weg is. Door schade en schande wijs worden is nog steeds noodzakelijk waarbij pas door diep in de zorgen te raken de weg naar geluk kan worden gevonden.

Volgens de oude overleveringen heeft de mens een taak op aarde die in harmonie met het leven moet worden ingevuld. Dat leven behelst niet alleen mens en dier, maar ook de natuur en alle stoffelijkheden die vanuit die natuur tot stand komen. De zorg die de mens moet dragen voor zichzelf, het gezin, de familie, de bureu, het dorp of de stad waar hij woont en het land verdient met respect te worden ingevuld. Daarbij horen naast menselijke aspecten ook het respect voor alles wat er op aarde is gegroeid, oude waarden, meubels, gebouwen, maar vooral de natuur waaruit alles voortkomt. Zonder de natuur is de mens niets en kan hij niet bestaan. De natuur is hier heel breed gezien, naast bomen die voor de zuurstof zorgen om in te kunnen ademen, te kunnen leven verdient alles met respect te worden gezien. Het water dat van levensbelang is, het voedsel, er is niets dat als waardeloos kan worden weggeworpen. Alles dient uiteindelijk de mens weer op een andere manier, alle energie blijft altijd aanwezig, zij het in een andere vorm. Een boom heeft eerst de functie van schaduw, later van bijvoorbeeld een houten meubel en mogelijk tot besluit als brandhout om warmte te geven. De kringloop van veel andere dingen zijn minder duidelijk zichtbaar voor de mens, maar afval is opgebouwde en gebruikte energie wat de mens heeft gediend. Het woord respect kan hier gebruikt worden, maar lijkt wat overtrokken, zeker in de maakbare, westerse maatschappij. Wat je niet meer nodig hebt, gooi je weg en het afval verwerken voltrekt zich ergens anders, buiten het zicht van het menselijk oog. In arme landen worden deze zelfde vuilnisbelten voor het levensonderhoud van mensen nog weer afgezocht en is er veel bruikbaar te vinden.

Wat voor de een dus als waardeloos wordt weggeworpen, kan de ander weer dienen: elk mens kijkt met eigen ogen en normen naar de wereld om hem heen. Zo gaat het ook met voedsel en water, er is een zogenaamde overdaad waar onzorgvuldig mee wordt omgesprongen en een oneerlijke verdeling ervan. Uit de arme landen zijn de kostbare grondstoffen eeuwenlang weggehaald en door het westen gebruikt om te groeien tot de wereldmachten die ze nu zijn: de zogenaamde rijke landen. Naar de puinhoop die er in de arme landen is achtergebleven, vaak nog met de droevige restanten van uitgevochten oorlogen om de bezittingen en belangen van anderen, wordt nauwelijks meer om gekeken. De mens kan verder kijken dan zijn neus lang is, toch wordt dit gegoten in een soort onwetendheid die een weldenkend mens niet past. Dit is tot een collectieve houding geworden alsof de mens onmogelijk deze problemen op kan lossen, omdat ze uitgegroeid zijn tot gigantische rampen. Alle verantwoordelijke machthebbers weten dat er nog steeds de eigenbelangen spelen, al zijn het maar de wapenverstrekkers die goed geld verdienen. Het past de mens niet zijn ogen te sluiten voor de wereldproblemen, alle mensen verdienen het genoeg te eten te hebben. Hongersnoden en natuurrampen dienen niet geslecht te worden als het kwaad al is geschied en er amper redding mogelijk is: nu is het als het kalf verdrongen is dempt men de put. De mogelijkheden zijn er volop om iedereen op aarde een menswaardig bestaan te geven, het roer moet om, om dit verwezenlijken. Respect voor alles en iedereen houdt in afzien van eigen belang en de ander te eren als jezelf, niet alleen uit naastenliefde, maar vanuit het goddelijk principe dat wij allen een zijn. Wat je de ander aandoet doe je jezelf aan, zo lijden alle mensen min of meer aan deze zelfzuchtigheid, deze vorm van respectloos omgaan met de waardigheid van de mens, de natuur en alle leven op aarde.

Bewustzijn openen betekent in liefde openstaan en inzicht krijgen in de grootsheid van alle dingen samen, daar past geen discriminatie of onzorgvuldigheid in.

De grootste moeilijkheid is voor de mens om te weten wat hem in het leven te doen staat, wat zijn opdracht en taak is. Het leven is een grote aaneenschakeling van mogelijkheden en keuzes, als appels vallen de activiteiten de mens in de schoot. Op het levenspad doet zich zo'n keur aan mogelijkheden voor dat het moeilijk kiezen is.

Het is te vergelijken met de overdaad aan voedsel wat voorhanden is, het aanbod is zo groot dat de mens echt op zijn gevoel moet kiezen. Dat gevoel kan worden ingegeven door de prijs, de plaats van herkomst en wat er gisteren al is verorberd. Dat maakt het niet gemakkelijk, want alles is immers lekker. Zo gaat het ook met elk mens, op het levenspad doen zich specifieke dingen voor en worden er vanuit het gevoel keuzes gemaakt. Dit is voor elk mens anders, het eigen gevoel leidt als het ware de weg van de invulling van het levenspad. Dit is echter een vrijblijvende zaak, elk mens is vrij om de keuze te maken die bij hem past en de ene keer is het een betere keuze dan de andere. Dat maakt in de loop van het leven niet uit, elk mens zoekt en vindt wat bij hem past of wat er zich voordoet. Soms is dit volledig naar tevredenheid en soms net even niet en dan wordt het lastig. Hoe vind je dan wat er voor jou het beste is om te gaan doen, welk richtlijn moet er gevolgd worden om het geluk te vinden dat er toch moet zijn.

Het innerlijk van de mens zit vaak diep verstopt en is moeilijk te voelen, de innerlijke stem is vaak niet te horen. In de loop van het leven heeft de mens zich afgewend van wat hij zelf wilde, dacht en zich overgegeven aan wat er van hem werd verwacht. Het innerlijk weten is even opzij gezet om het leven te leven zoals het, het beste leek op dat moment. Wanneer dit aan de orde komt, er vragen over de zin van het bestaan en de invulling voor een gelukkig leven aan de orde komen, moet er diep ingekeerd worden. Wat al die jaren afgeleerd is door het ego, moet weer worden aangeleerd en het fluisteren van binnenuit kan vaak niet meer worden gehoord. Dit inkeerpunt is de mogelijkheid om dit weer te leren, het is de mogelijkheid die de mens geboden wordt te maken van zijn leven waar het voor bedoeld is. Hier doen zich ook weer veel mogelijkheden voor waar uit gekozen kan worden en het is nu vooral belangrijk dat elk mens de voor hem juiste keuze maakt. Zal de een kiezen voor diepe devotie, in gebed gaan en een oud geloof weer te gaan beleven, voor een ander kan dit afschuwelijk zijn. Daar zijn dan weer andere mogelijkheden voor, er is een scala aan inkeerplaatsen en voor elk mens zijn er meerdere kansen. Alleen de mens zelf weet de voor hem juiste weg, niemand anders kan dit hem aanraden: wel de mogelijkheden laten zien die er zijn.

Blijft de mens de weg naar geluk afwijzen en hoe deze weg gevolgd moet worden, dan is dat ook zijn eigen keuze, het levenspad zal bij deze eigen weg weer even een kronkel maken. Uiteindelijk komt de mens wel bij zijn levenspad terug, alles zal zich steeds duidelijker aftekenen en dan blijkt er opeens maar een mogelijkheid die past. Dan is de weg het middel om het doel te bereiken, elk mens is op zijn eigen pad en vindt zijn eigen bestemming, die van een ander is die van de ander. Daarom is het ook het eigen pad vinden, het eigen doel bereiken, de eigenheid van de mens leven in deze unieke vorm.

Het leven zoals het zich voordoet is een leerschool, alles mag geleerd worden op de eigen manier. Op scholen wordt een ander systeem gehanteerd, daar moet iedereen het op dezelfde manier doen. Degene die dat niet kunnen volgen, krijgen een leerproces dat voor hen uniek is. Daar begint het eigene al, het kan nooit ontkend worden en moet worden geleefd.

De normen die gesteld worden aan de leerprocessen van het leven zijn voor iedereen geldend en van buitenaf opgelegd. De eigenheid, dat wat een mens uniek maakt, wordt ondergeschikt gemaakt, behalve in de vrije school systemen waar een kind zelf zijn voorkeuren mag hanteren. Althans zo lijkt het want in de maatschappij een plaats verwerven, vraagt veel aanpassen aan het geijkte systeem met de normen aan wenselijk gedrag. Uiteindelijk komt alle gedrag neer op kaders waarbinnen bepaalde vrijheden zijn, waar de mens zich wel in kan bevinden. Het zijn niet altijd gekozen kaders, maar onbewust op het levenspad gekomen en geaccepteerde normen en waarden waar vanuit het leven geleefd wordt. Meestal zijn dit maatschappelijk passende gedragingen die de mens zich eigen maakt en waarvan hij denkt dat hij dit is, in plaats van dat hij weet dat hij er deel vanuit maakt. Voor elk mens is er de keuze, al lijkt dat vaak onmogelijk om zijn maatschappelijke gedragingen in andere, beter passende kaders om te vormen. Alles valt te leren, geen enkel kind geeft graag een hand aan vreemden, het moet worden aangeleerd en later is het gewoon en weet geen mens meer de oorspronkelijke tegenzin op te roepen. Het gevoel erbij, de eigenheid is opgelost, de mens leert dingen accepteren die hem tegen staan en ervan te houden. Het is als spruitjes eten zo simpel, de mens kan in principe alles leren.

De kinderen van deze tijd, de nieuwtijds kinderen hebben meer weet van hun eigenheid, zijn niet zo gemakkelijk om te praten en verzetten zich meer tegen dingen die opgelegd worden. Het is de ontwikkeling van de nieuwe soort mens die weer terug gaat naar waar het voor de mens zelf om gaat. Niet langer de normen en waarden accepteren, maar van binnen uit weten wat wel en niet. De kennis is niet van nu, maar in de genen meegenomen bij de incarnatie. Uiteindelijk komt het er op neer dat deze volwassenen een diepe afkeer hebben van een aantal oude gedragingen en dat ze deze nooit zullen accepteren. Oorlogvoeren voor het gelijk of eigenbelang is daar een van, doden van mensen en dieren, dit krijgt een andere dimensie en van binnenuit de maatschappij zullen de waarden een andere vorm krijgen. Aanvankelijk lijkt dit een waardeverschuiving als rebellie, maar uiteindelijk zal duidelijk worden dat dit moet gebeuren om het leven in stand te houden. Vaak zal door excessen duidelijk worden hoe het niet moet en op basis hiervan de regels worden aangepast.

Oude, vastgeroeste patronen komen in beweging, niets staat immers stil er is altijd beweging in alles. Vasthouden van oude gedragingen die uit de tijd zijn en geen nut meer hebben zijn daar een voorbeeld van. Wie zich gekwetst voelt als hem iets wordt ontnomen of afgenomen, zou moeten kijken af dit hem nog diende. Dan kan er een bevrijding komen van alle opgelegde zaken waar een mens zonder kan leven, die hem eigenlijk beperken als hij vanuit zijn eigenheid het leven moet leven. Dan krijgt het hart, het weten van binnenuit weer een kans om zich te manifesteren en dit is in elke samenleving een noodzaak om weer menselijker en liefdevoller te leven.

Voor de meeste mensen is wat er zich voordoet zoals het zich voordoet, zonder vragen gewoon duidelijk. Je ziet een huis en dat is dan gewoon een huis zoals je het ziet, eventueel mooi, lelijk, groot of klein. Wanneer je zelf bezig bent een huis te kopen, ziet elk huis er anders uit een met heel andere ogen kijk je dan naar een huis. Voornamelijk de prijs is dan van belang, in het eerste geval is dat niet aan de orde. Zo is het met alles, de objectiviteit wat zich voordoet aan de mens is altijd doorweven met subjectieve belevingen. Het beleven van een kerkhof of de dood is voor een kind anders dan voor een volwassene, als gegevenheid of kunnen overzien wie de overledenen zijn eventueel met persoonlijke belevingen erbij.

Zo verandert in het leven met het groeien van ervaringen alles wat de mens beleeft, niets is meer hetzelfde als vijftig jaar geleden. Alles is altijd in beweging, het zichtbare en het onzichtbare, de toren van Pisa helt niet verder of juist wel: niets staat vast ondanks driftige berekeningen. De wetenschap loopt vaak achter de feiten aan en kan wel berekenen hoe groot de kracht van een aardbeving is geweest en een vage voorspelling doen over wat er komen gaat. De ontdekkingen over het heelal gaan nog steeds verder en van miljoenen jaren is het heelal al in miljarden jaren te achterhalen met berekeningen. Toch blijven herinneringen in het geheugen bewaard alsof het gisteren was, iedereen kan beelden oproepen van vroegere belevenissen die haarscherp als een foto weer op het netvlies kunnen komen. Daarin verandert niets, de herinneringen groeien niet mee, maar zijn zoals ze zijn geweest. Voor een mens is dat vaak moeilijk in te passen en een veroordeling over de bijkomende zaken zoals kleding in die tijd is een poging het weer in deze tijd te brengen door te vergelijken. Toch kunnen deze herinneringen de mens vastzetten, niet alleen in zijn beleven, maar ook in zijn huidige weten dat dan tot stilstand is gekomen. Dat een huis goed gefundeerd gebouwd moet worden is een gegeven, aardbevingsbestendig geldt weliswaar niet in onze woongebieden, maar solide en volgens een aantal voorwaarden moet er gebouwd. Deze normen zijn in de tijd meegegroeid, oude huizen hebben nog steeds hun waarde en luister, paleizen en kastelen zijn wel wat achterhaald inmiddels. Als er geen ridders meer zijn, hoeven er geen kastelen meer te worden gebouwd, ze worden dan door de geschiedenis ingehaald. Nieuwe gevechtstechnieken maakten de noodzaak voor een ophaalbrug overbodig, evenals kanonnen ter verdediging van land en goed. De mens gaat met de tijd mee, of hij wil of niet, in gedachten of spelletjes mag hij het oude ridderspel nog weer beleven, maar dit is niet de werkelijkheid van nu. Een mens kan dus achter de werkelijkheid kijken, door terughalen van herinneringen zelfs een gevoel hierbij produceren wat er allang niet meer is. Wetenschappelijk is dit niet te verklaren zoals vele subjectieve herinneringen of gevoelens die zich voordoen. De mens is gemaakt om te leven, beleven en te voelen wat het leven met hem doet, in alles zit zijn eigen beleven al doet hij nog zo zijn best zich niet door gevoelens te laten overheersen. Zijn gevoelens kunnen hem vertellen wat het met hem doet, wat hij van binnenuit voelt en wat hij hiervan kan leren. Meestal is een goed rapportcijfer maatstaf voor een gelukkig gevoel, maar leren van het gevoel dat zich voordoet kan anders zijn. Daarom geven veel mensen zichzelf geen hoog rapportcijfer om wie ze zijn, terwijl de rapportcijfers wel goed zijn. Een mens is veel meer dan wat zich aan de buitenkant voordoet, eigenlijk is het innerlijk beleven belangrijker dan wat aan de buitenkant zichtbaar is. Een keurig voorkomen terwijl de mens zich innerlijk verscheurd voelt, verdoezelt de werkelijkheid die aandacht behoeft. Objectief is er niets te zien, toch voelen anderen aan dat er iets aan schort: de mens is meer dan het uiterlijk doet vermoeden. Mens-zijn en leven is met het subjectieve oordeel over het zelf het leven willen en kunnen leven en delen, hier horen alle gevoelens bij om het te beleven.

DEEL 4 : ELIA GAAT VERDER.....

4.1

Vaak gebeuren er dingen in het leven van de mens die tegenstandig zijn en als het ware overwonnen moeten worden. Dit dient zich aan in de diepere laag van het weten van binnenuit dat hiermee niet kan worden gesjoemeld, dit werkelijk is wat aan de orde is. Iets onder ogen zien wat niet prettig is over het eigen wezen kan moeilijk te zien zijn, wanneer de innerlijke blik hierop duidelijkheid wil, zal hieraan niet kunnen worden voorbijgegaan.

Meestal dient dit weten zich aan als een soort vage fluistering die aanvankelijk kan worden genegeerd en ingepast in het bestaande weten. Als een tekortkoming van een klein lontje hebben en dan weten dat het weer eens zover was, dat er gehandeld is vanuit dit korte lontje. Door dit innerlijk weten te honoreren, hierbij hoort ook het aanvankelijk terzijde schuiven, kan het weten worden verbreed. In een keer de werkelijke impact overzien is nooit mogelijk omdat het altijd meerdere zaken betreft. De eigen handelingswijze is hiervan maar een, er is altijd iets of een ander in het spel dat heeft bijgedragen. In wezen zal de mens nooit zomaar iemand doodschieten, pas als er iets is wat hem diep van binnen 'raakt' zal er tot deze handelswijze worden overgegaan. Of het nu aangedaan onrecht is, hebzucht of bloeddorstig wraak nemen, alles kan bijdragen tot acties die waarschijnlijk niet eens zo gewild zijn. De mens heeft in de loop der eeuwen zich ontwikkeld tot zelfreflecterend wezen, dat is hij niet altijd geweest. Simpel handelen uit overleving, boosheid of frustratie is een ontwikkelingsproces dat heeft geleid tot waar hij nu is. Was er vroeger straf noodzakelijk, kort houden omdat de mens zelf geen verantwoordelijkheid kon dragen, dat alles is totaal veranderd. Elk mens is een verlicht wezen, het is alleen nog niet mogelijk voor iedereen om dit te weten, te zien en te erkennen. Het goddelijke in de mens is nog steeds te versluierd om er werkelijk te mogen zijn en zichzelf deze grootsheid toe te kennen. In alle geloven is er wel deze mogelijkheid om aan te boren, maar dan altijd in de afhankelijkheid aan God of de Kerk, nooit vanuit het werkelijke zelf, het eigen weten en kunnen. Eeuwenlange slavernij in welk vorm dan ook heeft alle aspecten van het mens-zijn ontwikkeld en daarbij zijn zowel de lichte als de duistere kanten aan de orde. Vreugde en blijdschap kunnen zonder de tegenpool van verdriet en lijden niet volledig worden ervaren, de lichte kanten van de mensen zullen tegenover die duistere kanten moeten zijn opgewassen.

Als er geen diep vertrouwen is in het goede van elk mens en vooral het eigen wezen, zal de lichtheid niet kunnen blijven stralen. Dan zullen er telkens weer schimmen van zelfdestructie, vertwijfeling en onmacht naar boven komen. Deze fase is moeilijk te overwinnen, daar is veel innerlijke kracht en vertrouwen voor nodig. Dat vertrouwen is hetzelfde als wat in de kerken de goddelijke krachten zijn die door elk mens kunnen worden aangeroepen. In elke vertwijfeling is het vragen om hulp en kracht om in het licht te blijven, in het goede te blijven geloven van onnoemelijke waarde. Geen mens kan op eigen kracht deze immense taak vervullen, daar is versterking van zijn eigen goddelijke kracht bij nodig. Vraagt hij niet om versterking, dan zal de groei van de goddelijkheid in hem met vallen en opstaan verlopen en weer tot periodes van duisternis leiden. Blijft hij in de volheid van het licht, de eigen goddelijke kern in moeilijke tijden, in diep vertrouwen dan zal elk proces op een andere manier worden beleefd. Niets zal hem worden bespaard, maar hoe het proces tot stand komt zal dan niet meer in diepe duisternis zijn, het licht hoeft dan niet steeds opnieuw helemaal te worden opgebouwd. De kern van de mens is goddelijk, ontkennen heeft geen zin, elk mens telt mee om het grote geheel goddelijk te maken, het universum te verlichten. Steeds weer in diepe donkere dalen van onrecht, verdriet en lijden te gaan verlicht niemand.

4.2

Voor de meeste mensen is het ervaren van het leven een hele klus die moet worden uitgevoerd, wat gemakkelijk zou moeten zijn wordt als zwaar ervaren. De optimistische kijk van de mens op de wereld en het mens- zijn is verdwenen, het blije onbezorgde kind- zijn is er niet als volwassene.

Het verdwijnen van de zorgeloze kinderlijkheid is geworden tot een onbezonnenheid van niet je verstand gebruiken als er zomaar op een gevoel wordt gereageerd. En dat klopt ook, de mens heeft zijn verstand gekregen om te gebruiken en niet in zeven sloten tegelijk te lopen, te bezinnen voor hij begint. Maar dit is totaal anders dan de vreugde van het leven niet meer ervaren door de zorgen die als het ware door de wind kunnen worden weggewaaid. Met het kinderlijke vertrouwen is er wantrouwen ontstaan naar alles en iedereen, maar vooral naar het eigen zijn. Onnadenkend handelen is prima als het goed uitpakt en iemand anders of het zelf er blij van wordt, maar het is een zonde als het verkeerd uitpakt en er door het verstand te gebruiken erger was voorkomen. Als dit bekeken wordt in het verkeer, niet uitkijken of andere weggebruikers te negeren, klopt dat aan de ene kant. Toch worden de meeste ongelukken voorkomen doordat er een gevoelsmatige alertheid is wanneer een andere weggebruiker iets ontgaat. Hierdoor wordt juist vaak erger voorkomen en dan is niet uitkijken inderdaad weer aan de orde, maar wel op een andere manier.

Meestal wordt bedoeld met kinderlijkheid een beetje dommig gedrag en dat is nu juist wat het niet is. Een ander door vertrouwen het voordeel van de twijfel geven kan nooit kwaad, de ander kan door dit vertrouwen in zijn eigen ik worden gesterkt en het juiste doen. Pas wanneer de ander denkt slimmer te zijn en misbruik maakt van dit aangeboden vertrouwen gaat het mis, ja dan is het vertrouwen beschaamd. Maar dan gaat het niet op om het kinderlijk vertrouwen de schuld te geven maar het ego van de ander, die zogenaamde slimmigheid van de ander. Hierdoor volgt dan een wantrouwende houding en dan is het hek van de dam, want als je elkaar niet meer vertrouwen kan....waar blijf je dan? In een lied wordt deze essentiële voorwaarde voor het omgaan met elkaar vrolijk bezongen, maar dit is wel waar het omgaat. Als de mens zichzelf en de ander niet meer kan of durft vertrouwen is de kinderlijke vreugde verdwenen. Het weten en vertrouwen van iedereen en alles is op de helling komen te staan en er kan niet meer open naar een ander worden gereageerd.

Dit is een van de meest bedreigende essentiële voorwaarden om mens te kunnen zijn, zich mens te voelen en te groeien van ervaringen. Door van zogenaamde onbezonnenheid, onoplettendheid, het verstand niet te hebben gebruikt, komt de mens ver van het voelen van binnenuit en het mogen leren van ervaringen te staan. De slimme, geslepen karakters worden gehonoreerd en dat is niet wie de mens in wezen is. Wanneer de mens niet meer in vertrouwen zijn leven kan leven, verdwijnt de vreugde in het leven en in de eigen capaciteiten leren ontwikkelen. Eigenlijk is het leven dan al afgelopen en zal er alleen vanuit kinderlijk vertrouwen in zichzelf en alles om hem heen een nieuwe basis voor levensinvulling kunnen worden gevonden. In een maatschappij waar de ratio zo hoog staat aangeschreven is dit waarachtig geen eenvoudige opgave!

4.3

In de wereld is veel gaande, aan de oppervlakte, in het openbaar en onzichtbaar: alles wat zich openbaart is eerst onzichtbaar alvorens het aan de oppervlakte verschijnt. Eerst is wat er is verweven met het oude, zichtbare en vaak vallen kleine veranderingen niet op. Pas wanneer het onzichtbare zich duidelijk heeft gemanifesteerd in het zichtbare, tastbare kan hierop gereageerd worden.

Toch kan er wel op het onzichtbare geanticipeerd worden om het zichtbare te beïnvloeden door aandacht te schenken aan wat er onder de oppervlakte speelt. Dit is inderdaad zo onzichtbaar, dat het in het aanvoelen, van binnen uit weten ervan als gegevenheid speelt en niet te pakken of te verklaren is. Het is als een kriebel van onbehagen die tot een woede uitbarsting kan leiden, hierop anticiperen, kan vaak erger voorkomen. Het is echter erg moeilijk deze anticipatie in de wereld te zetten, omdat er ogenschijnlijk niets aan de hand is.

De mens heeft vele gaven kunnen ontwikkelen in de loop der tijden, hoe hij zich handhaven, verdedigen moet is een sterke kwaliteit die tot overleving van de soort heeft geleid. De mens is echter meer dan overleving en zijn diepere weten mag nu worden ontwikkeld tot fijnbesnaardheid om zichzelf en andere mensen te kunnen begrijpen. Werd hij vroeger bij opkomend onrecht of onbegrip al met en knots doodgeknuppeld door zijn soortgenoot, dat is nu niet meer aan de orde. Elk mens weet dat hij niet het recht in eigen hand mag nemen en hiervoor zelf gestraft wordt. Dit straffen is meestal van buitenaf en achteraf, als de daad is gepleegd en het onherroepelijke heeft plaatsgevonden. Waarschuwingen zijn er niet geweest, niet gehoord of in de wind geslagen, het eigen pad is gevolgd, meestal in blinde woede. Dan is het functioneren van de mens teruggekeerd naar het oerniveau om zijn zin te krijgen, alle waarschuwingen ten spijt zich als volwaardig wezen te gedragen. Het oerniveau ligt nog aan de oppervlakte en kan door omstandigheden snel weer worden opgepakt als noodzakelijkheid om te overleven, of dat er recht gedaan moet worden.

Toch is de mens inmiddels zover gecultiveerd dat hij van buiten en van binnen weet wat goed en kwaad is, dit is jaren door kerken beleden en nu in de mens zelf geaard. Over het goede in de mens heen gaan is een actie tegen beter weten van het zelf in, als in een crime passionele te begrijpen. Zo is het echter al lang niet meer, sluw voorbereide plannen om te doden zijn strafbaar en terecht. Geen enkel mens is gerechtigd het leven van een ander te nemen, hierover te beslissen. Dit geldt zelfs in oorlog, opgedragen door hogere wereldlijke machten, oorlogen zijn puur ego acties en dienen geen enkel doel dan het eigenbelang. Als de kleine mens niet kan krijgen wat hij heeft bedacht, wil, doet hij hetzelfde als in het groot namelijk forceren door beter weten van wat hij denkt dat hem toekomt. Dit is totaal tegenstrijdig met waar het geheel naar toe gaat, alles en alle mensen samen naar toegroeien in harmonie met het leven en het universum. Die ene berg geld of dat immense huis heeft voor het totaal van het leven geen waarde, het gaat er om of elk mens zijn gerechte deel mag krijgen.

In de stroom van het leven verdwijnen persoonlijke bezittingen, waardeoordelen op den duur als de totaliteit wordt ervaren, het geluk in de ogen van de ander. Pas dan kan het eigen ego opzij worden gezet en de mens gelukkig zijn, als alles en iedereen het zijne krijgt wat hem toekomt. Verzet en boosheid worden dan tot een groeien in totaal vreugdevol samenzijn waar iedereen tot zijn recht komt.

4.4

In de loop der eeuwen heeft de mens zich ontwikkeld tot wat hij nu is en ondanks het idee dat hij nu op het hoogtepunt is, is dat dus niet zo. De mens heeft zich verstandelijk ver kunnen ontwikkelen, maar dit heeft vaker plaatsgevonden. Op het moment dat de mens zich almachtig waant en denkt het leven te kunnen beheersen, is er steeds een halt geweest vanuit de sferen. De mens is namelijk niet almachtig en ook niet zoals hij nu denkt briljant in het onderzoeken van wetenschappelijke stellingen en conclusies. Er zijn veel zaken waar de mens totaal geen verstand van heeft en deze worden als onbelangrijk door 'weten' schappers gevonden.

Alles wat de mens niet kan bewijzen of onderzoeken wordt afgedaan als gegevenheid, dat is een manier om het niet kunnen te verdoezelen. Waarom de mens reageert zoals hij reageert, wat er in zijn geest omgaat, valt niet te bewijzen, hoogstens in te schatten op basis van eerdere ervaringen. Op het schap van de wetenschap staan nog vele onaangeroerde zaken waar niemand het fijne van weet. In plaats van dit in bescheidenheid mee te nemen in het weten, wordt de mens die een ontdekking doet, of na jarenlang onderzoek iets presteert, gehuldigd alsof hij het ei van Columbus heeft ontdekt. De gewone mens accepteert deze hoogdravendheid al sinds eeuwen, hij kan er al eeuwen met de pet niet bij en vindt het eigenlijk ook maar matig interessant. Door hen worden de ontdekkingen en prijzen eigenlijk op de juiste waarde geschat, want wat stelt het allemaal voor, waar is de mensheid mee gediend? Iedereen heeft zo zijn eigen beleving van wat er om hem heen gebeurt, wat voor de een heel belangrijk is kan voor een ander totaal onbelangrijk zijn. Dat maakt dat de mensheid een gemengde massa is die nog duidelijk geen kleur heeft bepaald in wat van wezensbelang is en wat niet. De ontwikkelingen gaan door, elk mens mag nog groeien in wat hij van belang vindt en ervaringen opdoen waarvan hij kan leren.

De mens die denkt dat hij alles weet, de wijsheid in pacht heeft en via dominant gedrag een ander dit wil opleggen, heeft dus nog niets van het leven begrepen. Juist het feit dat elk mens zich mag ontwikkelen, leren door fouten maken en groeien zoals hij zelf wil, is van het grootste belang. Opgelegde denkbeelden worden niet verinnerlijkt en geleefd, maar nageleefd omdat een ander zijn idee zo belangrijk vindt. Jarenlang is dit slaafs gedaan omdat de mens niet het bewustzijn had zelf te "weten" van binnenuit dat hij het waard is mens te zijn. Het innerlijk weten groeit nu in bewust –zijn en weten wat voor hem van belang is, waar een ander niets mee te maken heeft omdat het zijn eigen gevoel is. Van binnenuit voelen en weten vraagt nog verder uitwerking en groeien in dit bewust –zijn, dit is eigenlijk wat op een andere manier de mens zijn geweten noemt. Wat van binnenuit gevoeld wordt, geweten wordt is waar het uiteindelijk om gaat. Dan is het niet belangrijk meer wat een ander vindt of doet, alleen het eigen handelen is dan waar het om gaat.

Elk mens is verantwoordelijk voor zichzelf, niet iedereen kan deze verantwoordelijkheid nog dragen: veel mensen moeten nog in hun ego gesterkt worden door prijzen, lofuitingen, veel geld verdienen en heel hard werken. Dat was vroeger waardoor de mens een beter mens was, hoger op de standaard van het maatschappelijk aanzien, maar dat verandert door het eigen innerlijk weten. Elk mens is goed, deel van het grote goddelijke geheel en de een is niet MEER dan de ander. Iedereen heeft er recht op mens te zijn, te zijn wie hij is, want voor God is iedereen gelijk.

Voor bijna alle mensen geldt dat ze geen oprechte liefde voor zichzelf voelen, ze zien zichzelf als feilbaar en onvolkomen. Dat is wat er eeuwen is ingepompt door allerlei machthebbers die zelf dachten de wijsheid in pacht te hebben, maar het is ook DE speciale mogelijkheid van de mens.

Was de mens af, klaar en volledig heel, dan had hij hier op aarde niets meer te zoeken en nooit iets te zoeken gehad. Hij zou zich met sterfelijkheid en aardse kwesties niet kunnen bemoeien en vereenzelvigen om van binnen uit de aarde licht te maken. De aarde die duisternis was kan niet door licht van bovenaf, buitenaf worden verlicht: steeds zouden dan van binnen de erupties van duisternis dit licht weer verstoren en de aarde met schemer omringen. Pas wanneer de mens de duisternis aangaat in eigen onvolkomenheid, een vorm van duisternis, kan dit in gelijkheid worden opgelost. Lichte krachten kunnen wel ondersteunen wat er gebeuren moet, licht brengen in die duisternis, maar door het te doorleven en te dragen van wat er gebeuren moet worden ALLE aspecten doorlicht. Een worden met de aarde, de aarde veroveren en verlichten is waarvoor de mens geschapen is, zijn eigen groeien in licht kan dit bewerkstelligen. De mens is in zijn kern volmaakt, goddelijk dus, van binnenuit weet hij altijd wat er wel en niet aan de orde is. Dat weet de aarde niet, moeder aarde zorgt voor alles wat er op de aarde is en leeft en voorziet in ieders noden. Als de noden van de mens niet kunnen worden vervuld, omringt moeder aarde hem met een omhulling die varieert naar de gemoedstoestand waarin de mens verkeert op dat moment. Dat is vooral niet alleen een vreugdevolle omhulling en moeder aarde sluit stilzwijgend een gedeelte van zichzelf af om de mens ter wille te zijn. Alle oorlogen die zijn bevochten, alle bloed dat op de aarde is gevloeid, alle onrecht gedaan aan het leven, moeder aarde omhult dit en probeert te reinigen. Dit proces was bedoeld te worden ondersteund door de mens en het is geen eenvoudige missie, want als de mens aards wordt brengt ook hij een deel mee dat mag worden ontwikkeld. Mens worden betekent het zelf kunnen worden, oude onvolkomenheden loslaten en licht en liefde zijn: dit kan naar de aarde of naar de hemel om te worden getransformeerd. Engelen van licht kunnen gemakkelijker transformeren omdat ze al licht en liefde zijn, maar de meeste mensen zijn nog geen licht en liefde om dit te kunnen toelaten. Ziektes, nare dingen, verdriet, boosheid, onmacht en vooral ego vraagt veel energie om te worden getransformeerd in liefde, de mens is zo sterk in zijn willen dat dit moeilijk is om om te buigen. Voor de aarde is dit proces in karmaverwerking bijna rampzalig geworden, de energie van moeder aarde is te beperkt om al deze door de mens veroorzaakte ellende te kunnen dragen. De tijd was meer dan rijp dat er ondersteuning kwam vanuit de sferen en de mensen licht en liefde werden om ook te kunnen transformeren. Alle hulp troepen voor wie bereid was zich hiervoor in te zetten zijn inmiddels ingezet, de grote transformatie is begonnen maar het werk is nog lang niet klaar. In de meeste culturen is nog de opvatting van lijden, boete en straf: de mens moet als het ware nog steeds branden in de hel voor alle zonden die er ooit zijn geweest. Zolang dit doemdenken, dat de mens zondig is er is, is het een hell of a job om de aarde liefde en licht te laten zijn: te leven dat elk mens goddelijk is. Langzaam verschuift dit idee van belachelijk, alternatief denken naar iets wat de aandacht mag krijgen, heel voorzichtig kunnen er met veel hulp van de Voorzienigheid stapjes worden gezet. Van binnen weten van de eigen kracht, liefde en goedheid is iets heel anders dan dit uitdragen, het idee zou als omgekeerd ego worden verpletterd. Toch is er in het proces van lijden al plaats om tot inkeer te komen, de eigenheid met ervaringen en gevoelens te verwerken. Dat alle verdriet en lijden tot licht en liefde is geworden zal niet voor elk mens nog te verwerklijken of te begrijpen zijn. Dat kan ook alleen maar als de mens zijn eigen sterfelijkheid kan zien als een bijdrage aan het grotere geheel, de totale mensheid die groeit in het uitwerken van licht en liefde.

4.6 Het woord dat is gegeven is een ander dan dat wordt geschreven, het is te vergelijken met goede voornemens die niet kunnen worden uitgevoerd. Zelfs al zijn er goede voornemens dan zal het niet altijd lukken deze ten uitvoer te brengen. In de Heilige Boeken staan allemaal goede manieren om te handelen, soms ook met de verkeerde erbij ter vergelijking, maar toch is de aarde nog geen hemel op aarde. Willen de mensen dit niet werkelijk, willen ze niet luisteren, begrijpen ze het niet: alles zou uit de Heilige Boeken toch allang duidelijk moeten zijn voor de mens! Als dit op deze manier er staat roept het onmacht en weerzin op en toch is dit de realiteit, al eeuwen wordt de mens opgeroepen het goede te doen en het slechte te laten. Eerst was er onbegrip en ging het de mens boven de pet wat de hogere zaken waren, maar nu overschat de mens zelfs zijn eigen kunnen en weten en wordt nog steeds niet alleen het goede gedaan. Dit is een enorme tegenvaller waar niemand zich verantwoordelijk voor houdt en deze verantwoordelijkheid in kleinheid naar anderen, hogere machten verschuift. Is de mens zo weinig leerbaar of desgewenst hardleers, wat weerhoudt hem om alleen het juiste, het goede te doen waarvan hij van binnenuit weet wat dit is. Waarom is de goddelijkheid die in elk mens zit nog niet zichtbaar in de correcte daadkracht en zijn er nog steeds duistere zaken die het daglicht niet kunnen verdragen? Zo moeilijk is het toch niet in een mensenleven dit uit te werken, de tijd van de martelaren is toch allang voorbij, wat weerhoudt de mens??? Het antwoord hierop is zo simpel dat het over het hoofd wordt gezien, het ligt niet aan iemand of iets anders maar aan de mens zelf! Gewoontes, patronen en tunnelvisies kunnen moeilijk worden doorbroken, die arme mens die zomaar op aarde was gezet in zijn blootje kan zichzelf toch niet redden? Het heeft jaren geduurd en vele overheersingen en oorlogen gekost om de mens bewust te maken dat hij WEL zichzelf kan redden, al is om voor het martelaarschap te kiezen. De mens is sterk geworden, weet van binnenuit zijn eigen kracht, maar zet dit niet in om het hoogste doel te bereiken. Murw gemaakt door de eeuwen heen leert de mens zich stukje bij beetje profileren als mens met bestaansrecht en dit betekent een enorme krachtsinspanning om het eigen willen van binnenuit te onderdrukken. Elk mens heeft liefde nodig, als baby en zijn hele leven wil hij gekoesterd en gezien worden, maar het lukt weinig mensen dit te verwezenlijken. Soms met een persoon, ouders of partners lukt dit vrij aardig, maar waarom niet met iedereen: wat is er toch mis? Als elk mens een kind van God is, een goddelijke kern heeft waarom kan deze honger naar liefde dan niet gewoon worden gehonoreerd door iedereen naar elkaar? Wat weerhoudt de mens om dit gebrek aan liefde te vervullen en vorm te geven op de aarde? Elk mens heeft zijn zich in zijn eigenheid ontwikkeld tot waar hij nu is gekomen, geen mens op de aarde is dezelfde, iedereen heeft zijn eigen leerervaringen, verlangens en wensen. Dat lijkt heel uniek en dat is het ook, maar er is ook die gemeenschappelijke component. Als de eigenheid het gaat winnen van de verlangens wordt het een overheersen van de uniekheid, die zogenaamd niemand kan begrijpen. Elke doorstane ervaring die kan worden gedeeld geeft een enorme betrokkenheid en eenwording in deze ervaring. De Anonieme Alcoholisten ervaren, delen en weten wat ommedenken met elkaar is, steun in hun strijd in het leven: de diepe ervaringen zijn alleen maar liefdevol. Dit is een stapje naar er als mens mogen zijn in de kleinheid, mogen ervaren van liefde en eenheid, begrip en vertrouwen in de mens die met alcohol tobt. Als alle mensen nu via dit of een ander probleem zich volledig geaccepteerd konden voelen, liefde en eenheid met een 'wij zijn er voor elkaar' gevoel, zouden alle problemen opgelost zijn. Maar helaas is elk mens uniek en ervaart de dingen voor zichzelf op zijn eigen manier, de mens sluit zich af voor anderen en denkt dat hij hierin zo uniek is dat hij niet begrepen kan worden. Deze afzondering is het die de mens eenzaam maakt en niet in staat voor zichzelf kan en durft op te komen: hij maakt zich klein en onbelangrijk en dat is hij niet.

4.7 Achter alle dingen die gebeuren zitten betekenissen, niets gebeurt zomaar zonder zin, want dan zou het leven zinloos zijn. De zin die de mens aan het leven geeft is een grote invulling van het leven maar behelst niet alle zin van het leven. Juist door de zingeving van de mens kan de verdere invulling, extra zin aan het leven worden vervolmaakt. Wanneer de mens niet tot een werkelijke zingeving in zijn leven komt, ervaart hij het leven als zinloos en dat is nooit zo, want zo is het leven niet bedoeld. Als de mens de zin niet ziet betekent dat, dat hij de zin min of meer kwijt is en moet zoeken naar wat er voor hem zinvol is. Dit is een bijna onmenselijke opdracht om niet te weten waar te zoeken en vooral als het de zin van het leven betreft.

Voor de meeste mensen is vooral in het begin het leven een opgemaakt bedje, met eten en drinken voorhanden: een kreet en alles wordt vervuld wat er gewenst wordt. Dat dit nooit de zin van het leven is moge duidelijk zijn, een koning die overal bedienden voor heeft is meestal niet de meest creatieve geest. Juist door deprivatie, het ontberen of het ontbreken van iets wordt de mens vindingrijk, het stimuleert zijn geest om te bedenken wat er nodig is of om inspiratie toe te laten. In het niet meer weten ontstaat ruimte die kan worden opgevuld met inspiratie, een daad van geestdrift die gepaard gaat met verwondering en blijdschap. Helaas is de fase ervoor minder aangenaam, niemand gaat vrijwillig in getob omdat hij het allemaal niet meer weet en ziet zitten. Inmiddels heeft de moderne mens wel al geleerd dat er grenzen zijn aan het uitputten van menselijke vermogens en dat er oplaadmomenten noodzakelijk zijn, omdat de boog niet altijd gespannen kan zijn. Vakanties zijn al decennia lang verworven rechten, een jaar er tussenuit wordt ook geaccepteerd, maar toch brengt dat de mens nog niet tot een volledig rustmoment. Vakanties worden overvoerd met andere dan de gewone dingen en geven meestal niet meer de zo nodige ontspanning. Steeds maar door hollen, als het ware in de eigen staart bijten, het weekend opladen om door de week te kunnen volhouden is niet bepaald een inzichtelijk bestaan. Vaak wordt er dan in een periode van lichamelijk ziek zijn, van een griepje tot andere gedwongen rust alsnog ingehaald, bijgetankt in de geest en wordt het leven weer vervolgd zoals het was. Maar zo is het niet bedoeld, de mens heeft creativiteit en vreugde even nodig als eten en drinken voor een zinvol bestaan en hiernaar streven geeft de zin aan het leven. De zin even niet zien zitten en na opladen weer weten waar het leven eigenlijk om draait, is voldoende. Moeilijker wordt het als de echte vragen niet beantwoord kunnen worden en de zin verdwenen lijkt te zijn. Dan vraagt het een diepe inkeer en bezinning en dat kan niet jong genoeg worden geleerd. Alles gaat niet vanzelf, vroeger werd er veel gebeden in de kerken om hulp te vragen in moeilijke tijden: als dit al niet gehonoreerd werd, dan voelde de mens zich gesterkt om zijn vragen er te kunnen laten zijn. Het geheim zit ook niet in de antwoorden, maar in de zin die ervaren wordt en die elk mens voor zichzelf vorm moet geven. Terugkeren naar de bron van het bestaan, het binnenste, innerlijke ik voor antwoorden, kan als inspiratie en verbondenheid worden ervaren, waarmee de mens de zin van het bestaan weer weet en kan invullen. Als deze mogelijkheid er niet meer is, de mens is afgesneden van de bron is het bestaan, het leven op aarde zinloos. De zin van het leven vinden is een proces dat het hele leven speelt, de mens kan bedenken waarom iets is zoals het is en zijn verlangens verwerkelijken. Als hij zich echter afkeert van de bron, de bron van zijn bestaan er niet meer is kan hij zich hier niet meer aan laven. Dan is het zinloos om te leven, het leven zonder zin voor hem terwijl alle mogelijkheden voorhanden zijn om de zin weer toe te laten mits deze ruimte er kan zijn.

Deze ruimte creëren heeft de mens zelf niet in de hand, dat is alleen mogelijk door het toelaten van overgave, dan kan er weer worden geput uit de bron voor de werkelijke zingeving in het leven.

De mens is op aarde om te groeien, te leren door ervaringen, maar hij is vrij om te kiezen of en hoe hij dit doet. Als er een sterke wil is om iets wel of niet te doen, komt deze kracht uit het ego anders is het als het ware een vloeiende gebeurtenis van het een naar het ander. De bewuste mens kan en mag kiezen of hij iets wel of niet wil doen, niet omdat hij almachtig is, maar omdat hij verstand gekregen heeft dat hij mag en moet gebruiken.

Willoos accepteren van gegevens die onveranderlijk zijn is niet meer op de huidige mens van toepassing. De mens kan vooruit en achteruit kijken en bepalen wat hij doet met eerdere of toekomstige ervaringen. Legt hij alles wat er eerder gebeurd is naast zich neer, dan zal er een soort herhaling van ervaringen komen: te vergelijken met een ezel die zich weer aan dezelfde steen stoot. Meestal is een ervaring niet zo duidelijk als een steen waaraan hij zich kan stoten, maar verpakt in een roze papiertje als een uitdaging die het ego graag aan wil gaan. Geld is hiervoor een mooi voorbeeld om te leren, soms lukt het geld te vermeerderen en soms niet. Op de beurs zijn speculaties noodzakelijk om hier iets van te maken, voorzichtigheid heeft zijn voordelen, maar een enorme klapper kan alleen gemaakt worden als er royaal wordt ingezet. Is dit een keer wel en een keer niet gelukt, wat is dan de les die hieruit getrokken kan worden? Het verstand heeft alle koersen uitgebreid gecheckt en dan is er de keuze om het wel of niet te doen, met alle voordelen en nadelen afgewogen de beslissing te nemen. Zelfs andere mensen, successen en missers zijn erbij betrokken en toch is er altijd het moment van keuze voor de mens: zal hij wel of niet. Deze keuze is altijd alleen aan hem, of het een grote som geld is of klein, de keuze wordt altijd op dezelfde manier gemaakt. Nu zou het heel gemakkelijk zijn een recept te hebben voor winst of geluk in het spel en dat is er dus niet. De mens zal altijd het risico zelf moeten dragen, geluk of pech hoort hierbij, hij heeft het altijd zelf in de hand of hij het wel of niet doet. Dat moment is waar het om gaat, kan hij het als een spel zien dat hij kan winnen of verliezen, dan laat hij zijn eigen willen los. In deze overgave gaat het zoals het gaat en weet de mens dat hij hoog spel speelt dat op verschillende manieren kan eindigen, dit heeft hij vooraf overwogen. Zijn verstand heeft hem verteld wat het risico is als hij verliest, wat er op het spel staat. Gaat de mens in de keuze als het ware verblind af op wat de winst hem zal brengen, dan verliest hij de werkelijkheid uit het oog en zal verlies hem heel hard treffen. Als er wel winst wordt gemaakt zal dit een flauwe glimlach teweegbrengen, want het had ook anders uit kunnen pakken. Dit is niet het lot tarten, maar rekening houden met beide mogelijkheden.

In een casino ALLES inzetten, als het ware alles op het spel zetten, heeft geen enkele zin en is het noodlot tarten. Elk mens weet dat alles minstens twee kanten heeft en beide moeten worden geleerd, zowel met winst als verlies omgaan. Verlies lijden kan zelfs meestal meer opleveren op den duur, want door vanuit de diepte weer omhoog te gaan is de weg naar het licht en vervulling. Deze vervulling is dan er in gelegen dat de mens weer leert dat het geluk niet in winst of verlies zit, maar in hoe hij zijn leven vorm geeft. Als een spel een spel is en blijft en hij hiervan houdt is het verlies of de winst voor hem eigenlijk onbelangrijk.

Om te kunnen geven en nemen is een ingewikkelde zaak, wat behoort de mens rechtens toe en wat niet. Wanneer is het nemen te veel of te weinig en wanneer het geven? Volgens het hart zou geven de meest gemakkelijke oplossing zijn, tot er te veel wordt gegeven en het zelf als het ware te kort wordt gedaan. Is er recht op ontvangen, krijgen wat de mens toekomt en hoe zit dit om dit te willen en op te eisen voor het behoud van het zelf.

Als er evenwicht is tussen ontvangen en geven is de mens in balans, als een weegschaal slaat het beide kanten uit in gelijke verhoudingen. Wanneer de draagkracht voor de mens te veel wordt, er te veel wordt gegeven is er een duidelijke disbalans. Maar is de oorzaak te zoeken in de ontvanger of in de gever, wordt er te veel gevraagd of juist te veel gegeven in de disbalans?. Waar ligt de grens tussen in balans en uit balans zijn en het grijze gebied wordt overschreden?

Hoe leert de mens deze balans bewaken en hiermee liefdevol om te gaan, geven heeft als voordeel dat er liefdevol naar de ander kan worden gegeven wat deze nodig denkt te hebben. Wanneer is er een halt nodig omdat dit geven te veel wordt, of voor de gever of voor de ontvanger? Wanneer de ontvanger kan blijven ontvangen zal hij de energie van de gever uitputten, want geen mens heeft energie voor twee. Wanneer omgekeerd de ontvanger te veel neemt of krijgt raakt hij ook in disbalans, dit uit zich vaak in geïrriteerdheid alsof het niet meer goed genoeg is wat hij ontvangt. Deze simpele irritatie geeft de disbalans voldoende aan om orde op zaken te stellen, of de gever of de ontvanger het aanroert of bemerkt maakt niet uit. Als deze lichte irritatie, het niet helemaal meer vanuit het hart kunnen voelen dat het goed is, genegeerd wordt zal deze irritatie niet verdwijnen. Integendeel, het bagatelliseren van een vleugje irritatie zal ervoor zorgen dat het verandert in een grotere ergernis en zonder aandacht hieraan te schenken kan het leiden tot een fikse ruzie tussen goedbedoelende mensen. De balans is volledig verstoord en het is moeilijk om hierin weer een evenwicht te vinden, omdat er nu emoties meespelen. Deze emoties zijn vaak voor beide personen spiegels van waar ze zelf mee geconfronteerd worden, maar de mens zal vaak in de ander zijn eigen falen zien.

Wanneer emoties mee gaan spelen, het niet meer goed voelt zoals het gaat is het tijd voor bezinning en met name op wat het zelf wil: is er nog vreugde in dit contact. Dan gaat het nog niet eens om de disbalans, maar moet er gekozen worden voor het zelf en hier gaat het dan niet om egoïsme maar om lijfsbehoud. Wanneer er geen vreugde meer is in het contact, komt er disbalans en met name als er wel vreugde geweest is. Terughalen waar deze verdwenen is en deze situatie onder de loep nemen vanuit het eerlijke zelf, niet vanuit het standpunt van de ander, brengt weer klaarheid in het voelen. De energie opnieuw ervaren geeft helderheid in waar het verkeerd ging en door innerlijk te kijken inzicht in wat er anders had gemoeten. Los van emoties of de energie van de aanwezige ander kan het zelf worden gecorrigeerd in de liefdevolheid van het hart. Dan kunnen de grenzen voor het zelf worden bekeken en het eigen zelf ook weer op de plaats worden gezet. Overhellen in te veel geven of ontvangen naar de ander geeft altijd scheve verhoudingen, disbalans. Om weer in evenwicht te komen moet eerst het eigen zelf weer helderheid hebben, dat kan een ander nooit geven. De ander moet zijn eigen zelf ordenen, het is nooit aan een ander om te oordelen over het zelf van een ander: dat moet een ander zelf doen.

4.10 Op het juiste ogenblik vinden gebeurtenissen plaats in een planning die onvoorzien lijkt. Voor de mens is het alsof een gebeurtenis zomaar uit het niets, ongepland en vaak ongewenst is. Achteraf ontdekt hij vaak dat hij wel enkele signalen, voorgevoelens heeft gehad die zijn genegeerd. Daardoor lijken dan de gebeurtenissen totaal uit het niets te voorschijn te komen, alsof de mens hierop geen enkele sturing uit kan oefenen.

Dat laatste klopt ook, de mens kan met gedachtekracht een heel eind komen, maar de uiteindelijke beslissing voor wat er gaat gebeuren ligt niet bij hem. Dit kan hem onmachtig doen voelen en zonder controle over zijn leven als er steeds weer iets gebeurt wat hij niet bedacht of gewenst heeft. Wanneer er verdrietige dingen zijn is het vaak onacceptabel om hier niets aan te kunnen doen, te kunnen rechtzetten of liefst voorkomen van het gebeurde wat niet meer terug te draaien is. Als het vreugdevol wordt ervaren als een verrassing, cadeautje is het iets anders, dan kan het niet genoeg zijn. Hoe de mens de dingen ervaart is meestal korte termijn geheugen, hijzelf kan so wie so niet alles overzien, weet hebben van het grote plan, wat het universum behelst.

Dat de mens op aarde is om te leren is zowel door vreugde als verdriet, te zien als licht en donker, te ervaren en ervan te groeien. Niet zoals soms wel en soms niet als willekeur van een grotere macht, maar om de eigen emoties te leren overstijgen. Dat kan heel moeilijk zijn bij het verlies van een geliefd iemand door scheiding of dood in rustige vreugde te blijven en van binnen uit te weten dat dit alleen maar door overgave is te verwerken. De mens heeft emoties en hierdoor kan hij zijn wil testen, ervaren wat zijn gevoelens, zijn weten en willen is. Vervalt hij in opstandige boosheid, dan blokkeert hij zijn eigen weg in het leven en is er weinig groei mogelijk: het ervaren van deze emotie levert hem wel veel inzicht op. In deze emotie komt hij weer bij een primitieve, blijkbaar nog aanwezige oerdrift die in het dagelijks leven nog nauwelijks wordt ervaren. Dit is als het ware een teruggaan naar de basis om van daaruit weer het geordende leven op te bouwen en toegestane emoties te ervaren. Weer te weten wat het werkelijk met hem doet brengt de mens in een kracht die door tranen en snikken niet te ervaren is, onmacht voelen en wel willen slaan of vernielen is een enorme drang die in elk mens nog steeds aanwezig is. Dat deze drang onderdrukt kan worden en geciviliseerd naar buiten komt in bijvoorbeeld scherpe bewoordingen is een vooruitgang in het omgaan met oerdriften. Deze ontwikkeling, groeien in het omgaan met emoties en er verstandelijke overwegingen, uitingen in aan te brengen is voor het welzijn van een samenleving onontbeerlijk. Anders zouden nog steeds mensen elkaar iets aandoen als er even iets niet goed gaat, of iemand op de verkeerde tijd op de verkeerde plaats is.

Voorkomen van wat niet gewild wordt lijkt ideaal, alleen groeien in vreugde en opbouwen van alles wat mooi en goed is. Dat is de hemel op aarde en zo is het niet, op aarde moet het aardse, de rauwe werkelijkheid worden beleefd en omgevormd, zoals emoties verzacht naar buiten komen. Maar het weten van, het werkelijke rauwe verdriet ervaren om later te weten waar dit toe heeft gediend, kan weer de alwetende zachtheid naar voren brengen met het inzicht. Wat onacceptabel is krijgt een onwillige, verhardende kant die mag worden verzacht naar liefde op welke manier dan ook. Het verlies van iemand is in het begin onverdraaglijk, maar de scherpe kanten slijten op den duur. Dan kan er weer overzicht en zachtheid zijn over de gebeurtenis die zo tegenstond om te accepteren. Maar het blijft een proces van vallen en opstaan, groeien en leren door ervaringen, graag of niet, onverwacht en opgelegd, want dat is wat de mens te doen staat in het leven. In overgave accepteren van alles en iedereen om zichzelf weer in perspectief van het geheel, het universum te zien.

4.11 Het grootste gedeelte van het leven vult de mens in met in zijn eigen levensonderhoud voorzien. Dit varieert van geld verdienen, zich ontspannen om het werk goed te kunnen doen tot daadwerkelijk voedsel inslaan. Dit inslaan behelst veel activiteiten, groenten verbouwen is daar een van, maar meestal blijft het beperkt tot boodschappen doen. Overal is geld voor nodig, voor die boodschappen, maar vooral ook voor andere op het oog minder relevante zaken. Wonen, onderdak is van belang, maar eist in veel huishoudens het grootste gedeelte van het inkomen op, terwijl dit eigenlijk niet het grootste belang is.

Alle energie die gestopt wordt in het leven, wordt ook uit het leven gehaald: het is als met werken energie erin stoppen voor het nut van het algemeen en hiervoor geld ontvangen. Deze geldenergie wordt vervolgens weer omgezet, zodat anderen weer geld kunnen verdienen. Het cirkeltje rond is de mens dus eigenlijk bezig de maatschappij draaiende te houden, alle mensen en zichzelf aan het werk te houden. Alle benodigde energie wordt geleverd en verbruikt.

Met de industrialisatie lijkt hier verandering in gekomen, omdat machines werk van mensen overnam, maar dat is niet meer zo. Inmiddels zijn er hele andere sectoren van werk ontstaan en blijft de mens in de running, verdient hij zijn dagelijks brood. Het waardeoordeel over het werk wat de mens doet, is bepalend voor het gevoel van eigenwaarde en natuurlijk ook bepalend voor het geld dat hij met zijn inzet verdient. Hier is inmiddels een scheefgroei ontstaan die moet worden rechtgezet, de waardering en het werk dat gedaan wordt is niet meer in evenwicht. Hard en veel werken mag beloond worden in loon naar werken, niet werken is een andere zaak. Veel werken moet lonend zijn, lichamelijk hard werken verschilt in beloning met geestelijk werk verrichten. Geen werk hebben geeft een laag zelfbeeld zelfs al ligt de oorzaak volledig buiten de mens, maar is het in de maatschappij zo gegroeid. Waren vroeger de beroepen dokter en rechter het meest lonend en gezagsbepalend als duidelijke voorbeelden om carrière te maken, dat is niet voor iedereen weggelegd. Net als koning worden lijkt het onmogelijk, maar er zijn toch een aantal mensen die het lukt om dit te worden met veel machtsvertoon. De waardering om een troon te veroveren staat weer haaks op de verplichting een troon te bestijgen. In de loop der eeuwen is het niet meer simpel om een beroep uit te oefenen en met werken de kost te verdienen.

Als de mens zich in het leven wil waarmaken, zijn er veel onrechtvaardige en onbegrijpelijke kronkels te nemen, wie het allemaal begrijpt kan hierin manoeuvreren. Er is een tweedeling in mensen die dit wel willen en kunnen en mensen die gewoon willen werken en arbeidsvreugde willen ervaren. Als dat door welke oorzaak dan ook niet mogelijk is, is er een onrecht dat tot frustratie leidt en niet tot zelfverwerkelijking. Het is niet zo simpel dat geen werk kunnen vinden aan de maatschappij te wijten is, maar het komt er wel heel dichtbij. Jongeren of ouderen die geen werk hebben waar ze zich in kunnen verwezenlijken, zijn niet dienstbaar aan de maatschappij en dat voelt in onvermogen als een groot onrecht. Wanneer er werkelijk genoeg werk is voor jongeren, dit door de samenleving ook als een vereiste wordt gesteld voor een goed jongerenbeleid, dan kan er bij misdragingen ingegrepen worden. Het effect van hangouderen als nieuw fenomeen wordt ook te weinig serieus genomen, het is niet alleen aan jongeren om 'kattenkwaad' uit verveling of frustratie uit te halen, als ouder wordende mensen op dezelfde manier worden neergezet, gediscrimineerd is dit dus niet aan leeftijdscategorie gebonden. De mens wil een zinvol leven, zichzelf verwerkelijken en als dit wordt geblokkeerd komt er verzet, zo is de mens die wil veranderen wat onrecht is.

Grote zaken zijn altijd opgebouwd uit een aantal kleine, het is altijd een verzameling van kleine dingen die hebben kunnen groeien. Dit geldt voor grote problemen maar ook voor een imperium dat zijn uiteindelijke vorm heeft gekregen in grootsheid. Blijven groeien, betekent hier echter ook over het hoogtepunt heen verder 'groeien', maar dan krijgt het de vorm van verandering: niets kan hetzelfde blijven alles is altijd in beweging. De mens wil graag de verandering in groei in het positieve zien, maar evenals bij de mens zelf treedt veroudering en aftakeling op. Dan is het uiteindelijk over de groei heen en verandert het groeiproces in afbraak, zoals berg op berg af in een golvend ontwikkelingsproces.

Zoals de zee altijd in beweging is en het water stroomt naar het laagste punt door de natuurwetten, zo heeft de aardse mens niet het eeuwige leven op aarde. Op slinkse wijze kunnen een aantal zaken worden verdoezeld en bij achteruitgang worden gerepareerd, de neergaande lijn is niet te stoppen. Dit geldt niet alleen voor het menselijk lichaam, maar voor de hele mens met al zijn opgedane ervaringen. Alles verandert en achteraf kan pas vaak de essentie van de groei en afbraak worden gezien als een proces waarin de mens zelf zijn rol heeft gespeeld. Terugdraaien van de beelden, de gebeurtenissen geeft de mens inzicht, de scherpe kantjes zijn dan van de problemen afgesleten om hier in rust naar te kunnen kijken. Veranderingen keren zich uiteindelijk altijd ten goede als ze hun beloop mogen krijgen en de mens zich niet verzet tegen de ontwikkelingen.

Tenzij er een totaal andere wending komt waarin het oude, goed functionerende kan worden meegenomen, een verziende nieuwe gedachte die recht doet aan het oude wat er al is. Helaas is het meestal zo dat het oude, niet meer optimaal functionerende volledig wordt afgedankt, vaak met de bijbehorende kennis. Een oude naaimachine waarin veel kennis is verwerkt kan voor menig een bron van inspiratie zijn: afdanken van alles wat is geïnvesteerd om deze machine te ontwikkelen is weggooien van iets kostbaars. Behalve deze kennis opnieuw gebruiken is het ook van grote waarde in dankbaarheid op de ontwikkeling terug te zien in plaats van het als waardeloos te beschouwen omdat er nu iets nieuws is. Veel culturen op aarde hebben steeds weer alles opnieuw moeten uitvinden omdat de primaire ontwikkelingen niet zijn doorgegeven, bewaard.

Alles moet worden ontdekt vanuit de oorsprong, de ontwikkeling van de mens zelf en de ontwikkeling van de zaken die hij met zijn geestkracht kan maken. Een kerk kon pas gebouwd worden nadat er kennis genoeg was opgedaan in kleinere bouwwerken. De mens wil graag zijn dromen vorm geven en realiseren wat hij in gedachten heeft uitgewerkt. Het wordt meestal als een ontgoocheling ervaren als het niet de grootsheid krijgt die was bedoeld, maar dit is de enige weg waarop de dingen hun groeiende vormen kunnen krijgen. Net als in de natuur bomen van klein naar groot groeien, zal de menselijke geest zijn vorm in een ontwikkelingsproces moeten opbouwen om tot ware grootsheid te komen.

Het zaad dat in de geest kan ontkiemen heeft tijd nodig om tot bloei te komen in daden of denkbeelden om door anderen te worden begrepen of overgenomen. Wanneer het werkelijk is ontkiemd en niet voortijdig is weggegooid, kan het de uiteindelijke grootse vorm krijgen en tot bloei komen. Dan is er weer een herhaling van groei en opstanding in het grootse weten van de eeuwigdurende herhaling, leven en sterven om weer opnieuw te beginnen en te komen tot eindeloos bewustzijn van wat is en was en altijd zal zijn.

Binnen het beperkte verstandelijke vermogen van de mens zijn een aantal denkbeelden vastgeroest. Was hij in vroeger tijden een angstig wezen zonder de goddelijke bemoeienis en leerde hij zijn kwaliteiten ontwikkelen, nu is daar weinig van over. Als oerangsten komt dit nog wel eens naar boven, maar daar kan de huidige mens niet veel meer mee. Begrijpen dat hij van onbewust mens een zelfbewustzijn heeft ontwikkeld is tot daar aan toe, maar dit wordt meer als gegevenheid geaccepteerd.

In vroeger tijden moest de mens op alles wat hij ondernam om in leven te blijven vertrouwen op zijn gevoel, de echte intuïtie was niet meer beschikbaar. De aardse mens was zijn goddelijk weten ontnomen om zich met het aardse te verenigen en de aarde te verlichten. In de kou letterlijk en figuurlijk gezet moest hij zich uit het paradijs een weg banen, verdichten en aardse basisbehoeften vervullen om in leven te blijven. Eten en drinken veroveren was een eerste levensbehoefte die veel tijd en inzet vroeg, gelukkig werd de mens zich al snel weer bewust van het wel verstandelijk kunnen uitpluizen en denken. Maar vaak was er in die tijd, ook veroorzaakt door de donkere aardekrachten, een somberheid die zijn weerga niet kent. Een vernietigend doemdenken dat alles zinloos is en tot niets leidt, zo was de mens afgescheiden van wie hij in werkelijkheid was. Als goddelijk wezen zijn deze gedachten niet aan de orde, dat kan alleen maar in een aards tranendal worden ontwikkeld en is een bijkomende eigenschap van de mens. Tegenover het verlichte wezen staat de zich in een donkere deken van somberheid ontwikkelende mens die deze duisternis moet overwinnen. Vorm geven aan de opdracht die zelfs vergeten is, niet in het bewustzijn heeft de mens vele levens lang kunnen ontwikkelen. De oude oerdriften om zichzelf en de aarde de baas te kunnen, zijn in oorsprong nog aanwezig als doorzettingskracht van het ego om te overwinnen. Dat levengevaarlijke lichamelijke krachtmetingen niet meer noodzakelijk zijn is in het lichaam langzaam gerudimenteerd evenals het nog zichtbare staartbeen. De mens ervaart in tijden van spanning nog een golf van adrenaline en zijn hele lichaam kan nog worden ingesteld op enorme krachtmetingen. Deze zijn in die zin niet meer nodig, maar om in zijn kracht te komen heeft de ene mens soms wat meer nodig dan de ander. De ene mens heeft voldoende aan een boze blik om tot de orde te worden geroepen en de ander zal een fikse straf nodig hebben om de realiteit in een samenleving te begrijpen. Aanpassing door schade en schande wordt door iedereen anders ingevuld, al eeuwenlang op de eigen unieke wijze. Want het leerproces om zich tot volwaardig mens te ontwikkelen is nog lang niet afgelopen, er is voor de mensheid nog veel bij te schaven en in het licht te zetten. Waar de mens al zijn kwaliteiten kan ontwikkelen, zijn er ook zijn minder aangename kanten die hiertegenover staan. Alles moet worden vormgegeven en uitgewerkt, elk mens zal alles moeten ervaren om er door te kunnen leren. Voor de mensen die dit moeten aanschouwen, meemaken lijkt het soms een onbegonnen zaak. Altijd weer die pubers inperken tot een ordentelijk leven, zodat het niet tot overlast voor de samenleving leidt. Deze inperking die al op een zeer jeugdige leeftijd begint, het sociale gedrag heeft de twee kanten die moeilijk zijn te verweven in een mensenleven. Geaccepteerd worden door de ander en zichzelf verwezenlijken zijn altijd in strijd met elkaar en vragen een nauwkeurige balans van geven en ontvangen. Wanneer er oude oerdriften mee gaan spelen als er iets onmogelijk is, is het hek van de dam en moet er gestraft worden om het leven leefbaar te houden. Hoe de mens dan toch zichzelf leert verwezenlijken lijkt een onmogelijke opgave, zichzelf onvoorwaardelijk lief hebben boven alles en iedereen. In hem is het goddelijke weten, de intuïtie waar hij inmiddels weer op mag leren varen, alles wat met zijn voelen te maken heeft, het innerlijk weten. Dit als leidraad nemen wijst hem de weg, elk mens WEET voor zichzelf wat het beste is niet uit egoïsme maar uit innerlijke wijsheid.

De komende tijden zal de mens in liefde zijn weg leren vinden, maar dit zal met vallen en opstaan zijn. Dikke builen vallen hoort erbij om te leren wat de weg van liefde is, de weg is geplaveid met voetangels en klemmen. Deze weg is een andere dan de mens gewend is, de weg van het ego is de andere kant op; deze weg terug naar het hart is de enige weg naar liefdevol met elkaar omgaan en dit lijkt inderdaad een terugweg voor het ego. Alle belangen hun eigen gang laten gaan, de eigen belangen laten wegen voor het hoogste goed is voor het ego niet te overzien.

Wanneer er weer een stap terug gezet moet worden, de mens zich weer eens aan een anders steen heeft gestoten, zal hij zijn wonden wrijvend zich afvragen wat er nu weer is misgegaan. Deze boodschap kan hij dan alleen maar in zichzelf zien beantwoord, op den duur zal het sneller gaan dat hij begrijpt waar het hem weer aan schort. Steeds helderder tekent de weg naar liefde zich af, in het begin alleen zo nu en dan als een flitsje en een goed gevoel. Belangeloze, onzelfzuchtige daden geven innerlijke verrijking en de weg naar onzelfzuchtigheid staat haaks op die van het ego. Dan gaat het niet alleen om eigenbelang, maar om het overschatten van het ego dat denkt dat iets op een bepaalde manier moet. Overal zijn er verschillende wegen mogelijk, maar de weg van de liefde is zonder eigenbelang en in vreugde om tot vervulling te komen. Daar zit geen ander agendapunt bij, maar is puur zoals het is en als het niet zo gaat is het ook goed. Dat is overgave, stromen naar een volgende gelegenheid dat de tijd er wel rijp voor is, forceren van inzicht van een ander is een onmogelijke zaak. Dat is iets wat de mens in zijn ego los moet laten, dat hij het beter weet voor de ander: de ander door overtuigingskracht zijn denkbeelden wil opleggen. Dat is in vroeger tijden veelvuldig gebeurd, door overheersing werd de mens in toom gehouden. Vrijheid in denken is nooit door een ander opgelegd, maar in het eigen weten verankerd. In het kader van maatschappelijk functioneren, kan hierop door de mens zelf worden gesanctioneerd hiervan af te wijken. Dan is het in vrije wil voor de beste weg kiezen, maar dit is nooit vanuit het innerlijk weten, de eigen visie.

Te denken dat een ander een denkbeeld overneemt door het ego, het beter weten van een ander is een illusie. Het is dan hoogstens een laten zijn van het denkbeeld van een ander en hier niet tegen in gaan. Wanneer in openheid, vanuit het hart zonder ego- willen iets aan een ander wordt verteld, kan het door het hart worden ontvangen en kan de mens erdoor geraakt, geïnspireerd worden. Dat is een andere manier van communiceren die maar aan enkelen is gegeven. Dat zijn de grote inspirators, redenaars die werkelijk weten vanuit hun diepste zelf.

Alle mensen mogen leren vanuit hun diepste zelf en hun diepste verbondenheid met elkaar, los van het ego- willen te communiceren. Dan kan het een leiden tot het ander en de grootste vreugde op aarde worden uitgewerkt; een vuurwerk van licht en spetterende gedachten en gevoelens hun weg laten vinden in een stroom van liefde die naar de diepste vervulling en verbondenheid met Al dat is leidt.

De gelijke van de mens is ver te zoeken op de aarde, de mens is gegroeid in wat hij is geworden. Ver van alle andere dingen, dieren en planten is de mens ontwikkeld tot wat hij is. Een heerser over alles om hem heen, een soort almacht in weten hoe het allemaal zit en gebruik maken van de dingen, dieren en planten om hem heen.

Een paard heeft zich de afgelopen jaren niet zichtbaar ontwikkeld, werd hij vroeger door de mens gebruikt en misbruikt voor veel werkzaamheden: nu wordt hij veelal voor hobbydoeleinden gebruikt. In het paard heeft zich wel een verandering voorgedaan, als onwetend wezen was hij ten dienste van de mens en dat is hij nog steeds, alleen op een andere manier. De mens mag de kwaliteiten van de dieren ten voorbeeld stellen, zich eraan spiegelen en er wijzer van worden. De dieren geven de mens de mogelijkheid door hun aanwezigheid, zich van hun gevoelens bewust te worden. Of dat nu is door een hond verbondenheid en verantwoordelijkheid, door een kat vrijheid en koestering: elk dier heeft kwaliteiten waardoor de mens aangetrokken wordt, of juist niet. Bij het niet geeft dat een indicatie waar het bij de mens om gaat, wat er speelt in zijn gevoelsleven. Veel mensen weten dit allemaal onbewust, sterker nog ze praten gewoon met de dieren en nemen het antwoord in zich op.

Bezieling is weer heel anders aanwezig bij planten en dingen: kunstenaars kunnen bezieling in hun werk brengen dat voor een enkeling waar te nemen is. De kunstenaar zelf weet wel wat hem 'bezielde' zodat hij het kunstwerk op deze manier tot stand kon brengen. Door inspiratie stijgt hij in een andere dimensie boven zijn eigen kunnen uit in vormgeven aan iets dat aanvankelijk groter is dan hijzelf. In aardse proporties teruggebracht, neergezet kan dit door mensen worden geaccepteerd en begrepen, maar nooit zo worden gevoeld als de schepper ervan.

Elk mens kan de vreugde ervaren van het creëren, de scheppingsmogelijkheid die in hem aanwezig is. Als kind is een tekening met kleuren, iets wat grappig verwoord wordt of een bijzonder actie een werkelijke creatie. Elke ouder is ontroerd als het kind constateert dat papa of mama lief is, zomaar een lieve kus is een groot cadeau. Van kleins af aan WEET de mens van zijn bijzondere mogelijkheden en toch verdwijnen deze vreugdevolle acties in de loop van het leven. Voor werkelijke bezieling is weinig plaats in een maatschappij waarin hardwerken, alles door het ego willen en beredeneren voorop staat. Dit gaat niet samen met zachtheid, vreugde in het zijn ervaren, laten stromen van inspiratie en bezinning op wat is of anders kan.

Dat zijn verschillende zaken geworden, dingen, creaties omringen met zorg en liefde omdat alles daaruit is ontstaan, elke creatie als een wonder zien gaat niet samen met slim zijn, willen en moeten. Zolang deze gescheidenheid er is, beide in de mens aanwezig zijn en noodzakelijk voor een goede balans, blijft de mens in dualiteit, in gespletenheid. Deze gespletenheid leidt ertoe dat als de mens voelt dat alles niet meer gaat zoals hij wil, er tegenslagen in zijn leven komen en dat het moeilijk is om af te dalen naar het voelen, laten stromen. Als deze hindernis, het ego omtrent het laten komen en gaan is overwonnen, is de mens een heel end gegroeid.

Tot die tijd zullen alle middelen die hem verder brengen in zijn ego worden benut en uitgebuit, want hij is immers de baas: zegt het paard waarheen te gaan, zonodig met de zweep erover.

Grote zaken trekken veel aandacht, terwijl ze opgebouwd zijn uit vele kleine dingen die nauwelijks de aandacht kregen. Hoe deze dingen te rangschikken dat ze tot iets groots leiden wat wel belangrijk is, is een proces van wikken en wegen.

Meestal is vooraf niet duidelijk hoe iets zich gaat ontwikkelen, de mens is over de afloop vaak in het ongewisse. Terugredenerend probeert hij dan zijn keuzes te verantwoorden dat het geleid heeft tot succes of juist niet. Waar dan het manco zit kan worden begrepen en het is meestal mogelijk dit manco alsnog te verhelpen, zodat het hele project tot een succes wordt. Het heeft het kaliber van beter ten halve gekeerd dan ten hele gedwaald, maar dit is bij een fiasco moeilijk te overzien.

Niets gebeurt zomaar, alles heeft een reden en soms heeft de mens zelf in de gaten, merkt hij dat iets nog even gecheckt moet worden alvorens verder te gaan. Dan laat hij als het ware even een soort bezinnende twijfel, overdenking toe en kan er worden geïnspireerd tot een goede afloop. Uit de meest 'fouten', dat waar de mens een steekje heeft laten vallen door onachtzaamheid, zijn vaak de grootste ontdekkingen gedaan. Door in rust terug te gaan kan dan de ontdekking worden vervolgd of hersteld en is het vooral geen fout geworden. Alle kanten hebben immers hun eigen winst, of voor de mens om te leren, of voor de ontdekking zelf. Onderzoekers zullen een onderzoek dat tot niets leidt afdoen met het elimineren van een factor die de hypothese niet heeft bevestigd. In gewone mensentaal is dat gewoon dat het niet gelukt is, maar dat betekent niet dat het niet van waarde is geweest. Elk proces dat wordt doorlopen op welk niveau dan ook is van waarde, de mens geeft er een waardeoordeel aan dat meestal waardeloos is. Een raket de ruimte in schieten is een grote zaak, ervoor zijn er veel kleine zaken verricht die door het aantal even groot zijn. Dat de grootsheid vooraf niet aan de orde was, werd gezien is omdat het nog in ontwikkeling was tot de grootsheid die het moest worden. In elk proces zit dit verweven, door vallen en opstaan, leert de mens via kleine 'wonderen' hoe het leven in elkaar steekt en hij zich in de wereld kan verwezenlijken. Het ego van de mens maakt dat hij uiteindelijk alleen maar streeft naar supergrootsheid, meer dan en veel. Grote ontdekkingen zijn er niet elke dag, maar er is wel elke dag de mogelijkheid iets 'groots' tot stand te brengen. Dat kan liggen in de kleine dingen die de moeite niet waard lijken op zich zelf, maar in gezamenlijkheid leiden tot iets enorms. In geldtermen is dat als een inzamelingsactie waarin ieder zijn bescheiden bijdrage levert om tot een groot bedrag te komen.

Het geldt echter vooral ook voor iets simpels als een goede daad, iemand behulpzaam of liefdevol en vriendelijk zijn. Dit kan het leven verzachten, alles stroomt dan beter en de mens voelt zich in zijn grootse mogelijkheden een echt mens die iets kan neerzetten vanuit het hart. Niet alleen de grote ontdekkingen op wetenschappelijk gebied zijn de moeite waard, het zit vooral in de kleine dingen die het leven de moeite waard maken. Genieten van een zonsopgang en je verbonden voelen met de natuur is een andere beleving dan naar een superfilm gaan, maar het geeft allebei een bepaald gevoel van welbehagen. Alleen het bijzondere en extreme waarderen gaat dan voorbij aan wat er al is, het wonder van het leven zelf waarin de mens mag groeien, genieten en leven. Aan alles mag ervaren wat het leven met hem doet en hoe hij daarin zijn eigen waarde kan en mag bepalen. Groot of klein, waar elk mens zijn vreugde in ervaart is van belang voor elk mens om zijn leven zinvol te kunnen vormgeven.

Het rijk der hemelen is nabij, eigenlijk is het altijd nabij geweest in en om de mens heen. De mens kon door diepe concentratie contact maken, God vragen over zijn noden en behoeften. Dat contact maken was echter versluierd door het denken, het overlevingsinstinct en het gevoel in de steek te zijn gelaten: aan zijn lot overgelaten. De mens voelde zich zo alleen en verlaten dat er niet in de vreugde en verbondenheid contact kon worden gezocht. Zelfs de Christus verzuchtte nog indertijd: "Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?" terwijl hij wist dat hij van de Vader kwam en naar de Vader ging.

Wanneer de mens denkt dat hij er alleen voor staat wordt hij radeloos, het is dan heel moeilijk in de overgave te komen en alles weer helder te krijgen. Juist wat er nodig is om hem te helpen functioneert niet om hem weer op het goede spoor te zetten, zodat hij alles weer aan kan en in zijn ego kan blijven. Daar zit het eigenlijke probleem ook, in het ego kan nooit in overgave de verbondenheid worden gevoeld, wel de inspiratie. De inspiratie is er om de mens te sterken in waar hij mee bezig is, diepe contemplatie is iets anders. De mens is vrij in de keuzes die hij maakt, zijn ziel leidt hem naar waar het nodig is. Wanneer de mens in de flow van het ego zit, hij denkt dat hij alles aankan, gaat hij voorbij aan zijn zielenwezen. Het aftasten van wat er goed is om te doen verdwijnt in de flow, als vanzelf leidt het ego de mens naar succes of juist dus niet. De ziel is er dan eigenlijk al uit, de mens voelt dat er iets hapert en kan het niet meer pakken. Juist de ziel kan alleen in rust los van het ego worden gehoord, vragen aan God de Vader om hulp kan ook alleen maar via de ziel. Wanneer de ziel uit de actiedrang is gaat er vaak iets mis, wordt er iets over het hoofd gezien, de ziel kan niet meer in contact met de mens bijsturen. De mens voelt zich dan alleen en dat is hij ook dan, van alles en iedereen verlaten. Wat prachtig lijkt in de actie wordt dan waardeloos, de bezieling is weggefallen en de mens is onmachtig dit weer te herstellen. Dat is waar het ego op zijn hoogtepunt is, denkt dat hij almachtig is juist in dit falen.

Het gaat namelijk niet om het ego, maar om het werkelijke diepe zelf, de innerlijke vervulling: als dit door het ego wordt gemolesteerd is er niets. Vanuit het niets kan het ego de mens geen vervulling, bezieling geven en dus zal eerst het ego dat erop zit moeten verdwijnen om weer tot de kern te komen. Dit loslaten voelt dramatisch voor de mens, dacht hij het allemaal te kunnen, er is niets dat daar van overblijft. Zonder bezieling is de vreugde en verbondenheid verdwenen en de wanhoop nabij. In deze wanhoop kan er weer tot overgave, hulpvragen en afstemming worden gekozen en kan dit worden hersteld. Alleen door diepe overgave en loslaten kan dit, dat wat het ego werkelijk niet in de hand heeft. Alles loslaten is voor de mens moeilijk en toch gaat het alleen maar hierom. Alles wat de mens op aarde neerzet is van tijdelijke aard, de mens die denkt dat door iets te bereiken hij het koninkrijk Gods binnentreedt, zit op de verkeerde weg.

De weg terugvinden, los van het ego- willen en in trots in plaats van bescheidenheid is als het van een troon afvallen. Terwijl de mens denkt dat hij is verstoten is dit nu juist het leerproces om weer te komen tot wie hij werkelijk is, een deel van het grote geheel dat alleen kan groeien in liefde naar en met elkaar. Als Gods kinderen de wereld bevolken en groeien in licht en liefde, alle duisternis oplossen door zachtheid, welwillendheid voor zichzelf en elkaar. Zonder zelfverwijtende gevoelens als falen en overstemmende machtswellust de ander als gelijke broeders en zusters zien in een leerproces om van de aarde een lichtparadijs te maken.

Op aarde leven vereist een inzet in het totale gebeuren die wel of niet kan worden opgepakt, aangedurfd. De mens kan kiezen wel of niet aan dit gebeuren deel te nemen en op welke manier. Hij kan kiezen, of heeft gekozen voor een prominente, persoonlijke of voor een bescheiden rol in het leven. Elke president of koning is op meerdere manieren hiervoor voorbestemd.

Dat betekent niet dat alles vast ligt, de rol alleen maar gespeeld hoeft te worden. Integendeel de blauwprint is gegeven, de voorwaarden aanwezig en dat komt het grootste dilemma, de eigen keuze: durft, doet de mens wat van hem verwacht wordt of niet? Dit hangt af van de mens zelf wil, durft en doet: ziet hij in zijn kleinheid zijn eigen grootsheid niet, dan wordt het niets. Ziet hij grootsheid waar deze niet voor hem is, dan wordt het ook niets. Elk mens heeft zijn eigen rol niet alleen te spelen, maar ook in te vullen wat voorbestemd is, maar het is en blijft altijd de eigen keuze. Elk mens mag in vrijheid bepalen wat hij wil, durft of gaat leren, leren is groeien, zijn snor drukken niet. Maar ook dan is er geen man overboord, hij kan immers altijd opnieuw beginnen of in dit leven of in een volgend leven. De huiver is niet ten onrechte, eerdere ervaringen hebben de mens gevormd tot wat hij nu is, Hitler zal niet snel een nieuw leven als dictator aandurven, al zou het zelfs een regeren ten goede zijn. Dan nog zijn de aspecten om met macht om te gaan een hele klus om aan te gaan en de angst om weer in dezelfde fout te vervallen moet afwezig zijn.

Dat is wat de meeste mensen ook weerhoudt te doen wat ze van plan waren en wat gedaan moet worden, de mooie dingen zijn in vreugde bereikt en dat is groeien zoals het bedoeld is. Maar elk mens vervult niet alleen de lichte spiegel, maar werkt ook mee aan het verdrijven van de duisternis. Wanneer de mens niet de confrontatie met de donkere kant aandurft, zal de duisternis geen licht kunnen worden. De aarde verlichten is een heel proces, in een mens alleen licht en liefde zijn ook. Moeder Theresa's taak was anders maar in de geschiedenis van het verlichten van de aarde dezelfde als andere rollen die ingevuld moeten worden. In principe zijn ze even zwaar, alle zullen vervuld moeten worden door elk mens om liefde te worden, te ervaren en uiteindelijk te Zijn.

Wanneer aspecten van het aardse en het menselijke Zijn niet worden uitgewerkt, kan de mens nooit tot volledige overgave en liefde voor zichzelf en alles wat er is komen. Door de ervaringen in zijn kleinheid en door zijn angsten onder ogen te zien kan alles wat niet het goddelijke in hem is aan te gaan, kan hij groeien. Door die ervaringen, zelfs in martelaarschap zal de mens leren wat wel en niet nog te leren en te ervaren is: slachtoffer of dader, onderdrukte of tiran. Alle aspecten zijn in de mens aanwezig, onderdrukken hiervan of een oordeel over ander aanmatigen is ego van beter weten. Maar erger is het verdoezelen ervan, niet het licht laten schijnen op de zwakke kanten, dan kan de mens deze niet overwinnen en kiezen voor het goede. Zolang de zwakte in het donker blijft, verborgen en niet aan het licht mag komen, is de mens nog niet wie hij in zijn grootsheid wel mag zijn.

Wanneer alles licht en liefde is, opgeruimd is wat niet hierbij hoort, mag de mens zijn eigen grootsheid ervaren en dit bereikt hij door te leren van ervaringen en te groeien in zijn goddelijk zijn. Als op aarde vorm krijgt, dat alle mensen alleen licht en vreugde en in liefde naar elkaar, is bereikt waarvoor de mens hier op aarde is; de aarde en dus ook zichzelf verlichten in goddelijk zijn.

4.19 Problemen zijn er door mensen uitgedacht en vormgegeven door niet vanuit het hart te voelen, maar te bedenken wat het beste zou zijn en vervolgens de verkeerde keuze te maken. Wat aanvankelijk verstandelijk een goede of de beste keuze lijkt, kan vaak vooraf niet worden overzien. Wat erbij gevoeld wordt is altijd wat het beste is voor die persoon op dat moment, ook al is het een tegenzin, afkeur en niet willen van binnenuit.

Niet vanuit het gevoel handelen is een verplichting en soms is dit het juiste om te doen als het in samenwerkingsverband of arbeidsverhoudingen gaat. Dan is wat de mens op dat moment niet als plezierig ervaart voor het grote geheel wel van belang, omdat er iets dat groter is moet worden vormgegeven. Blijft dit gevoel van onbehagen dan kan elk mens vanuit zichzelf bepalen hieraan niet meer te willen meewerken en ermee stoppen. Terugtrekken en een andere werkkring zoeken zijn dan aan de orde waarbij de mens zich vrij voelt om te doen wat gedaan moet worden. Hier is weinig aan toe te voegen, het is de stroom die gevolgd wordt, door het onbehaaglijk voelen kan de mens in vrijheid zijn keuzes maken om te doen wat hij wil. Moeilijker ligt het als de grote keuze anders blijken te liggen dan aanvankelijk gedacht, altijd speelt dan het eigen falen mee. In hoeverre heeft de mens het dan 'verkeerd' gedaan en moet de keuze op een andere manier worden ingevuld. Zolang er ego bijkomt, niet willen falen en zelfinzicht blokkeren, leert de mens niet van de verkeerde keuze en verhardt hij in zijn vast willen houden aan de eerder gemaakte keuze. Uiteindelijk zal hij toch moeten inzien dat geen enkel mens onfeilbaar is en dat de gevolgen van zijn starheid om mee te bewegen met de veranderde situatie door uitstel alleen maar moeilijker wordt. Dit proces doet de mens zichzelf aan, maar het is gewoon een proces om te groeien net als elk leerproces.

Het voelen opzij schuiven en het als onbelangrijk negeren zal steeds meer naar boven komen tot de mens dit honoreert: tenslotte is de mens niet alleen verstand. Sterker nog vanuit het voelen wordt de mens gevormd, bepaalt hij zijn weg in het leven. Zelfs een verstandshuwelijk gesloten vanwege economische of financiële redenen bepaalt de mens zelf. Staat hij hierbij niet open voor zijn voelen van zijn eigen afkeur of voorkeur, dan ontwikkelt het innerlijk weten van binnenuit zich niet. Als dan later blijkt dat het de verkeerde keus was, moet er altijd via het voelen een uitweg worden gevonden. Of het huwelijk wordt een succes, desnoods met een maîtresse erbij, of de mens wil vrij zijn en wordt het gewoon een scheiding. Alles gaat zoals het door de mens wordt vormgegeven en elk mens bepaalt voor zichzelf waar hij gelukkig van wordt. Niemand kiest voor zijn tegenzin, tenzij hij zichzelf te min acht voor geluk. Elk mens kan zijn eigen leven naar believen vorm geven en keuzes maken die voordelig voor hem zijn. De overdreven manier om eerst een ander te behagen en dan aan zichzelf te denken is al lang achterhaald. Als iedereen goed voor zichzelf en voor de ander zorgt, cijfert hij zichzelf niet weg, maar doet hij recht. Op het moment dat hij bedenkt dat hij alleen het goede doet verheft hij zichzelf boven anderen en doet hij zichzelf en de ander onrecht. Dit is altijd een zaak van voelen en innerlijk weten, voordat er problemen zijn kan dit allemaal in het eigen innerlijk weten worden geschouwd. Als dan tegen beter weten in toch de oude koers wordt gevaren die niemand meer dient, stopt het leerproces en groeit de mens niet meer. Evenals in het plantenrijk gaat hij dan als de plant weggewijnen en komt niet meer tot bloei: dit is als de motivatie laten verdwijnen bij de mens. Alleen kan de mens wel in zelfreflectie bijstellen of er meer licht op wat er speelt moet worden gericht en er daadwerkelijk acties noodzakelijk zijn. De mens kan voor de plant beslissen of hij op een andere plaats moet staan om weer te gaan groeien en dat kan hij voor zichzelf ook. Dit vereist wel eerst een onderkennen van het weten dat het zo niet de goede kant op gaat en dit gevoel dan met het verstand dit erkennen is voor het ego- pijnlijk om het falen te onderkennen.

4.20 Wat er te gebeuren staat kan door de mens worden vorm gegeven, maar de gebeurtenissen zijn niet door de mensen te bepalen. Alles kan in een andere vorm worden gezet, zogenaamde toevalligheden kunnen wonderen bewerkstelligen.

Al regelt en doet de mens wat hij denkt wat het beste is, er is altijd een betere, soms snellere weg die over het hoofd wordt gezien. In de situatie, met de dingen in de wereld vereist dit ook een beperktheid in overzichtelijkheid. Wanneer alle aspecten meegenomen worden voor het goede verloop kan er altijd een kink in de kabel komen die de hele planning overhoop brengt. Tegen deze stroom invechten om toch het oude te behouden doet afbreuk aan de bewegingen die overal in zijn. Niets kan gestopt voor altijd, alles vindt een uitweg om in een vernieuwende vorm te komen. Tegenhouden geeft verstarring die tot verstening leidt, een zodanige verharding die niet meer in beweging is te brengen.

Zou de mens alles kunnen overzien dan was het allemaal heel snel geregeld, als met elke beweging wordt meebewogen. Dat betekent dat de mens zijn eigen planning en overzicht in vertrouwen los kan laten voor de veranderingen die er ten goede in kunnen worden ingepast. Als het eigen ego, dat het in de hand wil houden en het beste weet wat er gebeuren moet, hier een ondersteuning in kan ervaren is het een enorme grootsheid die staat te gebeuren. Als het ware mogen alle mogelijkheden er bij worden opgenomen en de grootsheid kan in volle omvang in de vorm worden gezet. Zonder deze openheid en het vertrouwen denkt de mens in kleinheid, dat hij als mens alles zelf moet doen en alles het beste weet wat goed en wat niet. Zo moet ook inderdaad het begin worden vormgegeven, rekening houden met de beperkingen die er voor alle dingen zijn: aardse onmogelijkheden die niet voorhanden zijn. Beginnen met een actie die veel investeringen vragen die geld kosten, zonder dat er naar de financiën wordt gekeken is hier een voorbeeld van slecht beginnen. Maar wanneer geld de reden wordt om niet het goede, de juiste beslissingen te nemen maar vanuit beperkingen te werken, gaat deze beperking een ander leven leiden. Als er vervolgens alleen aandacht gegeven wordt aan het verwerven van het geld en niet meer aan het verwezenlijken van het bedoelde, wordt het verkeerde spoor gevolgd. Soms zijn er inhaalacties nodig en moeten zijsporen worden vormgegeven, dat ligt bij de verwezenlijking van elke droom weer anders. Daarom is het ook nooit mogelijk om vooraf alles vast te leggen, er zal ruimte nodig zijn waarin bepaalde onderdelen hun eigen vorm moeten krijgen. Dit vraagt die openheid, het vertrouwen en de mogelijkheid om te groeien in het plan, waarbij alle opties open blijven voor verdere ontwikkeling. Dit te willen sturen en te beperken doet afbreuk aan het geheel, onderdelen schrappen die wel noodzakelijk zijn maakt het geheel minder waard. Deze waarde kan pas achteraf worden gezien, echte waardering in de vorm brengen zal nooit haalbaar zijn. Wel de ruimte er laten zijn tot de vorming van wat er al in oorsprong is, dan kan het verder groeien als het niet wordt afgekapd.

Als de mens zich realiseert dat er niets hoeft te worden gestopt, alleen sommige dingen even terzijde geschoven kunnen worden en ze als het ware laten rusten, was het leven een stuk gemakkelijker. De mens hoeft lang niet altijd sterke meningen te vormen, dat denkt het ego wel maar dit wordt door niemand gevraagd. Juist alles even in de week laten liggen maakt het geheel milder, als eventuele optie die nog verder kan worden uitgewerkt. Dan kan het in het universum een passende plek krijgen en mag weer opbloeien wat in de sluimering aanwezig was. Nu even niet aan de orden, misschien in de toekomst een verzachtende vorm van alles wat niet direct van pas lijkt te komen. Vernietigen van ideeën is een weggooien van energie die altijd weer in een andere toepassing kunnen worden gebruikt: de energie was er al aan besteed en energie is geen wegwerpartikel.

Gegeven de huidige situatie is de mens volop in ontwikkeling om zijn eigen aard te ontdekken en hiernaar te leven. Er zijn veel verschillen in ontwikkelingsniveau, maar in het ervaringsleren is er een stijgende tendens om zichzelf kritisch op te stellen in het eigen functioneren. Waar vroeger de meester de fouten vaststelde, kan de mens nu zelf overzien waar het voor hem over gaat.

De mens heeft zich dusdanig ontwikkeld van onbewust, overlevend en meegaand wezen naar een bepaalde vorm van bewustzijn. Veelal is dit nog het ego bewustzijn van kunnen en willen, maar er is een duidelijke groei naar inkeer in de eigen persoonlijkheid, een soort zelfanalyse. In het menselijk brein is het nu wel duidelijk dat het niet alleen externe factoren zijn die de mens beïnvloeden, maar dat hij zelf de hoofdrol speelt in zijn leven. Voorlopig is dit nog een geslaagde carrière en de buitenkant van het leven te laten zien, de weg naar inkeer wordt elk mens aangeboden als er even iets niet gaat zoals het zou moeten gaan. Hoever de mens dan het bewustzijnspad op wil gaan is aan hem, die keuze kan en mag hij zelf maken. De druk van buitenaf wordt wel steeds sterker en zich hieraan ontworstelen wordt steeds moeilijker: het is inmiddels geaccepteerd dat de mens innerlijke rust moet nastreven. Dit wordt nog erg wild west aangeboden van zoek het maar uit, probeer iets, tot uitgebreide persoonlijkheidspaden die anderen hebben bewandeld. Het is gemeengoed geworden en dit maakt het pad naar verlichting gemakkelijker, iedereen kan als hij zich werkelijk overgeeft aan wat er voor hem werkelijk van belang is, tot verlichting komen. De mens is in staat om een verlichte geest te zijn en dit voor te leven op aarde, het gevaar dat dit een ego- verlichting is, is daarbij aanwezig. Toch is het zo dat dit uitgefilterd wordt en juist de zoekende mens scherp maakt in wat wel of niet voor hem aan de orde is. De afkeer voor een zwaar bebaarde, zweverige goeroe mag er zijn, de mens hoeft niets te doen wat voor hem niet goed voelt. Dit pad kan alleen maar door dit ervaren zuiver worden bewandeld, als er meteen een hoog verlichte geest de juiste aanwijzingen zou geven, wordt het niet in het ervaringswezen van de mens opgenomen. Het leven van inkeer en ontwikkeling naar zelfbewustzijn is als levenspad geen wandeling van een weekje, maar kan een mensenleven in tijd zijn. Van hoeveel factoren die afhankelijk is hangt het af hoever en wanneer dit pad kan worden ingeslagen. Wanneer en hoe lang in tijd is hierbij hoogst onbelangrijk, de intensiteit en de ervaringen waardoor geleerd mag worden bepalen de graden van opbouw van het bewustzijn. Om de simpele zaken te begrijpen moet over het simpele heengekeken kunnen worden, juist in de eenvoud ligt het grote weten. Dit vereist een enorme inzet en overgave om los te komen van het bestaande weten en denken, alle patronen die een hokjesgeest hebben bewerkstelligd, moeten worden losgelaten. Een eerste aanzet hiertoe is de gelijkwaardigheid van elk mens, loslaten van dom en slim, aardig en niet aardig zijn maar simpele voorbeelden die al veel moeite kosten.

Het zuivere weten dat elk mens uniek is en een kind van God is op aarde is een ontdekkingsreis die meestal pas door het eigen falen kan worden ontdekt. Los van vooroordelen komen tot een oprechte bejegening naar alles en iedereen is een enorme levensles. Het zelf, de eigen persoonlijkheid moet eerst worden opgewaardeerd tot goddelijk wezen dat op aarde zijn lessen mag leren. Dan geldt dus dat iedereen dit mag doen op de eigen manier en daar komen de haken en ogen van de opvoeding, samenleving en vaststaande patronen en zienswijzen bij naar boven. Elk mens is beïnvloedt door wat hij is geworden, hoe hij zijn mening heeft gevormd in dit leven. Dit resetten in liefde naar alles en iedereen als keuze om te leven is een daad van enorme inzet en een voorwaarde om het pad verder te volgen. Na deze eerste keuze van overgave en vertrouwen is de eerste tree genomen en kan de ladder verder worden bestegen.

DEEL 5: ELIA OVERSCHOUWT.....

5.1 De wereld is aan het veranderen op een geleidelijke manier die niet zichtbaar of merkbaar is in het dagelijks leven. Heel langzaam en gedoseerd druppelen nieuwe zienswijzen de maatschappij in. Tegen een nieuwgevormde mening is er meestal eerst verzet op een uitgesproken manier, dat hiertegen automatisch de redelijkheid wordt ingezet. Daarmee is het pleit half gewonnen, de extremen worden uitgefilterd en het redelijke blijft behouden. De enige manier om veranderingen in het menselijk brein door te voeren is door het te prikkelen, te stimuleren. Veel bestaande zaken worden geaccepteerd zoals het is gegroeid en waarmee de mens heeft leren leven. De consequenties worden doorgevoerd en door de mens in de vorm gebracht die mogelijk is, betere consequenties komen hierbij niet aan de orde. Pas wanneer iemand anders alles uit het verband rukt, komt er beweging en dat uit zich in verzet tegen wat er beweerd wordt. De mens is van nature geneigd het goede te behouden en zich aan te passen, ruzie, oorlog en geweld is eigenlijk niet des mens. De vrede bewaren, vredelievende oplossingen bedenken kan hij met zijn brein en uit eeuwenlange ervaringen weet hij van binnenuit dat geweld niets oplost. Oorlogen die in naam van iets zijn uitgevochten zijn achteraf vaak onnodig gebleken, alles draait er om dat de mens leert zich aan te passen aan de veranderde omstandigheden. Of dat nu een aanpassing aan natuurlijke omstandigheden is, huizen beter bouwen om tegen orkanen bestand te zijn of tegen kerkelijke, maatschappelijke overheersingen: de mens KAN zich aanpassen. Deze manier van aanpassen is heel heilzaam, de mens kan de omstandigheden naar zijn eigen goeddunken invullen in vreugde of verzet. Dit is in het begin niet duidelijk maar door creativiteit die de mens eigen is kan er altijd iets worden bijgeschaafd, gewonnen worden aan elke omstandigheid. Daar is de mens immers mens voor, het lijkt volgzzaam, maar het is vooral niet slaafse acceptatie van de omstandigheden. Juist in de opgelegde beperkingen komt de zuiverheid boven, het werkelijke onrecht of de mogelijkheden die er wel zijn volledig te benutten. De mens is een hoogstaand wezen dat zich eeuwenlang heeft ontwikkeld tot wat hij nu is en kan, helaas heeft dit weer de keerzijde van het ego dat denkt alles te kunnen en te zijn. Wanneer het ego denkt het te weten en anderen van binnenuit weten dat er een ander 'weten' is, kan het spel beginnen en het ego- beter- weten op zijn kop worden gezet. Het is een spel van over alle grenzen, tot in het belachelijk maken van wat er is te komen om tot een relativisering van de waarden en normen. Dat is waar het uiteindelijk om gaat, het goede te behouden van alles wat er op aarde is ontwikkeld en is mogelijk gemaakt. De volledige inzet van de mens om soms zijn leven te geven, of zich met hart en ziel voor iets in te zetten voor wat hij van binnen uit weet, in gelooft dat het goede is, werpt steeds meer zijn vruchten af. Martelaars voor het geloof, kamikazepiloten voor de goede zaak en vele andere opofferingen doet de mens voor de rechtvaardige zaak, hoewel anderen dit vanuit hun visie kunnen veroordelen. Langzaam aan zullen alle menselijke acties op werkelijke waarde worden geschat, eerst vanuit geschiedkundige invalshoek en gaandeweg op het daadwerkelijk beleven vanuit de innerlijke drijfveren. Nu is het al een normaal geaccepteerd feit dat de kruistochten geen zin hebben gehad, behalve voor de ridders die toen dachten met het kruis in de hand te moeten moorden.

Waar het om gaat is dat elk mens zijn eigen weg, zijn eigen innerlijk mag leven zolang dit niet ten koste van anderen gaat. Dat is het maatschappelijk belang dat er is en gehandhaafd dient te worden. Omgekeerd betekent dit ook dat elk mens tegen elke vorm van geweld en oorlog mag zijn en in staat gesteld wordt dit uit te dragen in een wereld die vol is van geweld uit eigenbelang wat nergens toe leidt.

5.2

Vergeleken met vroegere jaren is de mens meer zelfbewust geworden en dit uit zich in van beter weten tot betweterigheid. Dit is een te veel aan zelfbewustzijn dat verworven is en weer tot normale proporties kan worden teruggebracht. Het nadeel van deze betweterigheid is dat ander mensen die dit niet zijn worden overschaduwd door dit beter weten.

Wanneer de mens kennis of vaardigheden heeft verworven, mag hij zich op de borst kloppen, omdat hij het goed heeft gedaan of goed weet waar het over gaat. Kennis en vaardigheden verouderen snel, op de basis van de eerste kennis wordt de volgende laag gebouwd en deze ontwikkelingen gaan heel snel. Als de mens denkt een paar jaar te kunnen rentenieren met zijn bevindingen, er prat op gaat wordt dit snel tot een farce. Als hij bovendien door dit te weten of te kunnen zich aanmatigt alles wel te kunnen en te weten is het hek van de dam. Dan worden dit tot betweterige clubjes mensen die denken de wijsheid in pacht te hebben, terwijl ze achterlopen met hun kennis of vaardigheden. Wat de priester vroeger tot een betrouwbare leidsman, vertegenwoordiger van God op aarde maakte, wordt nu heel anders bekeken. Met de tijd meegaan, in beweging blijven en groeien aan de dingen die zich voordoen is een voorwaarde om mee te tellen. Dat is iets anders dan denken het allemaal wel te weten en het goed te weten zoals het is, maar een openstaan voor vernieuwingen en veranderingen: een WILLEN groeien.

Deze keus is moeilijk te maken, het houdt in al het oude, verworvene los te kunnen laten om het nieuwe toe te laten. Te weten wat tot ballast is geworden en wat niet meer ter zaken dienende is, al heeft het nog zoveel inzet gevraagd om het te bemachtigen. Op het moment dat deze keus gemaakt moet worden zal de mens als een kind niet vanuit wat er al is, maar vanuit wat er te leren is moeten leven. De verworvenheden in het leven hebben de mens juist zelfvertrouwen gegeven en dit lijkt te moeten worden opgegeven. Zo is het dus niet, zelfvertrouwen zit binnenin de mens en niet in de verworvenheden. Als de mens zichzelf vertrouwt weet hij van binnenuit dat het altijd weer goed komt, wat er ook gebeurt. Juist door de gehechtheden lijdt de mens, dat is ook loslaten van het bereikte ego- zelfvertrouwen. Het grote verschil in dit ego- zelfvertrouwen, vasthouden aan wat hij bereikt heeft met een zweem van snoeven (kijk mij het eens allemaal goed weten) en zich beter, soms verheven voelen boven degene die dit niet hebben bereikt, is het werkelijke vertrouwen van het eigen- zelf. Het kennen van de diepe innerlijke overgave vanuit vertrouwen is iets anders, daar komt goddelijkheid naar boven, inkeer en vooral het niet- weten.

In dat niet- weten kan een innerlijk weten groeien en dat kan alleen maar als het ego- weten is losgelaten. Dit vraagt veel geduld om tot deze overgave te komen, want dit is niet af te dwingen of op een ego- manier te bereiken of te verdienen. Juist het tegenovergestelde van het bereikte ego- zelfvertrouwen is die overgaven om tot de puurheid en zuiverheid van het menselijke zijn te komen. De nietigheid van elk mens te ervaren en de ondergeschikte rol in grootsheid, goddelijkheid en verbondenheid met alle mensen in eenheid. Dit is de omgekeerde kant van de medaille die was verdiend door met het ego het leven in te vullen. Het is als het ware terug naar af, naar waar het allemaal om gaat, iets wat eerder te simpel en onderontwikkeld leek. De grootsheid in alles leren zien, zonder de bril van de eigen menselijke kracht er te laten zijn en groeien in dit besef van grootsheid: alles is al volmaakt, de mens ook zoals hij is.

5.3

Voor de meeste mensen op aarde is het leven geen vreugdevolle belevenis en wordt het leven ervaren als een zware klus die geklaard moet worden. Om nog een keer terug te komen, te reïncarneren is ook geen vreugdevol uitzicht wat ingecalculeerd kan vorm krijgen.

Elk mens is op aarde om te groeien, te leren zichzelf te verwezenlijken, dit lukt natuurlijk niemand in een leven om volmaakt te worden. Deze beperking, de onvolmaaktheid van het zelf en alles wat er heeft tegengewerkt dit te bereiken, maakt het leven zwaar. Dat deze beperkingen door de mens zelf worden opgelegd en door zijn eigenheden tot stand komen, wordt daarbij dan vergeten. Elke ervaring is voor elk mens uniek, de een ervaart alleen zijn als rust en de ander als eenzaamheid. Alle omstandigheden zijn door de mens zelf gecreëerd, elk mens heeft de keuze te worden wie hij wil. De eigen al of niet opgelegde beperkingen accepteren valt menig mens zwaar en het liefst wil hij dit neerleggen bij iets of iemand anders. De taak van God op aarde zou kunnen bestaan uit elk mens steeds een spiegel van het eigen handelen voor te houden en de mens de vrije keuze te laten.

Die vrije keuze om te ontwikkelen tot een werkelijk mens zijn en te leven in vreugde is ingebed in een maatschappij niet eenvoudig. Wanneer elk mens zich vanaf zijn prille jeugd alleen op zichzelf zou richten en doen wat hem het beste uitkwam, zou dit een vorm kunnen zijn. Maar de mens is niet alleen op de wereld, behalve dat een ander hem de spiegel voorhoudt is het geluk met een ander mens ervaren een topervaring waarin gegroeid kan worden. Geen mens is volmaakt en hoe met de eigen leerervaringen en die van een ander om te gaan is een bewustwordingsproces. Wanneer elk mens de ander als volwaardige tegenpool, een denkend en lerend wezen ziet, weet hij van binnenuit ook zijn eigenheid. Iedereen mag zijn eigen levenspad leven, soms gaat dat als vanzelf en soms als een drama dat wordt uitgewerkt. Of dit nu als een soldaat in een werkelijke oorlog is of in een huwelijk met confrontaties, het zijn alleen maar leerprocessen. De soldaat kan altijd kiezen om niet te willen vechten, los van de consequenties en dit geldt ook voor huwelijkspartners. Altijd is er de eigen vrije keuze, al wordt deze vrijheid ingeperkt door de mens zelf: durft hij het wel of niet, doet hij het wel of niet, de keuze is er altijd. De onzekerheid wat er achter de keuze opdoemt, boezemt vaak angst in en dan lijkt het alsof er geen keuze is, deze beperking ziet de mens zelf dan vaak als onmogelijkheid.

Dat de mens zichzelf inperkt en de mogelijkheden die er voor hem zijn niet ziet, oppakt en vorm geeft is iets wat achteraf vaak pas wordt gezien als wat er had moeten gebeuren. Ook dan is het niet te laat en mag er geleerd worden wat het beste is, er is steeds weer een nieuwe leerervaring mogelijk om tot volmaaktheid te komen. Of er veel of weinig succes behaald wordt maakt niet uit, de leerschool leidt uiteindelijk tot de mens die in vrijheid en vreugde zijn leven op aarde met anderen kan delen en vormgeven.

5.4

Voor de meeste mensen is het geen normale zaak om te bedenken wat ze willen, echt willen vanuit hun hart: het leven wordt geleefd zoals het zich voordoet. Dit lijkt onbewustheid, maar het is een vorm van slaafs volgen wat er wordt voorgeschreven.

In de huidige maatschappij zijn er veel regels, zoals zindelijk moeten worden, je bord leeg eten, naar school en alles doen wat er moet. Daardoor is er weinig ruimte voor eigen initiatief, dit wordt eigenlijk niet op prijs gesteld, want er is al lang voor elk mens bedacht wat het beste is. Als dat de ouders al niet zijn, dan wel de juf of de meester en uiteraard de werkgever en de overheid. Alles is inmiddels zo omsloten dat wat hierin afwijkt als revolutie wordt gezien. In de zestiger jaren is hier een verandering gekomen, maar inmiddels zit alles weer potdicht gemetseld. Geen ouder haalt het in zijn hoofd zijn kind niet te stimuleren om goede resultaten op school te behalen. Als een kind niet wordt gestimuleerd is dat iets afwijkends, de normen liggen hoog. De verwachtingen voor elk kind zijn hoog gespannen en het is vooral niet ontspannend om in deze tijd op te groeien. Binnen de gangbare gedachtegangen is een uitspatting van creativiteit meestal niet wenselijk en wordt afgedaan als kattenkwaad of erger. Graffiti spuiten werd en wordt bestraft, maar geleidelijk aan krijgt het als uitingsvorm een plaats, zij het nog zeer beperkt. Eigenlijk moet elke jongere via de wet overtreden een plaatsje veroveren in de samenleving die al helemaal bepaald is in wat wel en niet mag of kan. Het wordt tijd dat dit verandert, de jeugd hoeft niet te bepalen, maar deze nog erger dan ondergeschikte functie is fnuikend voor een gezonde samenleving. Alles zit vast, iedereen doet wat voorgeschreven wordt, het is nog erger dan in de zestiger jaren. Dat waren de jaren van opbouw na de oorlog, waar iedereen zijn brood, huis en werk veilig moest stellen. Dat is inmiddels jaren her, het wordt tijd de samenleving te moderniseren, los te maken van eeuwenlang juk. De vrijheid die er is te benutten en in te vullen. Met een dood geslagen jeugd die zich amper mag roeren, omdat ze anders een bekeuring voor wangedrag krijgen schiet dat niet op. Van de ouders die keurig groot zijn gegroeid valt hiervan niet veel te verwachten, iedereen die zijn nek uitsteekt is immers een buitenbeentje. Er zouden meer buitenbeentjes moeten zijn die weten waar het voor hem om gaat in het leven. Wanneer dit er weer mag zijn en niet als buitenbeentje, maar gewoon zoals het is kan alles veranderen. Iedereen die dit herkent weet dan dat er geleefd mag worden, zonder die enorme inperkingen die er nu zijn. Er is eten genoeg, niemand hoeft zich hier in het westen om te bekommeren, dus waarom dan zo slaafs leven met alle zorgen die nergens voor nodig zijn?

Het wordt tijd dat de mens leert zijn verlangens te kennen en te leven, weer weet wat er voor hem van belang is. Natuurlijk is dat ook kinderen gezond en goed grootbrengen, maar elke ouder weet waar hij het kind inperkt in strakke regels en verboden. Elke ouder mag zelf beslissen hoe streng hij deze regels wil toepassen, wanneer hij zichzelf deze vrijheid geeft. Daar ontbreekt het nog aan, het gaat hier niet om religieuze regels die ook verouderd zijn, maar in vrijheid te kiezen en voor de eigen keuze te durven staan. Ja, mijn kind mag van mij zijn kamer verven in de kleuren die hij mooi vindt is hier een heel simpel voorbeeld van. Vertrouwen in zichzelf ontwikkelen kan alleen als het wordt voorgeleefd, met vrijheid van denken omgaan is hetzelfde. Geen mens hoeft af te wachten tot er weer een regel wordt voorgeschreven, maar mag zelf bedenken wat hij wel of niet wil. Deze vrijheid is hem gegeven, hij kan immers denken en het is de bedoeling dat dit ook gebeurt.

Leven is alle mogelijkheden benutten die er voorhanden zijn om te groeien tot een volwaardig mens, leren met anderen te leven en alle andere mensen als volwaardig te zien en te behandelen.

5.5

Over de ontwikkeling van de mens is veel te zeggen, het lijkt allemaal wat onduidelijk waar het uit zal komen en hoe het zal gaan. Ook de tijdsfactor is van belang, zal voor 2012 alles wel zijn zoals het moet zijn en zal er dan niemand vergeten zijn wat er staat te gebeuren: kortom hoe moeten we als mensen dit goed vormgeven?

De nieuwe film over 2012 geeft het doemscenario weer waarbij geanticipeerd wordt op de lage angsten van de mensen. Immers al tijden lang lijkt het voor de mens die nog denkt in beperkende Vissen- tijdperknormen een gegeven, dat de Maya kalender afloopt en dus het leven op aarde. Dat dit al lang is bijgesteld, de mens zich heeft ontwikkeld op een andere manier is dan nog niet doorgedrongen. Nog lang niet elk mens heeft het vertrouwen in het Aquarius- wezen zijn, waar het niet meer gaat over ego, bezit en willen maar over overgave, liefde en universele verbondenheid. Veel kerken hebben met veel bombarie het einde der tijden zoals in de Bijbel stond omschreven al aangekondigd en verwacht, tot dit zeker weten en geloven in de slechte afloop werd ontkracht. Nu is het weer een kwestie van geloven in het zelf, de goedheid of in de slechte kanten van de mens. Vanuit zichzelf kan de mens de zondvloed interpreteren in een straf, waarbij alles vernietigd moest worden om weer schoongewassen opnieuw te kunnen beginnen. En zo is het, de mens kan altijd opnieuw beginnen, gedane zaken mogen gekeerd en in liefde worden rechtgezet. Vergeving van het zelf, de gedane zaken mogen uitmonden in liefde en begrip, waarbij het zelf en de ander als gelijken worden gezien. Elk mens mag groeien en leren, elke keer opnieuw tot hij uiteindelijk bereikt waar het allemaal voor is bedoeld: in liefde te leven, alles liefde te maken en in liefde te Zijn. Zonder allerlei beperkingen van onmacht, het ego los te laten om te weten dat hij in goddelijke verbondenheid zijn eigen grootsheid mag ervaren. Daar is de mens voor bedoeld, op aarde liefde te Zijn en het maakt niet uit wanneer. Hierop staat geen tijd zoals dat in mensenkennis is omschreven, wel een groeiend besef van verandering om tot die grootsheid te komen. In de tijd van Noah toen het verbond met de mensen weer was hernieuwd leek het in tijdrekeningen met manen dat 2012 het doel van het verbond was bereikt. En dat is ook zo, de mens is van onbewust wezen uitgroeit tot bewust wezen, met een diep doordrenkt zelfbewustzijn. Hierbij is indertijd geen rekening gehouden met het weer inperken van deze zelfbewustheid tot goddelijke proporties. Als de mens was gegroeit zoals het was bedoeld, was het allang klaar geweest en was de aarde liefde geworden. Juist door het volledig benutten en uitwerken van alle mogelijkheden, heeft de mens in dit zelfbewustzijn zich goddelijk gewaand. Het vraagt inzicht en dus ook tijd om dit weer terug te brengen waar het allemaal werkelijk om gaat. Dat maakt niet uit wanneer, in de tijd is een eeuw meer of minder niet van belang, omdat dit door de mensen in een onbetrouwbare tijdsberekening is geplaatst. Door diverse culturen heeft de mens alle ontwikkelingsstadia doorgemaakt, veel beschavingen zijn op verschillende manieren ten onder gegaan. Vaak was dit vanwege natuurrampen die zich voordeden, maar de laatste eeuwen hebben de mensen dit in oorlogen en beter weten bewerkstelligt. Als een zich beschaving noemend volk niet leert wat wel en niet beschaving is, te denken is hier aan martelen, laten doodhonger van andere mensen, dan vervalt het recht om te blijven bestaan. Dan neemt als het ware de natuur het over en in het goddelijk plan wordt dan een correctie toegepast, waarna alles weer opnieuw begint. Voor de mens van nu, die wil controleren, betekent dat in de angst de controle te verliezen zich overgeven aan wat er staat te gebeuren. Ja, de wereld blijft niet onbeperkt beschikbaar voor ego-uitspattingen en machtsvertoon, er zal een vordering in begrijpen waar het allemaal werkelijk om gaat moeten zijn. Veel mensen weten inmiddels al waar het om gaat en deze olievlek breidt zich uit.

5.6

Volgens de overleveringen zijn alle mensen gelijk in de ogen van God en is iedereen van waarde, of hij nu slechte dingen heeft gedaan: in Gods genade wordt elk mens weer opgenomen.

Dit is een uitgangspunt waar helaas weinig mensen zich tegenwoordig aan houden. Als het ego al vindt dat de ene mens beter is dan de ander, dus dat de ander minder waard is, de overheden doen hier aan mee. Regeringsvertegenwoordigers spreken over de minima, dat betekent dat de mensen qua inkomen worden ingedeeld. Ook zijn de groepen AOW'ers, WW-ers en andere groeperingen waar over gepraat wordt zoals allochtonen en autochtonen, dit is je reinste discriminatie die openlijk wordt bedreven. Vanuit het gemak mensen neerzetten naar inkomen, werk, huidskleur is niet zoals God het heeft bedoeld met de gelijkwaardigheid van elk mens. Zich Christen- noemende partijen doen hieraan mee, terwijl zij zich voorstaan op wat in de Bijbel staat en hierover alle kennis in huis hebben.

Wat maakt de mens dat hij zich boven andere mensen verheven voelt, dergelijk gedrag legitimeert en zich als het ware de betere, slimmere een soort almachtigheid toe-eigent? Elk mens heeft een goddelijke kern, is gelijk in Gods ogen, een kind dat van de Vader komt. In deze zin ligt het antwoord op de eerder gestelde vraag al besloten, een kind wil zijn vader evenaren en zich even groot voelen. Niet elk kind wil dit op dezelfde manier ten toon spreiden, deze ambitie is een ego- streven dat is aangewakkerd door het groeiend bewustzijn. Was er in vroeger tijden een keizer die min of meer tot goddelijkheid was benoemd en hier in een groter bewustzijn dan het volk wel of niet mee om kon gaan, deze tijden zijn veranderd. Door het groeiend bewustzijn, de ontwikkeling van de individualiteit van de mens, zijn er velen die zich bewust worden of zijn, oftewel de goddelijke kern als kracht in zichzelf voelen. Dat deze mensen niet allemaal keizer kunnen zijn, maakt het gedrang aan de top duidelijk. In alle geledingen van de maatschappij doet zich dit gedrang voor en dat komt naar voren in gezinnen, werksituaties, kerkgenootschappen, politieke en wereldleiders, maar vooral bij de krijgers onder het volk. Waar de keizer een leger nodig had om de orde te handhaven en desnoods met harde hand het volk tot de orde kon roepen, deze legers hebben de macht vaak naar zich toegetrokken. Dat dit een ongewilde en ongewenste situatie is moge duidelijk zijn, met het geweer in de hand macht afdwingen leidt niet tot in vrijheid kunnen groeien en ontwikkelen. Dit is ook vooral niet zoals God het heeft bedoeld zoals in de Bijbel is omschreven, maar in zogenaamde goede harmonie worden deze regimes niet alleen geduld, maar zelfs vaak voor vol aangezien.

Als een vader in een gezin een tiran is, macht uitoefent op een oneigenlijke wijze die niet menselijk is, zullen alle gezinsleden hieronder lijden. Bovendien zullen de kinderen uit dit gezin een hele ontwikkeling moeten doormaken om te leren vertrouwen op een andere manier van denken in vrijheid, liefde, vertrouwen en gelijkwaardigheid. Zolang elk mens dit nog niet in zijn eigen wezen heeft kunnen inpassen, respect voor de ander, verantwoordelijkheid voor het eigen gedrag en zichzelf en de ander eren, is nog niet volbracht zoals het bedoeld is voor de mens. Ontwikkelen van het bewustzijn, vanuit de goddelijke kern in elk mens de liefde in vertrouwen kunnen laten stromen, thuiskomen bij het goddelijke zelf als kind van de Vader.

5.7

Achter elke gedachte of daad is een vormende visie, wat die dan ook is of geweest is. Soms lijken daden impulsief en geven ze de indruk dat er niet over nagedacht is, dat is nooit aan de orde.

Wat ondoordachte acties lijken zijn opwellingen die uit het diepste zelf komen, zomaar zich aandienen om gezegd of ondernomen te worden. Het ondoordachte is wat de mensen er omheen gezet hebben als overschatting van verstandelijke vermogens. Iets waar veel over gedacht, onderhandeld en gepraat is, is een actie geworden waar de glans van af is, een compromis waarbij veel water in de wijn is gedaan. Dit heeft veel voordelen gehad en de mensheid voor veel gevaar behoed, zomaar in een spontane opwelling uit diepe geloofsovertuiging een hoge toren bouwen om dichterbij God te komen zal niet meer gebeuren. De spraakverwarring bij Babel is daar een voorbeeld van, hoewel hier hele andere zaken meespeelden in die tijd. Welke dat waren kunnen overgezet worden naar de huidige tijd, toch verrijzen er wolkenkrabbers die nogal eens bij aardbevingen instorten. De mens moet nog steeds leren hoe en wat er in de wereld gezet moet worden.

Dit geldt met name voor het brein en de overschatting ervan, alles uitgedacht hoeft niet tot uitstekende resultaten te leiden. Wat zich zomaar aandient, als flits van weten of van binnenuit willen, heeft een heel bijzondere kant die met inspiratie te maken heeft en niet met wikken, wegen en technisch vormgeven. Deze inspiratie is dezelfde die kunstenaars ervaren als ze hun meesterwerken vormgeven, zich hierin als het ware verliezen en soms wel of niet van te voren weten wat het gaat worden. Dit is los van het denkende, beperkende brein in de vorm gaan en zich laten inspireren voor welke vorm dan ook.

De mens is behoudend geworden en deze voorzichtigheid is een beperking geworden. Afgerekend worden op gesproken woorden of, bouwwerken heeft een enorme verantwoordelijkheid gekregen, die de vrijheid om te creëren heeft te niet gedaan. Het is door een aangewende veiligheid, zonder werkelijke, diepe verbinding ermee verworpen tot gezapige, vooral niet te extreme voorstellen die ook weer kunnen worden bijgesteld of ingetrokken. Niemand kan gekwetst of afgewezen worden en allen dragen de verantwoordelijkheid in deze behouden constructies. Dat is niet wat de mens van binnenuit wil, wat hij wil maken als creatie kan niet worden ingeperkt, wat van binnen gevoeld wordt kan niet altijd worden ingehouden. Creatieve impulsiviteit heeft een gedrevenheid in zich die op de andere manieren ontbreekt en is als kwaliteit te zien wat een mens neer kan zetten, doen of zeggen. Een muziekstuk dat is samengesteld uit keurig afgestemde delen, door anderen nog wat aangevuld of weggestreept, kan nooit de harten van de mensen werkelijk beroeren. Werkelijke bevlogenheid kan dit wel, woorden en daden komen dan uit het hart en MOETEN de wereld in.

Zolang deze inperking, alles keurig en veilig onderbouwd wordt uitgevoerd, is er ruimte voor iedereen om dit te saboteren. Dan kunnen opeens politici in dit gat duiken en totaal andere meningen ventileren die dan helemaal begrepen worden. Het is noodzakelijk dat het hart, de spontane ingeving weer de plaats van een creatie mag krijgen en niet wordt afgedaan als iets waar niet goed is over nagedacht. Nuanceren en veiligheden inbouwen is iets anders dan inperken van bevlogenheid die 's mensen eigen is. Juist de eigenheid kan de mensen verheffen en inspireren te doen wat uit het innerlijk komt en dat is immers altijd waar het echt om gaat. Van binnenuit WEET de mens immers hoe en wat en waar het allemaal naar toe leidt, inperkingen of dit als impulsief neer te zetten doet de mens te kort.

Voor alle mensen is weggelegd om te groeien, zich te ontwikkelen en te leren in het leven, zowel van zichzelf als van anderen. De mens kan zich vaardigheden eigen maken door oefening en zichzelf leren waarderen voor wat hij waard is. Dit heeft alles met het ego te maken, de mens kan en doet veel om zich in het leven te handhaven en neer te zetten.

Alle mensen gaan door dit proces heen, elk mens ontwikkelt zijn ego door te groeien en te leren om op de aarde zijn plekje te hebben en te houden. Er is niet veel ego voor nodig om als oermens je niet te laten verjagen uit een beschutte woning, dat is een recht wat niet eens verdedigd hoeft te worden. IK woon hier, zoek jij een andere plek is gewoon zoals het is, maar het heeft het ego nodig om deze eigen plek te behouden. Vechten als het nodig is om dit recht op te eisen, heeft niets met de heilige oorlogen van later te maken. Wel met voor jezelf opkomen als geboorterecht, er mogen zijn en de eigen plek innemen. Deze eigen plek kan in vrede en vriendschap meerdere mensen dienen, maar kan nooit worden afgenomen of opgeëist zonder dat er dan van onrecht sprake is. Deze ontwikkeling van wat de mens rechtens toekomt, is volledig scheefgegroeid in de loop der eeuwen. Veel verworven bezittingen zijn speculaties, gebakken lucht en voor de mens niet meer dienend. Dat is in de maatschappij als een verworven recht geworden, uitbaters en werklieden, de een wordt er beter van als de ander het werk voor hem doet. Daar is ook weer een kanttekening bij te plaatsen, als er iets bereikt moet worden ten behoeve van het gezamenlijk belang zal er van elkaars diensten gebruik gemaakt moeten worden. Dat hoeft niet altijd tegen de zin in te gaan, een soldaat kan gemotiveerd de oorlog ingaan om het land te dienen en kan dit als zijn taak zien. Wanneer boeren coöperaties vormen om een beter landbouw te bedrijven kan dit ook iedereen dienen en zo zit het met alle vormen van samenwerking in een ieders belang. Waar het scheef groeit, is als het gezamenlijk belang tot een persoonlijk belang wordt en het gezamenlijk belang besmeurd wordt, het eigen ego belang mee gaat spelen. Een oorlog ten behoeve van de eigen winst te behalen is als landjepik een ander voor het karretje spannen en dus misbruiken. Dit misbruik kan zich uiten in onderbetalen, alsof het aandeel kleiner was of in meetrekken in het misbruik. In het eerste geval zal het onrecht als uitbuiten worden beleefd en kan elk mens vrij kiezen om dit niet weer te laten gebeuren, te vergelijken met het beschermen van de eerder genoemde woning. Hier is het ego alleen maar dienend ten behoeve van de mens zelf en gaat het om het eigen recht. In het tweede geval wordt het een ingewikkelde zaak, is de mens sterk genoeg om de verleiding te weerstaan, mee te gaan en zal het ego het eigen gewin voorop stellen. Hier begint medeplichtigheid aan misbruik en dit woekert verder als de eerste eigen normen van recht en onrecht zijn overschreden. Elk mens WEET van binnenuit wat wel en niet in de haak is, waar de eigenbelangen worden verdedigd ten koste van de ander. Wanneer de mens kiest zich door anderen te laten verleiden de eigen normen te overschrijden, zoals meedoen om een ruit in te gooien kan erna door bezinning tot inkeer worden gekomen. Deze overtreding kan door straf op zijn werkelijke merites worden bekeken en dan gaat het niet om het ruitje, maar om wat er werkelijk speelt voor elk mens.

De ene mens kan zichzelf corrigeren, maar soms zijn anderen hiervoor nodig om de mens op zijn eigen functioneren te wijzen. Niet met een wijzend vingertje, maar terug te wijzen op het recht van elk mens dat in een samenleving dient te worden gerespecteerd. Respect voor de eigen waarden houdt ook in die van een ander en de samenleving te respecteren, voor alles geldt recht is recht en krom is krom. Niet soms een beetje krom, ach een ruitje, maar van binnen weten en accepteren dat het krom is, meer niet. Worden de eigen normen overschreden dan is dat gewoon krom, punt uit.

Wat van belang is voor de mensen ligt voor het oprapen, alleen wordt dat niet gezien als het meest belangrijke dat er is op aarde. Eeuwenlange verkwanseling en misbruik van het heiligste dat er is, is hier de oorzaak van, dat het geluk dat voor het grijpen ligt niet wordt opgepakt.

In de loop der tijden heeft de mens geleerd dat anderen regeren, de wet voorschrijven en om in leven te blijven hij zich alleen maar hoeft aan te passen en te doen hoeft wat staat voorgeschreven. Dat is de meest veilige weg en zal de gemakkelijkste blijken als de mens zich maar klein houdt en zichzelf niet op de voorgrond stelt. Het eigen weten sussen in kleinheid, dat het er allemaal niet toe doet wat hij zelf vindt, voelt of denkt, ten behoeve van het grote geheel en de veiligheid voor hemzelf. De mens heeft een eeuwenlange ontwikkeling gehad om dit zo te integreren dat hij denkt dat een ander het beter weet dan hijzelf wat goed voor hem is.

De tijd om dit los te laten, de eigen grootsheid te durven leven is daarbij een hele stap van lef door het ego ondersteund. De grens van waar het werkelijk om gaat het eigene moet worden gezocht en het ego gaat hierin voor om de mens zijn eigen waarde te laten zien. Van onnozel volgen is de mens de laatste eeuw bewust geworden van wat en wie hij werkelijk is en kan. Het denken, het brein kan alles uitdokteren, alle nieuwsgierigheid kan worden bevredigd door alles uit te pluizen en te weten. Dit weten komt dan niet van binnenuit, maar is bewezen, uitgerekend en als waarheid geponeerd waar niemand meer om heen kan. Deze waarheid moeten aannemen is hetzelfde als geknecht worden in het ware geloof belijden, waaraan de mens zich nu juist heeft ontworsteld. Eigenlijk is de mens verzeild geraakt van de regen in de drup, de ene ware waarheid is vervangen door de volgende. Nog steeds is de mens ten prooi aan onzekerheid wat zijn eigen waarheid is die nu zelfs gezocht moet worden. De mens is inmiddels zo ver van zichzelf af komen staan dat hij wat van binnen uit weten en voelen is negeert voor opgelegde regels en bewezen feiten. In de tijden van onderdrukking door staat en kerk was er nog opstand vanwege onrecht, maar nu is het wetenschappelijk bewezen 'weten' niet te weerleggen. Wanneer oude gegevens van weten naar boven komen, worden deze bestreden als kwakzalverij. Dit varieert van nuttige kruiden gebruiken de voorhanden zijn, die nota bene ook in de geneesmiddelenindustrie worden gebruikt, tot alternatieve geneesmethoden en gebedsgenezingen.

Deze oude wijsheden, op God vertrouwen en bidden voor hulp en genezing, het hogere eren en de natuur gebruiken die de mens ten dienste staat, worden zwaar verketterd alsof nieuwigheden die door de mens zijn ontwikkeld zaligmakend zouden zijn. Dat de huidige bewuste mens zich op deze manier een oor laat aannaaien door het protserige ego dat alles beter denkt te weten, is een uitwas die weer zal moeten verdwijnen. Helaas kan dit meestal alleen maar na een inkeermoment van deemoedigheid, om de mens weer naar normale proporties van het ego te voeren. Pas in de diepte van het innerlijk kan de mens weer komen waar het voor hem om gaat, wat waar is en niet voor zichzelf. Deze weg lijkt voor het ego een afgang, maar wordt in de sferen toegejuicht als een zuivering waardoor de mens weer komt bij de werkelijke waarheid en zichzelf in kleinheid naar de beleving van de echte tot grootsheid kan brengen. De kleine mens als onderdeel van de totale grootsheid van het leven zien in universele eenheid die tot vrijheid, vreugde en vervulling leidt.

Voor de meeste mensen is het een verlichting als het aardse leven kan worden afgesloten, al heeft dit heel wat voeten in de aarde gekost. Letterlijk en figuurlijk heeft de mens zich moeten neerzetten en alles doormaken wat er op zijn levenspad zich voor heeft gedaan. Dit zijn veelal moeilijke opdrachten geweest en voor elk mens is het niet mogelijk om in liefde het aardse leven af te sluiten.

Als de mens geboren wordt kan hij het leven gaan leven zoals het zich voordoet, voordat hij tot volwassenheid is gekomen is er al een half leven geleefd. Dan is het niet meer mogelijk alles opnieuw te doen, maar elke volwassene kan de draai maken om zijn eigen leven te vervullen. Als een handicap worden dan de handicaps van het leven ervaren, al die voetangels en klemmen zijn duidelijk naar voren gekomen. Het is aan de mens zijn leven hiermee in te vullen naar eigen tevredenheid en het helpt niet om bij de pakken te gaan neerzitten. Het geluk moet elk mens zelf vinden, het wordt niemand in de schoot geworpen en elk mens heeft wel een gelukservaring in het leven. Dit kan van klein tot groot succes zijn, maar dat is niet van belang: het gaat om de ervaring zelf die is ervaren. Dit kan alleen de mens die het ervaart, de openheid heeft om zich te laten meevoeren naar dit geluksmoment.

Veelal is het leven een aaneenschakeling van verplichtingen die in het leven moeten worden doorlopen. Als kind kan niemand zich nog realiseren welke beperkingen er aan geluk zijn, omdat het leven zich voordoet zoals het is. In de grootste armoede kan geluk ervaren worden, in de grootste rijkdom kan geluk afwezig zijn. Gelukkig zijn heeft dus alles met de mens zelf te maken en in de volwassenheid met de verwerkelijking van de potenties. Als de tijd er niet rijp voor is, de mens niet kan zien wat er voor hem voor mogelijkheden zijn, gaat het leven een vorm krijgen die van binnen vaak niet gewild wordt. Of dat nu een gearrangeerd huwelijk is of met de maatschappelijke status of intellectuele ontwikkeling te maken heeft, maakt niet uit. Alles, maar dan ook alles heeft met de mens zelf te maken, hoe hij de wereld ervaart en in zijn eigenheid deze wereld vorm geeft. Dit kan de American Dream zijn, van niets tot iets komen, een bevrijding uit bestaande patronen zijn of eten vergaren om niet te sterven van de honger. Altijd zal de mens als hij in zijn eigen zelfverwerkelijking gaat een weg vinden die tot geluk kan leiden, al is dit zelfs de overgave om te sterven.

Dat het geluk in hele kleine dingen zit wordt vaak over het hoofd gezien omdat geluk in de huidige maatschappij wordt weergegeven als maakbaar, materieel en na te streven. Geluk kan niet worden nagestreefd, maar komt van binnenuit en kan alleen maar worden gevoeld als geluk. De mens moet soms weer leren waar hij blij van wordt, dat innerlijk beleven is in het leven vaak onderontwikkeld. Veel mensen voelen zich fijn met een volle maag en tevreden, maar dit is niet wat geluk is en al helemaal niet naar waar veel eten toe leidt. Het is de bevrediging van een behoefte en die kan tot uitwassen leiden als verslavingen, elke verslaving voorziet aanvankelijk in een behoeftebevrediging. Wanneer de mens zich hieraan overgeeft en geen stappen onderneemt tot werkelijke vervulling van zijn behoefte aan liefde, vrede en vervulling van zijn eigen mogelijkheden, leidt dit tot niets.

Elk mens heeft de mogelijkheid om de balans van zijn leven op te maken op verschillende momenten in zijn leven. Kiest hij voor het oude patroon vervolgen, dan kan er geen groei zijn behalve meer van het zelfde. Als dat niet gewild wordt van binnenuit kan de mens steeds weer deze keuze maken, ook om te bedenken dat het zo wel genoeg is geweest in het leven.

Meestal komt de wereld als een bedreiging op de mens af, vol gevaren en onzekerheden die allemaal moeten worden ingeschat. Dat komt door oeroude instinctieve gevoelens die boven kunnen komen, waarbij de adrenaline gaat stromen en de mens weer willoos zijn noodlot moet zien te ontkomen. Elk mens heeft deze restanten nog in zich, het is een gegevenheid dat de mens gewaarschuwd wordt door zijn lichaam voor dreigend gevaar. Hiermee uitgerust kon hij het vroegere leven aan en dit is nog steeds noodzakelijk om het leven aan te kunnen. Ondanks zijn inmiddels perfecte brein en verstandelijke weten heeft de mens in extreme gevaartoestanden nodig dat er niet eerst wordt gedacht of berekend hoe een gevaar in te schatten. Dat zijn de momenten dat hij weer als het ware wordt opgetild en harder kan lopen dan hij ooit gedacht had, of in een snelle beweging iets op de automatische piloot kan doen om zichzelf of een ander in veiligheid te brengen.

Dit soort krachtmetingen van het lichaam zijn nooit verder onderzocht dan dat er een adrenalinestoot kwam en dat de mens daarom tot deze ultieme prestaties kwam. Het waarom ligt ook aanzienlijk complexer, dan dat de mens uitgerust is met hormonen en dat deze gaan werken als het nodig is, wordt als een gegevenheid geaccepteerd. Iets van instinct dat er gewoon nog is, terwijl dit nu juist is wat de mens uniek maakt en zijn levenskansen regeert! Helaas wordt hieraan voorbij gegaan, het lichaam geeft signalen die levensreddend kunnen zijn en die worden tegenwoordig bijna over het hoofd gezien. Het lichaam is er ten dienste van de mens en signalen worden opgevat als klachten, pijn die moet worden verholpen door de medische disciplines. Alsof alles wat het lichaam aangeeft een rotte kies is die verwijderd dient te worden, op den duur functioneert het lichaam dus niet meer zoals het behoort. Al kan een mens volgens onderzoek met een aantal organen minder, of met een long of nier leven, duidelijk is dat er dan niet voldoende lucht kan worden ingeademd en niet voldoende afgevoerd kan worden. Ingeval van een noodzakelijkheid is dit een verworvenheid zoals dat een been veilig kan worden afgezet na een ongeval, maar organen verwijderen als er klachten zijn is het kind met het badwater weggooien.

De adrenaline stroomt als het nodig is om de mens te beschermen, als de mens te veel verkeerdt zijn armen gebruikt komen er signalen waar de mens door gewaarschuwd wordt. Wordt er vervolgens een spuit gezet en gaat het oude patroon door, dan is duidelijk dat er niet geluisterd wordt en het lichaam geeft dan sterkere signalen opdat dit patroon wordt doorbroken. Hiernaar luisteren, de adrenaline sluit het denken uit juist omdat dit desastreus zou zijn, kan levensreddend zijn, maar de mens negeert het of vraagt een ander het op te lossen. Daarvoor is de mens eigenlijk te slim en hij zou zijn eigen weten wat van binnen aanwezig is weer moeten gebruiken. Op sommige terreinen is de menselijke slimheid verworden tot een slapend, overgevend aan anderen die het beter weten geworden. Dat is een degeneratie van voelen, signalen oppakken en hieraan gehoor geven en op het zelf vertrouwen in plaats van op een ander.

Door de eeuwen heen is er veel ten goede gekeerd in de aardse levens, moord en doodslag is geen optie meer om het gelijk te beslechten. Het verstand heeft gezegevierd over een aantal instinctieve reacties, de mens heeft geleerd zijn gevoelens in toom te houden. Helaas is hierbij een ander aspect van gevoelens ook verdwenen, de gangbare waardering voor gevoelens is gereduceerd tot een soort instinctief weten dat amper genoemd wordt of meetelt.

Toch zijn het nu juist die gevoelens die de mens tot mens maken, zonder gevoel zou de mens een robot zijn en niet het mens-zijn kunnen ontwikkelen en uitdragen. Wat de mens werkelijk tot mens maakt is juist de beleving van wat zich voordoet om hiervan te leren en te groeien. Met veel moeite kan een aap een kunstje worden geleerd, voor de mens ligt dit heel anders. Door het bedenken en uitproberen kan de mens in creativiteit zich ontwikkelen en groeien in vaardigheden, zoals een aap een kunstje leren. Door veel oefening en tegenslag wordt het aardse leven vaak omschreven als een tranendal, de mens ervaart wat het is om te zijn en te leven. Alles kan niet altijd in een keer lukken en dit ervaren stuit de mens tegen de borst, met plezier maken ligt dit anders. Het ego van de mens heeft de gevoelens van wel en niet plezierig vormgegeven en hierbij een tegenstand kunnen overwinnen. Dit heeft de mens gevormd tot een bijna onoverwinnelijke persoonlijkheid die het leven aankan en vormgeven. Hierbij worden bij tegenslagen geen tranen geplengd, maar zal er juist met vereende krachten worden gewerkt aan het overwinnen van de tegenstand. Het ego wordt hierdoor weer extra gesteund in het bereiken van de doelen en vervolgens denkt de mens dat alles te bereiken is als hij er maar genoeg voor doet. Het is heel moeilijk te traceren waar dit overgaat in zelfoverschatting en het grijze gebied tussen kracht en over- of onderschatting is groot en onoverzichtelijk. Het zou gemakkelijk zijn als er een belletje afging wanneer de grens wordt overschreden, want dan waren gevoelens niet noodzakelijk. Als de mens zich waar maakt, doet wat in zijn vermogen ligt geeft dat een bevredigend gevoel: hij kan zich trots voelen op zijn mogelijkheden. Dit gevoel zal verdwijnen als iets mislukt of niet helemaal lukt, bij een mislukking is het duidelijk dat het zo niet de goede manier is die tot een bevredigend resultaat heeft geleid. Als lerend mens kan hij de volgende keer dit voorkomen en heeft hij geleerd van dit falen, wat een slecht gevoel opgeleverde. Dit is simpel te zien als een kind dat leert lopen door vallen en opstaan, tranen van verdriet als hij valt, zich pijn doet en lachen van blijdschap als het lukt. Toch blijft dit niet zo simpel in het leven, een mens leert met andere tegenslagen en onmogelijkheden omgaan, want alle ijzer kun je niet met handen breken. Leren van wat wel en niet tot de mogelijkheden behoort, heeft met de zelfoverschatting te maken, als de mens zich God gaat wanen houdt het op. Dan is hij zijn eigen creator geworden en dat is hij niet, de mens is bedoeld om te leren en te groeien en als mens zijn beleven uit te werken. Nero overspeelde in vele opzichten zijn macht en eindigde in krankzinnigheid, omdat dit niet te dragen is door de mens. Wanneer de mens niet tijdig luister naar zijn eigen weten en alles wil beter weten, is hij geen mens meer maar alleen heersend ego. Dat gaat van kwaad tot erger, een mens die zich almachtig waant wordt niet meer begrepen, geëerd of geliefd, als dit uiteindelijk wordt begrepen is het hoog tijd om in te keren. Waar kon het zo mis gaan, dat kan alleen via voelen en innerlijk weten worden achterhaald.

Als in het leven gevoelens hun waarde verliezen is de mens niet eens de helft waard van wie hij is, alles gaat uiteindelijk het groeiend besef van bewustzijn ontwikkelen en dat kan niet zonder voelen, want de mens is geen ding maar een mens.

De lessen die de mens mag leren doen zich voor als toevalligheden, ze zijn zomaar voorhanden en daarom lijkt het toevallig. De mens heeft geleerd door devotie en overgave in het leven met hard werken zijn zegeningen te verdienen. De kerk heeft hieraan bijgedragen en elk mens weet dat hij hard moet werken om de kost te verdienen en dit verdienen is een verworven “recht hebben op” geworden.

Oorspronkelijk zijn zegeningen en verdienen hetzelfde, door het een komt het ander: de weg wordt vrij gemaakt. Als de stroom van verdienste er is, voelt dit als een zegening en deze zegening lokt de volgende uit, omdat de stroom er is. Dit klinkt wat cryptisch maar het is zo in het leven, eigenlijk wordt een mens ook vanzelf groot. Dit kan geen enkel mens beamen, er moet minimaal eten gegeven worden en liefde om een goede opvoeding te geven. Dat is ook wel zo, maar langzaam is de mens ‘groot’ geworden, gegroeid in deze opvoedingslijn van voldoende aan een kind te geven. Dat kan niet meer teruggedraaid worden, deze zegeningen zijn er en de verdienste is aan de ouders. Het innerlijk weten dat een kind het nodig heeft om geliefd, gesteund te worden kent hij immers van zich zelf.

Toen de mens nog minder bewust was en het leven leefde zoals het zich voordeed, was dit geen verdienste, maar gewoon zoals het was: kinderen konden als ze groot genoeg waren de kost mee verdienen. De mens was nog niet in staat tot pure liefde, verwondering en respect voor elkaar, een zegening was als niet alle kinderen vroeg doodgingen, een dak boven het hoofd en gezondheid om te kunnen werken. Tegenwoordig worden andere zegeningen ervaren, eerst werden en worden ze door de kerk gegeven en nu moet de mens ze leren ervaren. De zegeningen zijn het innerlijk weten, het van binnenuit weten wat er gebeuren moet en hoe, leren vertrouwen te hebben in het goede in zichzelf. Zijn kinderen evenals zichzelf en andere mensen liefhebben, het goede voor alles en iedereen te willen. De verdienste is dan afwezig, doen wat gedaan moet worden voor het welzijn van iedereen is niet iemands verdienste, maar een gezegende taak die als bijdrage aan het totaal wordt gezien. Dat betekent ook liefde voor degene die deze taak nog niet kunnen of willen uitvoeren, elk mens mag zijn zoals hij is en in liefde de eigen tijd om te leren nemen.

Respectvol, het goede in zichzelf leven wordt dan als een grote zegening waar iedereen aan bijdraagt en wat zich verspreid zodat de mens omhoog getild worden. Niet zoals het beoogde doel bereikt hebbend trots zijn op zichzelf, maar in diepe verwondering voelen hoe het leven een is. Deze liefde en verwondering zijn nu al te ervaren in de ogen van een kind, een zo diepe verbondenheid ervaren die goddelijk voelt. Dat is pas het begin, deze stroom zal zich steeds verder uitbreiden en elk mens meevoeren naar de opperste ervaring van geluk en liefde, elk kind en elk mens is gezegend.

DEEL 6 : ELIA BESLUIT.....

6.1

Door de eeuwen heen is voor elk mens de aarde een overlevingsplaneet geweest, waar hard gewerkt moest worden. Dit harde werken was noodzakelijk voor de mens om zich uit de verdichting, verplichting en verharding van het aardse zelf te ontworstelen. Dit proces om licht te worden, te zijn in het aardse en de zwaarte te voelen vergt veel krachten die alle moeten worden aangeboord.

De mens heeft veel meer in zich dan hij aanvankelijk denkt, dit is al te zien bij een baby waarvan je nooit weet waartoe hij uitgroeit. Zo is het met elk mens, hij heeft het potentieel in zich en beslist zelf wat hij uit het leven haalt, wat hij neerzet. De predestinatie is er altijd geweest, vooral ook in de daadwerkelijke onderdrukking, dan werd de mens groots in zijn martelaarschap. Wanneer de mens van binnenuit wist, weet heeft van het rechtvaardige, is hij tot grootse dingen in staat en stijgt hij boven zichzelf uit. Dit is niet het werkelijke zelf, maar het aardse zelf van onmogelijkheden afwegen om vervolgens te blijven steken hierin. Als er van binnen uit een kracht wordt aangeboord is de mens niet meer te stoppen en onverslaanbaar. Het lijkt alsof hij op vleugels doet wat gedaan moet worden en in zijn grootsheid, bijna een niets ontziende voortgang aan de vorm geeft die het op aarde moet krijgen. Het is te vergelijken met de inspiratie van de kunstenaar die muziek moet maken, wil uitbeelden in een schilderij wat hem bezielt. Deze werkelijke bezieling is voor elk mens weggelegd en kan steeds opnieuw worden ervaren in het aardse leven. Het is ook deze bezieling waar de mens zich in zijn kracht voelt staan en in het zeker weten dat dit de juiste gang van zaken is waar hij zijn bijdrage aan moet leveren. Er zal in deze bezieling nooit plaats voor het ego zijn, maar wel een diep gevoel van voldoening en innerlijke verbondenheid.

Toch is dit waar de mens voor gemaakt is, dit te leven op aarde is het doel van alle leven. Het mogelijk maken hiervan vergt een gigantische afstemming en een ander laten doen wat gebeuren moet. Het menselijk systeem van jaloezie, controle en betweterigheid zal dan eerst verdwenen moeten zijn in een werkelijke saamhorigheid zonder eigen belangen. Zolang de mens nog zo uniek is en zich als eenling ervaart die het leven maar moet zien te klaren, is dat nog niet aan de orde.

Pas wanneer de behoefte aan werkelijke saamhorigheid er is kan dit in de aarde worden bevestigd. Dat vraagt van de mens een hele andere kijk op zichzelf en alles om hem heen, het begrip liefde zal weer de oorspronkelijke betekenis moeten krijgen. Wanneer de inhoud van het begrip liefde kan worden geleefd is het zo ver, dan kan alles in eenheid en vervulling worden beleefd tot eer aan het Allerhoogste en dus ook aan de mens zelf. Als de mens in zichzelf het allerhoogste kan ervaren en zich verbonden weet in respect voor alles wat leeft dan kan de liefde het leven verlichten in zachtheid en begrip. Mededogen zal dan amper noodzakelijk meer zijn, het is er gewoon evenals compassie. Dat is werkelijk de hemel op aarde neer laten neerdalen en het aardse overleven overstijgen met het goddelijke, innerlijke beleven.

6.2

De grootste vreugde is voor de mens zich verbonden te voelen met zichzelf, zichzelf te accepteren in wie hij is. Dit is onvoorwaardelijk lief hebben van het zelf, dat is zoals het is en goed is zoals het is. Voor de meeste mensen is dit een nieuwe kijk op de persoonlijkheid die immers zoveel moest en moet. Het zit immers van jongs af aan in de mens dat hij zijn best moet doen om iets te bereiken, alsof hij niet goed is zoals hij is. Dit zijn toch geen twee gescheiden zaken al lijkt het wel zo.

De pasgeborene ervaart dat hij mag zijn wie hij is en dat het helemaal goed is, hier is sprake van totale acceptatie van het mensenkind. Dat anderen het vervelend vinden dat hij huilt, ondeugend is, de aandacht vraagt en niet luistert naar wat er gezegd wordt, leert hij als snel. Terwijl er toch ook van totale acceptatie sprake is, wordt het kind de gedragsregels van het leven geleerd. Meestal begint het verzet van het kind als hij merkt dat er iets is waardoor hij niet geaccepteerd wordt, zoals bij het behalen van prestaties en met name als hij er niet aan voldoet. Praten, zindelijk worden, stil zitten en worden veel eisen gesteld en een kind leert zich hierin te schikken. Toch begint dan ook het eigen ik, het eigen willen weten en dat wordt hier onderdrukt, alsof het niet goed zou zijn. Dat is het ook niet, want een kind van vier zal zindelijk moeten worden, verstaanbaar leren praten en nog veel andere dingen moeten leren.

Daar gaat het om, leren wat niet uit het zelf komt, waar geen behoefte vanuit het kind aan is, daar gaat het zelfvertrouwen van een kind aan ten onder. Het ondermijnt zijn eigen gevoel van het zelf weten en op anderen leren vertrouwen. Dit is in een onschuldig leerproces altijd aan de orde, om te groeien en boven het gewone, vertrouwde uit te komen zal er eerst die rijstebrijberg zijn om doorheen te komen. Of dit nou kennis of gedragsregels zijn, de mens heeft een bepaalde vorm van acceptatie van bestaande regels nodig om verder te kunnen groeien. Dat is de basis die al ontwikkeld is die er moet zijn om verder te gaan, te groeien op basis hiervan. Deze basisregels moeten geleerd worden en komen niet rechtstreeks uit het innerlijk weten en de werkelijke interesse maar zijn van het grootste belang voor zijn ontwikkeling. Bij een huis kan het fundament ook niet ontbreken, omdat het zo'n saaie klus is om te doen, waar niemand iets van ziet en waar amper creativiteit voor noodzakelijk is. Wanneer er niet voldoende fundament, basis, voorwerk is gelegd is elk project gedoemd te mislukken.

Hier leert het kind overgave en dit gaat vaak met verzet gepaard, omdat het eigen willetje denkt het beter te weten. De grens van indammen van de eigen persoonlijkheid en het beschadigen van het zelfvertrouwen ligt hier en zal door elk mensenkind moeten worden ervaren. Daar helpt niets tegen, om in vertrouwen naar de ander het zelf er te laten zijn mag als kind geleerd worden, maar dit kan ook op latere leeftijd. Het gaat er altijd om dat de mens zijn gevoelens, zijn eigen innerlijk weten in zijn gedrag kan accepteren, dan kan het de vorm krijgen die hij zelf kiest. Kiest hij er niet voor, dan doet hij zichzelf weliswaar tekort, maar dat mag en kan hij doen. Elk mens mag kiezen zolang hij een ander niet tekort doet, voor de eigen weg om te leren, te groeien en zich te ontwikkelen. Wat hij leert is voor hem van belang, al is het ook alleen maar om een ander niet zijn leven te laten bepalen.

6.3

Achter de voordeur in elk gezin is een bepaalde verbondenheid, al is het ook niet op vreugde gebaseerd. De verbondenheid heeft dan de vorm van afhankelijkheid, een vreemd soort begrip ervaren dat de wereld is zoals hij is. In een spiraal ronddraaien en de gegevens, de onmogelijkheden accepteren, zoals die zich voordoen.

Als het leven plezierig is kan de mens groeien aan degene die hij liefheeft en van hem leren, dat is geluk ervaren in een relatie. Als het leven tegenzit en er iemand is die dit herkent wordt ontmoet, trekt de mens zich ook hieraan op: al is het maar om het te vergelijken met de eigen situatie. Deze herkenning is ook een vorm van liefde, als steun zijn in het onvermogen. Er is hierdoor in de verbondenheid een soort geborgenheid te ervaren die rechtvaardigt wat er gebeurt. Als de man of vrouw vroeger misbruikt is of geslagen en dit herkent wordt bij de ander, lijkt dit een vrijbrief om hetzelfde te doen in de eigen relatie. Over deze situatie heen kijken en iets anders willen is niet aan de orde, het is het lijden accepteren zoals de mens dat al eeuwen heeft gedaan. Doorbreken van deze relatie is niet aan de orde, dit is wat de mens kiest en in lijdzaamheid accepteert, altijd geaccepteerd heeft. In de huidige samenleving liggen de normen inmiddels anders, is de mens mondiger en leert hij zijn keuzevrijheid oppakken. Bij de een gaat dit sneller en zal van binnenuit eerder geweten worden wat onrecht is dat hem wordt aangedaan. Maar zelfs als dit wordt geweten kan er nog niet adequaat mee om worden gegaan, er moet eerst een vorm groeien om dit te willen en te kunnen. In simpele dingen zal de groei naar mondigheid vorm moeten krijgen, zodat telkens elk stapje als bevestiging kan worden gevoeld. In een stap van slaafse, onmondige, onderdrukking naar vrijheid en keuze gaan is onmogelijk, want er is dan nog geen vrije keuze in de mens ontwikkeld.

Beschaafde landen hebben normen en waarden ontwikkeld die erg eenzijdig zijn en alleen dicht bij huis kunnen vorm krijgen. Dat betekent in de huidige maatschappij vaak kortzichtigheid en veroordelen van de verschillende culturen, omdat de eigen visie voorop staat. Vaak zijn de voorvechters van iets zelf nog niet eens in staat vorm te geven aan wat wordt gepredikt. Bij een ander zijn meestal duidelijker de misdragingen te zien en hier een oordeel over geven is niet aan de orde. Wat wel aan de orde is compassie, maar dan met alles en iedereen en niet alleen met wat zou moeten veranderen. In dit kader kunnen ook alle acties, inzamelingen worden geplaatst, kortdurende visies wat wel en niet moet gebeuren en daarna alles op de oude manier op zijn beloop laten. Weliswaar is de hele wereld van belang om te groeien in liefde en compassie naar elkaar, maar het is onzinnig om te denken dat een eenmalige actie dit kan veranderen. Dat is weer ego, verpakt in een meelevende houding: denken dat en hoe het beter zou moeten.

Werkelijk mededogen is de ander te laten in zijn eigen sores en hem te steunen in wat hij vraagt of niet vraagt. Elk mens moet ervaren wat er is en als het voor hem onleefbaar is zijn keuzes maken, daar groeit hij van. Als een ander alles oplost wat hij als problematisch ziet, is van leren van ervaringen geen sprake en zal de hele situatie weer aan de orde komen. De werkelijke kracht van binnenuit moet groot genoeg zijn om te weten wat het innerlijk wil, waar recht gedaan moet worden. Voor de ander kan dit niet goed, niet voldoende of zelfs de verkeerde manier zijn, maar dat is niet aan de orde. In liefde een ander laten leren vraagt loslaten van het ego van beter weten voor de ander: de ander de gelegenheid geven zelf zijn les te leren. Het getuigt zelfs van onderwaardering en betutteling van de mens om te denken dat de ander niet in staat is zijn eigen leerproces te doorlopen en te leren door ervaringen.

6.4

Vele jaren geleden is de mens van onbewust wezen zich steeds meer gaan realiseren dat hij zelf een rol speelt in het leven: zijn denken is hij vrij in. Dat is de eerste stap in het bewustwordingsproces, die moet worden genomen om zichzelf te zien, waarderen en leren kennen. Zolang een ouder voor een kind bepaalt wat goed en verkeerd is, hoeft het kind niet te denken en is het vooral niet verantwoordelijk voor wat hij doet.

De mens die zijn eigen denken als het ware ontdekt heeft, tegelijkertijd een gevoel van verwondering en almacht, niemand kan zijn denken bepalen. Hij denkt wat hij wil, al onderwerpt hij zichzelf aan iets, hij blijft vrij om te denken wat hij er van vindt, een ander heeft daar niets mee te maken. Een goed voorbeeld hiervan is de onderdrukking van de mens tijdens de slavernij, het werk gebeurde maar de opstand kreeg steeds meer vorm: de mens wilde vrij zijn. Elk mens, dus ook alle soorten en culturen hebben een denkvermogen en het een is niet beter dan de ander: evenals de ene mens niet beter is dan de andere. De ene cultuur is wat verder ontwikkeld in het een en de andere in het ander, de een is niet beter dan de ander. Zuiver in de leer zijn geeft beperkingen aan de levensinhoud, maar betekent niet beter of slechter in de ogen van andere mensen. In kloosters leven was vroeger al een middel om de godsvruchtigheid te waarborgen, ook dit is veranderd. Het diepe godsbesef in mensen heeft altijd een vorm gezocht, of dat nu in primitieve culturen of in vergevorderde samenlevingen wordt vormgegeven maakt niet uit. Het almachtige ego aanbidden, zichzelf als mens zo centraal te stellen is een afgoderij aan de mens die hieraan nooit kan voldoen.

De nederigheid van de schepping, het onderdeel zijn van het geheel, dit kunnen ontwaren en het goede in zichzelf weten is waar het omgaat in het leven van de mens. Of hij dit nu doet door in devotie grafbeeldjes te maken voor wat hij als het hogere ervaart, of als priester predikt voor de gelovigen. Alles heeft hierin waarde zolang het zuiver is en een ander mens niet tekort doet, het zelf ten dienste stellen van het hogere is voorwaarde. Alle gestudeerde mensen hebben een verworvenheid die naar beter weten neigt, dat is ook zo in het vakgebied waarin ze bekwaamd zijn. Maar of dit nu is weten hoe in een mijn de kolen te winnen of als wetenschapper slim zijn, het maakt niet uit. Het doel voor de totale mensheid kan even groot zijn, kolen kunnen een mens warm houden en een onderzoeker kan een ziekteoorzaak ontdekken.

Zuiverheid van geest is waar het om gaat en hoe dit in de wereld neer te zetten in zachtheid en liefde, dit geldt zowel voor mijnwerkers en als ook voor wetenschappers. Zieken liefdevol verzorgen, kaarsen aansteken in kerken, alles dient evenveel om de mens zijn goddelijkheid te laten ervaren. Geld verdienen ook, te eten hebben, kunnen geven is een voorwaarde om te leven en te laten leven. Dat is waar het om gaat, zelf in vrijheid in liefde te kunnen leven en de ander dit ook hierin te laten. Of dat nu betekent dat er nog ergens een oorlog moeten worden uitgevochten tussen mensen die denken dat ze het beter weten, zoals vroeger de kruisridders, tot ze wijs worden zal dit blijven gebeuren. Maar ten koste van de ander zich verrijken is nooit een goede houding in het leven, ieder krijgt het zijne en hebberigheid leidt nooit tot vreugde van binnen. Ook niet van buiten teveel eten doet de mens geen goed, teveel geld ook niet tenzij hij het deelt met andere mensen.

De gegevenheid accepteren zoals deze zich voordoet is een staat van Zijn die nog door mensen geleerd moet worden. Oosterse culturen hebben deze gelatenheid wel, maar ontworstelen zich hieraan in hun expansiedrift.

Soms veranderen denkbeelden in de actie, aanpassingen in het eigen denkbeleid worden vaak door fouten maken ingevoegd. Toch is het moeilijk hierin een evenwicht te vinden, want soms past deze verandering wel en soms niet. Het blijft altijd een zaak van het eigen voelen, weten en denken trouw blijven. Een gewaarschuwd mens die voor twee telt hoeft die tweede alleen maar in zichzelf te weten, te voelen en hiernaar te handelen. Als de westerse mens dit meer in acht genomen had en geluisterd had naar de momenten waar rust en bezinning nodig was, was er niet zoveel stress. Door het over de eigen grenzen heengaan, nog alerter, meer, beter is de link met het eigen innerlijk weten verdrongen door het ego van beter weten, meer moeten: het willen. Leren door ervaringen en hieraan groeien is vanuit de basis weten, voelen en invullen van het geleerde, via het een komen tot het andere wat steeds waardevoller is. Als hieraan iets ontbreekt en dit niet wordt opgemerkt kan dit desastreuze gevolgen hebben. Het is als het ware een gat in de ontwikkeling die niet kan worden verdoezeld, maar moet worden ingevuld. Dat is in het westen ontstaan door het afkeren van het geestelijke beleven in de kerken. Wat er gepredikt werd is min of meer afgezworen, veel mensen geloven niet meer of weten niet of ze geloven en vooral niet waarin. Het gaat hier niet om het geloven op zich, want elk mens gelooft wel in zich zelf van binnen uit. Het accepteren van een hogere macht die nu juist door de mensen werd gerelativeerd, is aan de uiterlijkheden ten onder gegaan. Wat er in de kerken gebeurde, hoe dit door mensen werd beleefd is niet hetzelfde als wat er met de mens zelf gebeurde in de kerk. Opgelegde normen en waarden die ouderwets waren en tot onderdrukking leidden voor de zich ontwikkelende mens, mochten worden bestreden. Maar dat betekent niet, dat wat jarenlang tot eerbied en verzoening met het zelf en de wereld door rust en contemplatie geleid had tot een gezamenlijk belijden van het geloof niet deugde. Door samenzang kon de mens komen tot grote hoogte en tevredenheid met het bestaan, weer vreugde in zichzelf voelen stromen. Als de leer wordt bestreden betekent dit niet dat voor de mensen een wekelijks ritueel om weer gesterkt in de stroming van het aardse bestaan te komen, verwerpelijk was. Dit is weer een typisch voorbeeld van het kind met het badwater weggooien, de waardevolle beleving van het mens zijn in de wereld, bezinning en rust in zichzelf vinden is hiermee ook verwijderd. Elk mens moet nu zelf maar uitzoeken hoe hij tot innerlijke rust en bezinning kan komen, tot vrede met zichzelf. Oosterse wijsheden kregen daarom ruim baan en leken het geschikte middel om liefde en vrede te brengen, maar dat paste niet in het westerse ego denken. Inmiddels is er een kruisbestuiving tussen het oosterse en het westerse denken ontstaan en dat is de enige goede weg om de uitersten te relativeren. Het vrome gezang in kerken die bedekte wat er dagelijks aan onrecht in de wereld werd gezet is gelukkig steeds meer verdwenen. Volgens strenge, zogenaamd aan de Heilige Boeken gerelateerde, regimes een ander verplichten tot bijna onhaalbare en dodelijke acties, zal nog moeten verdwijnen. Elk mens weet immers zelf wat en hoe hij moet leven en dat ieder ander mens ook deze vrijheid heeft. Oude wonden openrijten van gelovige bevolkingsgroepen is oud karma uitvechten over iets wat allang totaal achterhaald is. De mensen weten het wel, voelen zich slachtoffer en likken gelaten hun wonden, deze wonden zijn het lijden dat de mens nog moet leven tot hij zelf dit niet meer wil. Dan zal hij allereerst gaan helpen andermans lijden te verzachten om het eigen lijden te overwinnen, hierdoor komt hij in de eigen kracht en zal hij zijn vrijheid gaan opeisen.

6.6

Om te bereiken wat voor de mens het meest belangrijk is zal hij eerst zijn ego, zijn willen moeten overwinnen. Dat waar hij in gegroeid is, zich heeft toegeëigend als eigen kracht zal moeten worden losgelaten. Dat staat tegen in de levenscyclus, het is immers wie hij is geworden, heeft bereikt en wat voor hem in het leven het meest belangrijk is: het IK.

Dit inzien, veranderen wat een levenlang is gegroeid, er in is gehamerd om goed te kunnen functioneren is alleen mogelijk door in te keren, het innerlijke zelf met alle zwaktes en krachten te raadplegen. Het is een soort advies vragen dit balans opmaken, doordenderen in een ingeslagen weg is dat niet. Toch is dit nu juist wat er zo moeilijk aan is, als het goed gaat op de ingeslagen weg zullen er amper vragen zijn, het innerlijk wordt in tevredenheid gekoesterd. Wanneer het moeilijk gaat, er tegenslagen komen in het leven ligt dit anders, dan moet worden losgelaten waar zo hard voor is gevochten en zo eigendom van het ego is geworden. Een leven zonder wat veroverd is op de wereld loslaten is moeilijk, omdat er nog geen sprake van overgave kan zijn. Het zijn zelfs tegengestelde zaken, wat de mens het liefst is loslaten, accepteren wat hem tegenstaat.

Doordat de mens in het leven weinig leert relativeren, stappen die gezet zijn amper nog op waarde bekijkt, is terugblikken en herzien van de levenskoers moeilijk. Meestal wordt dit niet in vrijheid gedaan maar omdat het moet, de werkelijkheid de mens dwingt tot reflectie. De balans opmaken is in het zakenleven een jaarlijks gegeven, voor de mens die het leven leeft niet een reguliere actie. Pas bij functioneringsgesprekken komt de mens bij de meestal pijnlijke ontdekking wat de zwakke kanten zijn en wat er bij geleerd moet worden. De sterke kanten geven hem vleugels en vreugde, maar die andere kant die hier de schaduwkant van is, wordt vaak amper onder ogen gezien.

Dat is een omkering van wat de mens is, groeien en leren door fouten: wie zegt dat de mens op aarde alleen volmaakt, zonder fouten maken of zwakke kanten het leven moet leven? Dat is nu het gevolg van het ego, alsof de zwakke kanten, de andere kant van de sterke kanten niet in het licht mogen komen. Alsof verborgen moet blijven wat nog geen licht is, verdonkeremanen van de zwakke punten is de duisternis toelaten. Als het ego kan worden overwonnen en de mens weer weet dat hij in wezen goed is, in elk geval goed genoeg, kan er gewerkt worden met het innerlijk beleven. Het innerlijk van de mens weet feilloos waar de mens blij van wordt en wat het goede is om te doen. Als een mens niet goed rekenen kan is het onzin om in een beroep te blijven waar dit van groot belang is, dit simpel accepteren en een ander baan zoeken is de oplossing. Maar verzetten, zichzelf en de wereld om hem heen bewijzen dat hij er wel goed in is, zal een enorme aanslag op hem zijn en gedoemd zijn om te mislukken. Als dit uiteindelijk duidelijk is en geaccepteerd zal de mens verzuchten waarom hij zo lang aan dit idee fixe heeft vastgehouden en ervaren dat het leven iets heel anders voor hem in petto heeft. Niemand kan een ander dit leren, wel voorleven en de noodzaak van inkeren naar het werkelijke zelf aangeven.

De mens die in zijn ego zich verwerkelijkt doet wat hij denkt dat het beste is, bezinning op het zelf is een vereiste om dit te kunnen blijven doen in overeenstemming met zijn levensopdracht. De levensopdracht van elk mens is om te leren leven in liefde met zichzelf en met elkaar. Alles wat hiermee niet in overeenstemming is wordt door het eigen ik aangegeven, de mens hoeft er alleen maar naar te luisteren om te weten wat het goede voor hem is om te doen in het leven.

6.7

Vertrouwen is voor de mens de meest essentiële voorwaarde om gelukkig te zijn in het leven, vanuit vertrouwen kan de mens de wereld aan. Alles wat zich voordoet wordt dan bekeken vanuit objectiviteit en nooit door oorzaken of gevolgen beoordeeld. Elke gedraging van een ander wordt gezien als horend bij de ander en als zodanig gehonoreerd, zelfs als deze gedraging hoogst uitzonderlijk is.

Om als mens te overleven moest er een eenheid in handelen en actie zijn, dit is gevormd door de eeuwen heen en heeft de volkeren sterk, onoverwinnelijk gemaakt. Het overleven heeft de mens sterk gemaakt, te weten dat de gezamenlijke kracht op natuurwetten de soort in stand heeft gehouden. De eigenbelangen van heersers die met hun macht omgingen kregen regelmatig de overhand en dit werd bezitsdrang met machtsmisbruik. Het merendeel van het volk had hier geen problemen mee, zolang het gezin te eten had en er werk voorhanden was. De mens leefde weinig bewust en was zich eeuwenlang niet bewust van onrecht, uitbuiting of pure slavernij. Zo was het leven, het deed zich zo voor en de wil tot opstand of verandering was er niet bij de onbewuste mens. Steeds stonden er leiders op, goede en minder goede en langzaamaan werd de mens zich bewust van de goede en de minder goede dingen die dat met zich meebracht. Doordat de mensen ouder werden en door overlevering, kon de mens vergelijkingen maken en als iets minder werd of afgenomen dit ervaren. Aanvankelijk was het alleen als kinderen iets gebeurde waarvoor de zorg aan hen was toevertrouwd, maar liefde of andere gevoelens waren dit nog niet. Ook dit werd groeien aan de ervaring en zo ontstond het gevoelsleven, met verdriet, lijden en eenzaamheid. Diepe vreugde ervaren kwam pas later en kon alleen in het godsbesef worden opgewekt, meestal in kerken waar gezamenlijk de oorsprong van het leven werd opgewekt. Hierdoor ging de groei sneller, wekelijks een dosis motivatie en helderheid gaf de mens kracht en sterkte zijn innerlijk beleven van welbevinden.

Inmiddels is de mens uitgegroeid in dit beleven dat via predikanten wordt beleden, het is nu hoogstens nog een refereren aan wat de mens zelf ook kan bedenken. In eerbied wordt dit nog steeds uitgedragen, niet om te groeien maar vanuit een traditie die nog niet doorbroken is. De werkelijke beleving van de mens die zelf kan denken en doen, is inmiddels door iedereen vorm gegeven en dat wordt in de samenleving ook verwacht. Het overleven is niet meer aan de orde, samen sterk wordt meer per godsdienstige groepering of bevolkingsgroep uitgewerkt, terwijl de heersers hun eigen belangen uitbreiden. Elk mens kan dit zien als hij wil, maar is vrij om te ervaren wat hij wil, te groeien in zijn bewustzijnsmogelijkheden. Dit is vaak een vorm van onverschilligheid die egoïsme is, niet verder kijken dan de eigen neus lang is: niet te verwarren met wat als egoïsme wordt genoemd het eigen innerlijk voor laten gaan. De mens die op zichzelf durft te vertrouwen, het eigen innerlijk honoreert en niet buiten zichzelf oordeelt kan hierin diepe vreugde ervaren. Het is dan het godsbesef van eeuwen her wat weer mag worden beleefd. Zo komt de mens terug bij wat vroeger zijn Heiland was, maar nu in een ander bewustzijn: niet als redder maar als mede schepper zichzelf ervaren. Dat het belangrijk is wat hij denkt, zegt en doet, dat alles bijdraagt aan het welbehagen van iedereen en alles. Dat is een enorme last van grootheid om te dragen die heel langzaam vorm krijgt in de mens. Erkennen van de eigen grootheid, goddelijkheid en in diep vertrouwen dit leven is voor de mens een flinke klus in een wereld van afgunst en betweterigheid. Zelf weet de mens van binnen en hierop zichzelf vertrouwen is een nieuwe vorm van zelfvertrouwen dat los staat van het ego en willen presteren. Dit wordt nog niet door iedereen zo begrepen en gewaardeerd, daarin moet het vertrouwen nog groeien.

Wat de mens achterwege laat is om alles wat hij doet, gedaan heeft of gaat doen te bezien vanuit het perspectief van grootsheid: draagt dit bij tot verwerkelijking van mijzelf, een ander of de wereld?

Deze vraag betreft uiteraard niet alleen de noodzakelijke, kleine aardse zaken, maar eveneens de vraagstukken waar het werkelijk om gaat. De meeste mensen zullen niet voor de vraag komen te staan: "Ga ik deze oorlog beginnen, ja of nee en zo ja wie dient deze oorlog?". Dichterbij komt het al als er in deze oorlog gevochten gaat worden, de keuze dus al gemaakt is en die niet op merites hoeft te worden gemaakt. Voor de mens zelf is het dan een keuze om te maken, ga ik of niet dienen in deze oorlog en zo ja wie dient deze keuze dan? Bij elke ruzie of goedwillende handeling kan deze vraag ook worden gesteld, maar vooral voor de mens zelf is dit een relevante vraag. Meestal wordt gedaan wat nodig is en bij aardappelen schillen hoeft deze vraag niet te worden gesteld. Maar als de mens bewust wil worden, zal hij te allen tijde van zichzelf bewust moeten zijn en verantwoordelijk voor zijn handelen. Dit hoeft gelukkig niet altijd of in een keer te gebeuren, want dan zou het zijn als ook steeds verantwoording afleggen over het dagelijks handelen. Dat lijkt op het overhoren van het huiswerk en dan bekijft het niet als een waardevolle inkeer actie waar de mens zijn eigen grootsheid ervaart en vorm geeft.

Het leven is als kind gemakkelijk, anderen beslissen en weten wat voor het kind het beste is, zo heeft ook de mens zich eeuwen door kerken beschermd geweten. Maar nu de mens zelf weet, de eigen verantwoordelijkheid wil nemen heeft dat ook consequenties. Nu wordt teveel bij falen een ander en de verantwoordelijke mensen de schuld gegeven van het falen, terwijl de mens al beter weet. De eigen rol kan onder de loep worden genomen en hiervan kan worden geleerd als een groeiproces, een ezel stoot zich toch ook niet telkens aan dezelfde steen? De combinatie van bewust in de wereld staan, door het juk van kerken, leermeesters, ouders en verantwoordelijken los te laten, komt de mens bij de eigen grootsheid. Hij hoeft weliswaar niet deze enorme keuzes te maken, maar wel voor zijn eigen functioneren zich voor zichzelf te verantwoorden. Dit verantwoorden hoeft weer niet door zelfkastijding, schuldig voelen of zich klein en dom voelen, maar juist in de wezenlijke grootsheid van het eigen ik te kijken. Daar wordt duidelijk wat er speelt, gespeeld heeft en in de toekomst van belang is: maar vooral hoe het ook vorm kan krijgen en hoe het anders, beter of liefdevoller kan. Sommige zaken zijn onontkomelijk en moeten gebeuren als het voor iedereen dienend is, maar de meeste dingen kunnen op een zachte manier tot een goede vorm komen. Er zijn altijd meerdere kanten aan elke zaak, vanuit elk mens gezien is het al anders en de beste weg voor iedereen is natuurlijk die weg die voor de mens zelf ook goed voelt. Hierbij komt innerlijk weten en voelen aan de orde en mag vanuit het hart gekeken en gehandeld worden, oude zaken die verkeerd zijn gegaan met liefde worden omhuld. Dan legt de mens zich bij zelfonderzoek niet op de pijnbank, maar leert met zachtheid het eigen falen en dat van anderen begrijpen.

De meest simpele dingen in het leven zijn wegwijzers voor de mens om te leren, maar worden vaak onderschat. Als de mens iets gaat leren is het aanvankelijk moeilijk om het proces onder de knie te krijgen, doordat de mens leerbaar is kan op de eerder geleerde basis worden verder gebouwd. Wanneer een kind leert fietsen is het een hele kunst om in evenwicht te blijven, op snelheid en ook nog het stuur recht te houden. Een volwassene die leert autorijden doorloopt het zelfde proces met gas geven, schakelen, op de verkeersborden letten en sturen. Tijdens alle leerprocessen bekruipt de mens even het gevoel dit niet te kunnen volbrengen, het kind wordt door de ouders aangemoedigd en later weet de mens dat dit er bij hoort. Dat moment van twijfel aan het zelf, dat dit teveel is, is een signaal van het innerlijk dat door het ego kan worden overwonnen. Ja, de mens weet van binnenuit, leert en komt daardoor meer te weten over zichzelf en de wereld. Dat is de bedoeling van de Schepper dat de mens met zelfvertrouwen leert weten wat hij waard is, de eigen mogelijkheden en grootsheid kan ervaren. De mens is de kroon op de schepping en kan de wereld regeren, zichzelf en alles doorgronden. Dit lijkt alsof er geen beperking is aan de mogelijkheden van de mens, maar die zijn er wel degelijk en wel in de vorm van “schoenmaker blijf bij je eigen leest”!

De mens is geneigd wat hij voor zichzelf weet dit ook voor een ander van toepassing te laten zijn, in een schoolklas is dit een uitstekende zaak. De meester of juf brengt het kind bij wat noodzakelijk is als basis ter aanvulling van het geleerd thuis. De regel is dat een kind hiervoor naar school moet om te leren wat wordt aangeboden, kinderen die dit geleerde zich niet zo goed eigen kunnen maken vallen een beetje uit de boot in de maatschappij. Wanneer ouders merken dat ze het kind niet echt in de hand hebben, alles moeilijk gaat en ze geen overwicht meer hebben betekent dit eigenlijk dat het kind hun ontgroeid is, zich weerbaar heeft gemaakt. Op school niet mee komen is dan ongeveer hetzelfde, maar het verstandelijke gedeelte wat op school wordt onderwezen is niet de enige kwaliteit die moet worden ontwikkeld. Zoals de school de ouders aanvult, zou de wijsheid en de andere kennis van de ouders het kind volledig bekwaam moeten maken en zo is het niet meer. Kinderen ontwikkelen zich uniek, elke ouder is uniek, maar de inmiddels verschillende schooltypes kunnen dit toch niet adequaat opvangen. Wanneer liefdevolle ouderlijke zorg aangevuld wordt met schoolkennis, betekent dat niet dat deze zorg niet voldoende is als blijkt dat een kind het op school niet goed doet. Anderen weten vaak beter hoe het moet, ouders denken dat de school het niet voor hun kind goed doet en de leerkrachten denken andersom hetzelfde van de ouders. Deze betweterigheid, wat (ver)oordelen is van de waarde van de ander moet terug naar liefdevol begrip, niet alsof het kind te klein is, maar naar waar het om gaat. Centraal de vraag, wat heeft dit kind nodig, hoe bereiken we het optimale uit dit kind? Dan gaat het niet om schoolse kennis alleen, maar juist om hoe ouders en de school de kinderen kunnen boeien, vertellen en onderwijzen in wat het leven is. Elk kind kan geboeid worden, helaas is hij hierin ook uniek en in grote klassen op school is dit niet echt mogelijk. Ouders zijn druk bezig zichzelf verder te ontwikkelen in de maatschappij, kinderen zijn dus nu zijn kinderen vaak aangewezen op boeiende, levenswijze vertellers. Deze kennis is aanwezig in veel oudere mensen, met de zachtheid der jaren zijn zij de aangewezen ‘teachers’ voor de kinderen van deze tijd. In veel gezinnen is dit al bewaarheid vanuit andere motieven, hieraan de juiste waarde toekennen en een maatschappelijke waarde, zou iedereen rechtdoen en de taken helder maken. Ouders voeden op met regels, school voegt kennis toe en grootouders geven het inzicht, de betrekkelijkheid in wijsheid die liefdevol en gemoedelijk is. Zonder de haast, het moeten en presteren kan een kind dan ervaren waar het in het leven om gaat, dat hij goed is zoals hij is, er voor hem gezorgd wordt, dat hij gehoord wordt en mag zijn en worden wie hij wil.

TOT BESLUIT

De geschiedenis herhaalt zich telkens weer en de mens mag steeds op een ander niveau met de opgedane leerervaringen verder groeien in zijn mens zijn. Niets blijft onopgemerkt in het donker van de geest, alles mag uit de schaduw, worden uitgewerkt en aan het licht komen. Oude onverwerkte zaken, angsten en onvolkomenheden mag de mens in de verschillende levens vervolmaken tot ongekende kwaliteiten.

Voor elk mens is deze weg vastgelegd, elk mens is behalve uniek een deel van de goddelijke geest die op aarde in aardse vorm mag worden neergezet. Niemand uitgezonderd, elk mens mag worden wie hij eens is geweest, liefde en licht en deel van de goddelijke schepping.